

Feyyaz Yiğit

8-9 SENEDİR KENDİMİ İYİ HİSSETMİYORUM

okuyan us

8-9 SENEDİR KENDİMİ İYİ HİSSETMİYORUM • Feyyaz Yiğit Roman

"Başkasına ait bir memnuniyetin gölgesinde dinlenemezsiniz."

Elinizdeki eser M.Ö 8000'lerde dilden dile anlatılan epik bir destan olabilirdi. O durumda tanrılar, kahramanlar, mucizeler ve büyük yıkımların öyküsünü okumayı bekleyebilirdiniz.

Aslında "8-9 Senedir Kendimi İyi Hissetmiyorum"da bunların hepsi var. Yalnızca olaylar günümüzde, belirsiz bir kentin belirsiz bir sokağında yer alan "Thunder & Shadows" isimli bir kahvehanede geçiyor. Kahramanları da Ekrem, Mustafa, Sezer, İsmet, Masis ve İkbal.

"Abi izin versen anlatacağım. Demem o ki önce şöyle düşündüm, acaba salonda bir hanım çalışsa çok şık gözükmez mi? Sonra dedim, tabii ki şahane bir şey olur. Arkasından aklıma bu arkadaşım geldi. Her türlü etnik yapıya ve inanca çok saygılı olan Thunder & Shadows'a siyahi bir hanım daha çok yakışır diye düşündüm."

Dünyanın en saçma mekanında, birbirinden acıklı karakterler etrafında akıp giden bu hikaye bizi hem gülmekten dehşete düşürüyor hem de mikroskobik yaşamlarımıza dürüstçe bakmaya çağırıyor.

"En azından vicdanım rahat mı? Ben, en azından doğru olanı mı yaptım? Bu da yetmiyor değil mi? O zaman, yerimde kim olsa aynı şeyi mi yapardı? İnsanın kendisiyle aynı fikirde olamaması ne fena."

Bütün enerjisini "iyi" ve "doğru" olanı yapmak için harcayan, ancak ifrata kaçıp büsbütün deliren ve en sonunda birbirinin içine lağımlar akıtan insanların dramını çok tanıdık bulacaksınız.

"Bir çoban gibi güdüyordum Mithat abinin hislerini. Onu erkenden uyandıran sıkıntıları, benim çok değerli koyunlarımdı sanki. Kız kardeşiyle ilgili kaygılarına kaval çalıyordum. Fazla üzüleceği bir konuya değerse dilim, hemen yolluyordum içimdeki sinsi köpeği. Hem onu kurtarıyordum hem de kendi köpekliğimi."

ucgunlukdunyaedebiyati.com
facebook/ucgunlukdunyaedebiyati
twitter/ucgunlukdunyaed

ISBN 978-605-5134-77-8

okuyanus.com.tr
/okuyanusyayinevi
@okuyanus
/okuyanusyayinevi
@okuyanus

Feyyaz Yiğit

8-9 Senedir Kendimi İyi Hissetmiyorum

okuyan us

ÜÇ GÜNLÜK DÜNYA EDEBİYATI

- Güncellenmiş - Bir Manifesto

Buhranlar içinde kıvranan dünyanın yeni açılımlara en çok muhtaç olduğu bir dönemden geçiyoruz. Okur esrik, yazar tekinsiz. Yaşanmışlıklar epriyor, farkındalık hiç olmadığı kadar azalmış durumda...

Şaka şaka. Öyle şeyler olduğu filan yok. Her şey normal. Hâlâ "yaşam eski zamanlarda daha iyiydi"ye inanıyoruz. Dünya her zamanki gibi sakin bir görev bilinciyle dönmeye devam ediyor. Ağaçlar, bulutlar, çöller, maymunlar ve akla gelen her şey bizi hiç umursamadan varlıklarını sürdürüyor. Kendisini sırf yaşıyor diye öncekilerden ve sonrakilerden daha özel zanneden biz bir grup insan ise, konjenital basiretsizliğimizden yola çıkarak dünyanın da buhran içinde kıvrandığına inanıyoruz. İçinden geçtiğimiz çağ diğerlerinden daha iyi ya da daha kötü değil. Telaşa mahal yok. Fakat tanıklık ettiğimiz bazı şeylerin kaydını tutmamızın da sakıncası yok.

Savaş görmemiş, devrim yaşamamış, işkence çekmemiş, hiç meydan okumamış ve hiç af dilememiş böyle bir ara nesilden bekleneceği üzere, "Üç Günlük Dünya Edebiyatı" basit bir konfor ihtiyacından doğdu. **Diyorduk ki... Durun bir dakika! Bu manifesto yazılalı henüz birkaç ay geçmişken muazzam şeyler vuku buldu. Birdenbire savaş gördük, devrim yaşadık, işkence çektik ve meydan okuduk. Dünyanın gördüğü en büyük sünnet şölenini yaşamışçasına ansızın çocukluktan yetişkinliğe geçtik. Biz artık Gezi çocuklarıyız. Aramızda 60 yaşındaki emekli kadın polis-**

ten 18 yaşındaki başörtülüye; radikal komünistten ılımlı Playstation'cıya dek yüz binlerce insan var. Çapulculuk, ayyaşlık ve marjinallik rütbeleri ile taltif edildik. Ömür boyu gururla taşıyacağız. Bunlar sekreterli, sümenli, odacılı, korumalı, marokenli, kravatlı, pötikareli devlet rütbelerinden daha kalıcıdır.

Milyonlarcamız evlerimizde, kapılarımızın ardında, kilitli kutularımızda tuttuğumuz hazinelerimizi birbirimize gösterdik. Meğerse hepimizde varmış. Meğerse ağzımızın bir kenarıyla değil, varlığımızın tüm veçheleriyle kahkaha atmaya muktedirmişiz.

Biz, birbirini en az tanıyan, en çok küçümseyen, en acımasızca iğneleyenler gazlara, kapsüllere, TOMA'lara, Akrep'lere karşı piyano çalmayı başarabiliyormuşuz.

Kayıplarımızı iyi biliyoruz lakin kimse korkmasın, biz kazanmaya oynamayız. Üttüğümüz misketleri geri veren çocuklarız. Ama artık onları bizden zorla almaya yeltenenin karşısına hep birlikte dikilmeyi öğrendik.

Af dilemeye gelince. Hâlâ onu gerektirecek bir şey yapmış değiliz.

Hepimiz sokakta oynadık. Çocukluktan çıkarken liberal ekonomiye geçtik, bir anda her şeyimiz oldu. Uzaktan kumandalı oyuncak otomobilleri de ilk kişisel bilgisayarları da biz kullandık. Liseyi okuduk. Telefonda sevgilinin babasıyla konuşmanın ne demek olduğunu yaşayarak geçtik. Tam mezun olurken cep telefonu geldi, mobil iletişimin en sakil günlerini de tattık. Muzır neşriyata bakarak da istimna ettik, üniversitedeyken tanıştığımız internet sayesinde monitöre bakarak da... İlk özel televizyon, canlı yayınlanan ilk savaş, ilk magazin programı, ilk UEFA şampiyonluğu, ilk Eurovision birinciliği hep bize denk geldi. Çok fazla uyarana, parazite ve gürültüye maruz kaldık. Hep "geçiş dönemi"nde

sıkıştık, hep "gelişmekte olan ülke" vatandaşı olduk. Tarihi de anlamadık, geleceği de hayal edemedik. Katı olan her şey buharlaştı, tüm beklentilerimizi spekülasyonlar üzerine inşa ettik.

Genç değiliz. Yaşlı da değiliz. Tedirgin yaşamaya çok alışkınız. Kötü besleniyoruz, kötü yaşıyoruz, sportmen ruhluyuz ama spor yapmıyoruz. Taşralıyız ama her yer taşra olduğu için göze batmıyoruz. Kendimiz gibi olanları çok kolay ayırt ediyoruz ama kendimiz gibi olanlarla dahi çok zor kaynaşıyoruz. Çok az şeye inanıyoruz. Bize öyle öğrettikleri için başarısızlığı sevmiyoruz. Ama el yordamıyla kendi kendimize keşfettiğimiz üzere, başarıyı da sevmiyoruz. Sinik, alaycı ve huzursuzuz. Kişisel gelişime, spritüalizme, ezoterik galaktik bilgeliğe veya burçlara inanmıyoruz. Ne idüğü belirsiz insanlarız. İdüğümüzü arıyoruz.

Kendimizi ciddiye almadığımız için dünyadaki varlığımızın kaydını bugüne kadar tutmadık. Belki siz yardım edersiniz diyorduk, etmediniz. Bu nedenle biraz kıpırdanmak zorunda kaldık.

Bugün "çağdaş Türk edebiyatı" nedir sorusuna net bir yanıt verilemiyorsa, sorumluluğun biraz da bizde olduğunu kabul ediyoruz. Çünkü çağdaş Türk edebiyatı biziz. Merhaba, çok memnun olduk. Biraz daha derli toplu hareket etmeye karar vermiş bulunuyoruz.

Bizi tarif eden şeylerin tümüne "Üç Günlük Dünya Edebiyatı" (akımı) adını verdik.

Biz hayatı gözleyerek değil, yaşayarak yazan yazarlarız. Katı prensiplerimiz ve yüce ülkülerimiz yok. Sık sık taviz veriyoruz ve açıkçası biraz eyvallahımız var. Mala mülke, şöhrete sahip değiliz. Hemen hepimiz başkaları adına işçilik yaptık, yapıyoruz. Ağdasızız, azıcık sinsiyiz, öfkeliyiz, vazgeçme sanatında ustayız, mağlubiyeti iyi biliriz, kırçıl ve absürdüz, önden rutubetliyiz; arkadan az ışık alırız, cereyanda

kalmış, hor kullanılmışız, seks küspesi, gönül posasıyız, entelekti seviyoruz ama onu kutsamıyoruz, kutsallarımız var ama onları da kutsamıyoruz, kahrolasıcayız, boyu devrilesicesiyiz, yeraltından korkuyor, yerüstünde ise göze batmıyoruz, âşık olduklarımıza kolay açılıyor ama hemen açıklarda boğuluyoruz, bildiğimiz her sözcüğü her metinde kullanıyoruz, çünkü hiçbir sözcüğün hiçbir dile yabancı olmadığına inanıyoruz.

Artık, korkmuyoruz. Bu manyakça yaşama göğüs germek tam otuz beş yıldır bizim işimiz.

"Üç Günlük Dünya Ebebiyatı" ile henüz seyircisi gelmemiş bir salonun ışıkları açılmamış sahnesine çıkmayı deniyoruz.

Yazar Hakkında

Feyyaz Yiğit 1988 yılında Düzce'de doğdu. 1999 Düzce depreminden sonra ailecek Ankara'ya yerleştiler. Ankara Anadolu Güzel Sanatlar Lisesi'nde Resim Bölümü'nde okudu. Sonra Hacettepe Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Grafik Tasarım Bölümü'ne girdi. Bitiremedi. Alttan aldığı 7 dersi var: Sanat Sosyolojisi / Sanat Tarihi 2 / Göstergebilim / Animasyon 2 / Grafik Tarihi 2 / Tasarım Uygulama / Grafik Tasarım / Sunum Tasarımı.

Feyyaz Yiğit'in, Olduğu Kadar ve Aptal isimlerinde 2 kitabı daha bulunmaktadır.

İçindekiler

Mustafa'nın Normal Günleri 13
2 Sene Öncesi 32
Sezer'in Birtakım Nişanlıları
ve Şahsına Getirileri 38
Thunder & Shadows 48
İsmet'in Gülten Hanım'ı 75
Masis ve Sarı İsa 151
Mustafa, Ekrem ve Sezer
Salonu Akşam Biraz Erken Kapattılar 171
Kürt Böreği ve Siyahi Bayan 195
Halılar 208
Misafirhane 226
Siyahi? 238
Hoşgeldiniz 252
Orhan Bey 261
Hoşgeldin 268
Bu Adam 272
Mustafa'nın Normal Günleri 280

Mustafa'nın Normal Günleri

Her gününü belli bir mesafeden, gözler kısık, akşamı bekleyerek geçiren Mustafa, hislerini eşeledikçe derinleşen nefesini iyice içine çekti.

Kendisine bir motosiklet almak istiyordu. Mavi olabilirdi, sarı da. Çok önemli değildi zaten. Bu isteği besliyordu sık sık. Düşündükçe, almak istediği motorun rengi ve segmenti de değişiyordu. Markete giderken ani gelişen bu arzuyu da yanına alıyordu. Fikrini soruyordu akşam yemeği için. Böyle bir şey sarı da olabilirdi, mavi de olabilirdi.

Üstelik bu ilk de değildi. Geçen ay, uzun zamanını çalışma masası hayal ederek geçirmişti. Kah metal olmuştu ayakları, kah ahşap. Masasının üzerini her gün, her saat, üşenmeden yeniden organize etmişti. Başına oturup çalışacağı somut bir masa olsaydı, böyle bir şey yapmazdı. O masanın başına oturur, organize edeceği soyut bir masanın hayalini kurardı.

Mustafa, çoğu zaman, dalgınlıkla ve hafif bir şarkı mırıldanarak üzerini değiştirirken, bir anda kendisine gelirdi. Beyninde şimşekler patlardı. O kadar abartılı değil tabii. Bir irkilme, silkelenme demek daha doğru

olur. En çok da pantolonunu giyerken kendisine gelmiştir. İdrak her insana başka yoldan varıyor.

Kendisini düzenli olarak motorlarla ilgili bazı şeyleri öğrenmeye zorluyordu o sıralar. Bunun şöyle bir faydası vardı: Teknik anlamda daha donanımlı hale gelmeye çalıştıkça hayalini kurduğu nesneden soğuyordu. Takip eden günlerde ise o koca motosikleti yanında taşımayı iyiden iyiye bırakmış oluyordu. Sonra markette akşam yemeği için ne alacağına karar veremeyen bir sığıra dönüşüyordu bir günlüğüne. Fakat, hemen geçiyordu. Pat, bıçak reklamları...

Kolaylıkla balık doğramak istiyordu bir süre için. Öyle ki, rahatça doğrayamadığı balıklar, başına gelmiş ve gelecek tüm felaketlerin müsebbibi oluyordu. Üstelik, nefretinden doğan kaliteli bıçak seti ihtiyacı "bu akşam ne yiyelim" sorununu da kökten çözüyordu. "Ne fena, olmasa da olur" diyemediği o kadar çok şey var ki.

Ülkesinin en verimli toprakları üzerinde kurulu mahallesinde, ona yaşlandığını hissettirmeyecek kadar az değişiklik yaşanırdı. Verimden kasıt evvela böyle bir şeydi. En azından, her gün bir süreliğine ölmeyi unutan ihtiyarlar için. Bazı yokuşlardan şikayet edilirdi. Bazı düz yollar da pek sevilirdi.

Mahallenin, bir gaflet anında ekilen kavak ağaçları, ihmal edildikçe büyümüştü. Çevre sakinlerinin "kavaklar yaşlanınca içleri boşalır, zayıflar ve devrilir" gibi bir kuruntusu vardı. Bu yüzden dilden dile "kavak ağacı şehir içine uygun değil" söylentisi yayılmıştı. Eskiden arnavut kaldırımı olan sokak, yakın bir tarihte uzun bir asfaltlaşma sürecini tamamlamış ve kendini hissettirmeyen bu geçiş, en çok mahallenin futboluna yaramıştı. Çocuklar ve gençler, pürüzsüz zemin üzerinde kesintisiz paslaşmayı öğreniyorlardı.

Hızla yayılan batıl inanç sebebiyle mahallenin neredeyse tüm kadınları, salonlarına kılıç çiçeği almıştı. Bu çiçeğin uzun ve sivri yaprakları vardı. Aslında çiçek bizzat bu yapraklardan ibaretti. "Eğer bu yapraklardan bir tanesi bir metreyi geçerse ev sahibi olursun" düşüncesi kadınlara haz veriyordu. Bir şeyler satın almanın zor olduğu dünya ahvali ya da kadın olmanın çok abartılması yüzünden.

Kimileri, misafir ağırladıkları yorucu bir günün ardından, çiçeklerinin en uzun yaprağının ucunun koparılmış olduğunu görüyordu. Paylaşılan pasta, börek, çay ve kahve; hayali kurulan gayrimenkulün dostlar arasında yaratacağı dengesizlik korkusundan olsa gerek, komşuluk duygusunu pekiştiremiyordu. Bu mahallenin kadınları istiyordu ki, herkes ebediyen kiracı olsun.

Farklı iki apartmanın aynı katındaki komşular, sabahları, çoğu zaman mutfak balkonları birbirine baktığı ve ön cephelere çamaşır asmak yasak olduğu için, bazen ihtiyaçtan, bazen de içtenlikle birbirlerine selam veriyorlardı. Herkes bilir ki, bu "günaydın"lar ve "iyi günler"ler, zaman içinde kulaklarda distile edile edile sasılaşır ve anlamını yitirir. Bu nedenle en nihayetinde, insana iyi hissettirecek diğer tüm iyi niyetli ifadeler kadar yaşlanan bu sözler, kadınlar tarafından günlük kullanımda ziyan olmamaları için ortadan kaldırıldı. Artık yalnızca özenle saklanan çeyiz parçaları gibi, gerektiği zaman kullanılıyorlardı.

*

Her gününü belli bir mesafeden, gözler kısık, sabahı bekleyerek geçiren Mustafa, hislerini eşeledikçe körleşen gözleriyle ışığı iyice içine çekti.

"Kendimi sekiz-dokuz senedir iyi hissetmiyorum" cümlesini uzun zaman önce yutmuş, fakat hala sindirememişti. Midesinde hayatına devam eden bu his, fırsat buldukça sesini duyuruyordu.

Geçenlerde, bazı eski arkadaşlarına telefon açmıştı. Önce hal hatır sorup sonra lafı kendi vaziyetine getirmişti. Arkadaşlarının ona pek yardımı dokunamamıştı. Ama sağolsunlar, kendilerince birkaç akıl vermişlerdi yine de. Böyle sohbetlerden sonra Mustafa düşünürdü, acaba hep üzgünler mi? Yoksa sadece benimle konuşurken mi bu kederli sesi kuşanıyorlar? Birine gerçekten üzülmek için birlikte vakit geçirmek gerekirdi. "Demek ki bunlar bana acıyorlar. Ne yapalım, acısınlar." diyordu.

Mustafa insanların olduğu kadar, yakınındaki eşyanın duygularını da merak ediyordu. Aynen insanlarda olduğu gibi, eşyanın ne denli üzgün olduğunu da ancak onlara yeterince yaklaşırsanız görebiliyordunuz.

Bir hırka ya da bir masa lambasının hatlarını, direkt görmeden, göz ucuyla incelesin, bir şeyler sezerdi. Sonra iyice, ama iyice yaklaşsın. Bir anda görüveriyordu. Sanki üzgündüler. Çok üzgündüler hem de. İsteyen aksini düşünebilirdi. Fakat eşyalar kendilerini iyi hissedemiyorlardı.

Masasının tozlu köşeleri, uzun süredir dokunmadığı bir kitap, yeni yıkanmış ve ütülenmiş nevresim takımları, epeydir görmediği bir yağmurluğu olabilirdi. Bunların, bir süredir arayıp halini hatrını sormadığı arkadaşlarından hiçbir farkı yoktu.

Odasını terk etti ve karanlıkta, sessiz bıraktığı eşyalarına yüzünü döndü Mustafa. Onları görmeden ve yine aslında onlara bakmadan inceledi. Ne garip, neredey-

se ağlayacak gibiydi bütün eşyalar. "Odada olmadığım zamanlarda, eşya için oda nedir?" diye düşündüğünde aklına bunlar geliyordu Mustafa'nın. Karanlıkta bıraktığı tuvalet, onlara ihtiyaç duymasını bekleyen bazı kozmetik malzemeleri... Böyle şeyler.

"Neden kimse bunun için bir şeyler yapmıyor? Niye eşyaları neşelendirecek şeyler bulamıyoruz?"

*

Kendisini pek de iyi hissedemeyen koltuk minderi bir sabaha daha uyandı. Arkasındaki pencereden üzerine yayılıp, fitilleri üzerinde güzel bir kontrast oluşturan güneş, geceden unutulan nice salon zımbırtısıyla, stresli bir günü yavaş yavaş kaplayarak, yutarak hazmetmeye başlıyordu.

*

Mustafa'nın sabahı Salı idi. Ona vakit kazandıran onlarca nesneyi toparladığı arka odasında yine bir şeylerle meşguldü. Sokaktaki çocuklar pencere demirinden top sektiriyorlardı. Birkaç gündür moda olmuştu bu oyun. Hangisi icat etti, bilmiyordu. Demirin o tok yankısı, titreşimi ilk başlarda epey bir rahatsız etmişti. Fakat hızlıca alıştı ve hatta bundan keyif almaya başladı. Çocuklar aralarında "Brezilya'yı kimse yenemez" gibi bir şey tartışmaya başladılar. Biraz onları dinledikten sonra pencereyi açıp bakınca, çocuklar birkaç adım geriye gittiler. Mustafa'nın zemine bu kadar yakın halde ve demirlerin ardından beliren başı, söyleyeceklerinin ciddiyetini perdeliyordu. Fakat yine de konuşmak istedi.

"Ne demek efendim Brezilya'yı kimse yenemez. Bu bir oyun. Üstelik takım oyunu. Gayet tabii, karşısına iyi bir takım çıkabilir ve Brezilya'yı madara edebilir. Güney Amerika'dan bolca iyi futbolcu çıkmış ve çıkıyor olabilir. Lakin bolca iyi futbol kulübü çıkmış mıdır? Birçok parçanın birleşmesidir futbol. Disiplin, azim, zeka ve hatta eğlence. Bu kadar çeşitli parametrenin çalıştığı bir platformda bu ne yüzeysel bir değerlendirmedir! Gidin başka pencerede sektirin topunuzu. Güya günlerini futbolla geçiren, başını yastığa koyunca mahalle maçında atacağınız rövaşata golünü tasarlayarak uyuyan çocuklarsınız. Sizden futbolcu falan olmayacak. Olamayacaksınız. Ben de sizin yaşınızdayken 'İnsanlar neden futbolcu olmuyor, başka ne olunabilir ki?' diye düşünürdüm. Ama bakın, benden de futbolcu olmadı. Ayrıca, siz beni birilerinin pencere demirlerinde top sektirirken gördünüz mü hiç? Hayır. Neden göremediniz? Yani değerli genç arkadaşlarım, Brezilya'yı biz hariç herkes yenebilir!"

Hava kapalı bile olsa inisiyatif alıp evi aydınlatırken haddini aşan penceresinin önünden sessizce uzaklaştılar. Demirlerin yankısı ve çocukların cart sesiyle süregiden manasız futbol sohbeti kesilince, karşılıklı pencerelerde konuşan iki kızı duymaya başladı. Konuşma, dahil olamayacağı uzaklıktaydı. Tabii ki onlar kadar kendine güveni olsaydı bağırarak birkaç bir şey söylemeyi tercih ederdi. Ama kişiliği buna uygun değildi. Zemin katın penceresinde, demirlerine sarılmış bir manyak, iki kızın sohbetine katılamıyordu. Topluca varılan nokta da buna müsaade etmiyordu. Buna kızmıyor, "keşke böyle olmasaydı" demiyordu. Nasıl ki tesisatçı evinize gelir, "komple değişmesi lazım" der, işte böyle. Biz bunu böyle bina etmişiz. Bina da ayakta olduğuna göre içinde

yaşamaktan başka çaremiz yok. O gün de her gün olduğu gibi, çeşitli konularda onlarca kanıya vardı. Uzaktan uzağa tüm dünyayı onayladı, herkese hak verdi, anlayış gösterdi.

Kızlardan bir tanesi bir yere CV göndermişti. Diğer kız, CV gönderen kızın CV'sine neleri eklediğini, neler yazdığını kontrol ediyordu. Diyordu ki "İngilizce yazdın mı?" "Evet." diyordu öbürü. "Peki" diyordu, "hobilerini yazdın mı?" Diğer kız şaşırıyordu bu kez. "Ne hobisi?" diye soruyordu. "Yahu ne hobisi olacak, yazılır ya genelde" diyordu beriki. "Haaa" diyordu kız, "yazdım işte bir şeyler."

Göremiyordu bu kızları. Onları, sohbetlerinin ana konusu üzerinden "CV gönderen" ve "kontrol eden" olarak ayırmıştı sadece. "Yazık" dedi içinden, "altı farklı yere başvurmuş, yarısı geri dönmemiş, diğer yarısı da 'aradığımız pozisyona uygun değilsiniz maalesef' demiş. Bu son başvurduğu yer de olmazsa mecburen abisinin yanında çalışacakmış kızcağız." "Herhalde" diye devam etti içinden, "abisi kötü bir adam."

Camını iyice açık bırakarak ve kulak kabartarak mutfağa gitti. Onlar alenen dertleşirken kendisine biraz salam doğradı. Bir önceki gün Mustafa'nın market günüydü. Fakat, çok dalgın ve içe kapanıktı. İntiharı, sırf hayatın rutininden çıkabilmek için düşünürdü. Ölüm bile yaşamak içindi. Her pazartesi bir haftalık gıdasını alıyor ve yedi gün boyunca ne yiyeceğini aşağı yukarı planlamış oluyordu. Buna önem veriyordu. Lakin o hafta, o dalgınlıkla ve hüzünle girdiği marketten, elinde destansı bir salamla çıkabilmişti sadece. Yani buzdolabında sadece salam vardı. Çirkin bir kahvaltıydı onun için. Oysa severdi sofrada vakit geçirmeyi. Bir tabak dolusu salamla tekrar penceresinin önüne geldi. Kızlar

bu süre boyunca kardeşlerinden, ortak tanıdıklarından falan bahsetmişlerdi.

Bir tanesinin kardeşine yakın zamanda spor ayakkabı almışlar. Çocuğun beğendiği bu ayakkabı biraz pahalıymış, önce almak istememişler. Ama ısrar etmiş. "İyi madem" demişler "alalım." "Ama" demişler, "sene boyunca üstüne başına bir şey almak yok." "Tamam" demiş çocuk, "almayın."

Kız sinirli sinirli anlatıyordu. Kardeşine kaç sefer "Yeni ayakkabınla top oynama" demiş, "yanlarını yırtarsın." demiş ama dinletememiş. Çocuk evvelsi akşam eve bir gelmiş, ayakkabıların yanları yırtık! Evde kıyamet kopmuş. Babaları çok kızmış. Demiş: "Yemiyoruz içmiyoruz, size her şeyin en iyisini alıyoruz. Şu yaptığınıza bakın." Çocuk epey ağlamış. O ağlayınca ablası dayanamamış, gidip gönlünü almış. O sabah da erkenden ayakkabıları ayakkabıcıya götürmüş. Adam, "Dikilir, bunda bir şey yok." demiş. Diğer kız, aralara bolca "Cık cık cık" serpiştirerek dinlemişti bunları.

Göremiyordu ama kafa salladığına da emindi. Aralarında bir süre o gün için neler planladıklarını da konuştular. CV gönderen kızın apartmanının önüne gri bir araba yanaşmış. Herhalde misafirmiş. Acaba kime gelmiş.

Bir yandan bunları dinleyip, bir yandan da salamlarını ikişer üçer yutarak bitirdi. Bu iki kız için hem üzüldüğü hem de sevindiği anlar oldu. Hayatları sürekli tekrar edilen bir uvertür gibi. Her zaman tetikte, bir şeylerin başlamasını bekliyorlar. Neden üzüldü, çünkü sıkıcıydı. Neden sevindi, çünkü sıkılmıyorlardı.

Aynı gün, siparişini verdiği komodin evine teslim edilecekti. Derin ve kapaklı mobilyaları hiç sevmediği

için sade ve bir sürü çekmecesi olan bir komodin seçmişti. Eşyalarını birbirinden ayırırken daha seçici davranabilmek için çekmece sayısı çok önemliydi. İçine biraz kızıl karıştırılmış verniği sayesinde hoş bir parlaklığı da vardı. Kızları dinlediği odada, birbirlerinden farklı yerlerde bekletilmesi gereken onlarca şey olduğundan, aklını bu oyalayıcı sohbete veremediği zamanlarda geriliyordu. Ve gerildikçe komodinini teslim alacağını düşünüp biraz olsun rahatlıyordu.

Saat 11:30 civarıydı. Kızlar önce vedalaştılar, sonra da sokaklarda sürten kardeşlerini eve çağırdılar. Onun penceresinde top sektirerek futbol konuşan çocuklardan ikisi, bu iki kızın kardeşleriydi aynı zamanda. Öğlenci oldukları için, her sabah şeytan dürtmüş gibi sokağa çıkıp bir şeyler yapıyorlardı. Mustafa'nın öğlen bir işi varken sabahı boş olsa, mutlaka öğlenki işini hiçbir şey yapmadan beklerdi. Öğlen işleri, günü zart diye kesip sabahı ayırıyordu. Bütün sabah çöpe gidiyordu. Oysa çocuklar bu konuda ilham vermişlerdi. Haklılardı. Ne yani, öğlenleri okula gidiyor olmak, sabahları top oynamaya engel miydi? Bu çocuklar ona bir çok farklı anda, farklı şekillerde ilham vermişlerdi. Pencere demiri bunlardan sadece bir tanesiydi. Oturdukları kaldırım taşlarına bakıyorlardı misal, kendilerine acayip acayip şeylerden kale falan yapıyorlardı.

Şu ağacın kenarından, şu bahçe kapısının dibine kadar.

Şu direğin oradan, şu siyah arabaya kadar.

Kendilerince bir mesafe dili bulmuşlardı. Yanından sallana sallana geçtiği ne kadar sokak nesnesi varsa, hepsiyle yakın bir ilişki kurmuşlardı. Mustafa için karşı binanın bahçe demirleri hiç önemli değildi. Henüz büyümemiş çamlar, asfalt yamaları vs... Çocuklar bunlarla

yaşıyordu. Her gün yere falan düşüyorlardı. Kendisine mahalle takımında yer edinememiş çocuklar o demirlere yaslanıyordu mesela. Sıra bekliyor, kadroya girebilmek için fırsat kolluyorlardı.

Mustafa'ya ilham veren biraz da böyle bir şeydi. İnsanları çok az kullanıyorlardı. Onları idare ediyor, geçiştiriyorlardı. İnsanlar sadece sağlayıcıydı. Asıl sahne başka bir yerdeydi. Hayali kurulan şey hiç anlaşılamaz halde ve kendi aralarındaydı. Yaşamak daha mühim ve daha zevkliydi. Bilmiyordu, belki de yaşadığı o hassas boşluğu nicelikli bazı düşüncelerle değerlendirmek istediği için böyle sonuçlar çıkıyordu.

Gerçek manada hiç tanışmadığı komşuları o kadar çok konuşuyorlardı ki, çocukların ilk dersi blok mu yoksa kızlardan biri adet mi geçiriyor biliyordu. Camdan cama "REGL OLDUM!" diye bağırmıyorlardı, fakat seçtikleri kelimeler yüzünden o kadar aşikar oluyordu ki, bazen "Acaba içten içe herkesin bunu bilmesini istiyor olabilirler mi?" diye düşünüyordu. Evlenmek istiyorlar, sevilmek istiyorlar, sikilmek istiyorlar gibi gayet doğal ve çok uzun bir liste de çıkarabilirdi. Ama elinden pek bir şey gelmiyordu. Onları sevemiyor, onlarla evlenemiyor, onları sikemiyordu. Sokağında açık unutulmuş bir tartışma programı vardı. Televizyona, "Hayır o öyle değil. Bir saniye lütfen" diye bağırmak istiyordu, fakat dahil değildi. Seyirciydi. Nazikçe geçmiş olsun dileklerini sunuyordu penceresinden. "Dolorex al" diyordu, "sanırım o adet sancılarına iyi geliyor." Çok dikkatli dinlerse kendine bir cevap da duyabilirdi. Diyebilirlerdi ki "Yarım saat önce Dolorex aldık ama iyi gelmedi." Hmmm ne yapsak? "Buscopan alabilirsiniz kızlar. O da iyi."

Çocuklar okula gitmeden evvel güzelce karınlarını doyurmak ve çığlık çığlığa giyinmek için evlerine çık-

tılar. Mustafa kendisine yeni bir salam tabağı hazırlamak için mutfağa gitti. Çay da koydu. Kısa bir zaman önce keşfettiği "günü ilerletme metodu"nu da uyguladı. Çayın altını yaktı ve siyah eşofman altını giydi. Bu ani giyinme aynı zamanda ruh halini de düzleyen bir şeydi. Perspektifini değiştiriyordu. Faydasını görmüştü. Örneğin, evdesiniz ve görünürde hiçbir değişiklik yok. Telefonunuzun ve kapınızın çalmama ihtimali de çok yüksek. Film mi izlesem, kitap mı okusam yoksa biraz kestirsem mi gibi tasarılar arasında debeleniyorsunuz. Hemen, oracıkta ve hiç buna gerek yokken üstünüzü değiştirin. Çorap değiştirin, ceket giyin ya da başka bir şey.

O an üzerinde olan kıyafetlerin, verdiği kararları direkt etkilediğini biliyordu. Sonra küçük bir dokunuşla bir bakıyordu ki aslında maç izlemek istiyormuş. Maçtan sonra hemen sarı şortunu giyiyor diyelim, içinden bir ses diyordu ki "Çamaşırlar birikti. Hadi makineyi çalıştır." Hay hay sarı şort, hay hay. Gece yarısı mavi bir ceket ya da pijama üzerine takılan bir kravat, kendinizi deli hissetmenize sebep olabilir ama şöyle düşünün, zaten kendinizi sağlıklı hissetmenize sebep olan nedir? Ara ara kendisini çok sağlıklı hisseden birisiyle de tanışmamıştı Mustafa. Ama bekliyordu.

Çay demlenirken, annesinin tavsiyesi üzerine salona astığı, ütü istemeyen perdelerini inceledi. Annesi ona bu perdeleri ilk övdüğünde, bu övüş biraz haddinden uzun sürmüştü. Kadını üzmemek için altı saat dinlemişti perdelerin o akıl almaz şahaneliğini. Diyordu ki "Evladım, bak ben bu yaşıma geldim, söyleyeceklerimi iyi dinle. Bir gün gelecek ve her şey hayalini kurduğun bokluktan bile boktan görünecek. İşte o gün geldiğinde, her şeye rağmen, evinde güzel görünen bir şey olsun. AL! As şu ütü gerektirmeyen perdeleri. Annem dediydi dersin."

Haklıydı gerçekten. Onu bu yönde şartlamamış olsaydı kesinlikle "Annem dediydi" demezdi perdelerine bakarak. Ya o kendisini fena halde acınması gereken biri yapmıştı, ya da hakikaten perdeler şahaneydi. Neticede annesi ikisini de dile getirmişti bunların. "O kırışmaz, kokmaz, ütü mütü istemez, leke de tutmaz. İstersen işe yazdır, eve ekmek getirsin. Hasta ziyaretine ya da market alışverişine gönder. Ayrıca kim perdelerine bu kadar yüklenir ki? Kimin yüreği kaldırır bunu?"

Kafasındaki "çay demleniyor" alarmı çalmak üzereydi. Nazikçe perdenin köşesini sıyırdı (genelde kapalıydılar) ve bir kadın, gözünün önünde, aniden metalaşmaya başladı. Gördüklerini doğal ya da teşhisinden farklı yansıtabilecek çeşitli durumlar da sarılıydı kadının etrafına. Otobüs durağında çok ama çok güzel bir kadın bekliyordu. Zaten seksiyken, giydiği kıyafetler onu al başına belayı seviyesine taşımıştı. Ampule uzun uzun bakıp sonra kafanızı duvarlara çevirerek göz kırpmaya başladığınızda göreceğiniz şekilsiz renkler gibiydi. Kucağında ise bir su arıtma cihazı vardı. Belli ki yeni satın almıştı bu aygıtı. Bir süre baktı. O su arıtma cihazı, piyasadaki en kaliteli ve pahalı su arıtma cihazıydı Mustafa'ya göre. İnsanları bunca zamandır su arıtmadığına pişman edecek seviyede bir "işte kaliteli, güzel yaşamak aşağı yukarı böyle bir şey" mesajı yayıyordu. Kendi kendisine "Neden su arıtmıyorum ki?" diye sordu. Gerçekten çok mu memnundu belediyeden? Ne, belediye mi? Mustafa'nın hayatında belediye diye bir şey vardı. Oysa o kadın herhangi bir kamusal hizmetten çok uzaktı. Ama bir saniye, otobüs beklemiyor muydu bu kadın? Bu düşüncelerden sıyrılıp kadına bir kez daha baktı. O sırada onu muazzam pahalı ve belli ki çok kaliteli bir araç aldı otobüs durağından.

Az evvel perdelerinin şahaneliğine sığınmış ve kimsenin anlayamayacağı bir gururla çayının demlenmesini beklerken, ezkaza, hiç de istemeden, bu güzel kadıncağızı metalaştırmıştı. Bu vicdan yükünü arıtacak bir makine üretilse bile onu Mustafa'ya satacak kadar güzel bir kadın yoktu.

Kendine ütü istemeyen, demli bir çay aldı mutfaktan. O sırada futbolcu çocukların servisi de geldi. Ablaları, çocukların oralarını buralarını çekiştirip düzelterek servise bindirdiler. Servis de hareket ederken "bibip" diye kornayla selam verdi onlara. Neydi bu? Neyin selamıydı? "Görüşürüz" mü demek istemişti? Neden görüşecektiler ki? İlk defa bu servis şoföründen böyle bir hareket görüyordu. İnsanda biraz utanma olur diye düşünürdü hep. Mahallenin ortasında, bu iki kıza kornayla selam verecek cesareti nereden bulabiliyordu?

Çayını yürürken dökemeyeceği seviyeye düşürmek için büyük bir yudum aldı. Ağzı dili haşlandı biraz ama çay istediği derecede azalmıştı. Artık dökülemeyeceğini bilerek ve bardağa hiç bakmadan hızlıca arka odaya yürüdü. Bardağı yüksek şifonyerinin üzerine koydu ve "işe nereden başlasam" listesini kafasında oluşturmaya çalıştı. Bu oda Mustafa'nın çalışma odasıydı ama hangi konuda ve ne üzerine çalıştığını o da bilmiyordu. Uyuduğu odaya yüksek şifonyeri sığmamıştı, bu yüzden çalışma odasındaydı. İçinde sahip olduğu tüm don ve çoraplar vardı. Bir de artık kullanmadığı telefonların şarj aletleri. Uzun süredir biriktirdiği dergileri kolilemeye karar verdi. Fakat koli yoktu. "Bari markete gidip boş koli, karton kutu sorayım." diyerek ayaklandığı sırada kardeşlerini henüz okula göndermiş kızlardan biri diğerine pencereden seslendi. "Hazır mısın?" diye sordu. Sesinde meraktan daha çok bir davet vardı. Sanki "Sana

neler yapacağımı bilemezsin! Haydi, saçımı çek ve bana orospu de!" diyordu.

Önceden markete gitmek için ayakkabı giymesi gerekiyordu. Mustafa belli bir mesafe içerisinde ayakkabı giymekten hep nefret etmişti. Eğer ayakkabı giyecekse, en azından seferi sayılacak kadar uzaklaşmalıydı evinden. Fakat yalınayak sokağa çıkamayacağı için söylene söylene giydi ayakkabılarını. Sonra bir gün abisine bu konuda yakındı. Dedi ki: "Ayakkabı giymek çok zahmetli, kolayca giyilebilen ayakkabılar bile bana kabir azabı." Bu kadardı. Dermanı yoktu bu derdin. Öylece yakınırdı ama yine de. Şimdi en azından bir miktar şahanelik yakalamıştı dayanıklı terlikleriyle. Ayakkabı işlevi görebiliyor, nispeten daha rahat hissettiriyorlardı. Kaba saba terliklerini ayağına geçirdi ve sürte sürte sokağın diğer ucundaki marketin yolunu tuttu. Yanından bir mahalle sakini geçeceği zaman -bunu hemen anlayabiliyordu çünkü gelişleri görünüyordu karşıdan- ayaklarını sürtmeyi kesip, yaşına uygun bir beyefendi yürüyüşüne geçiyordu. Yine öyle yaptı. Ara sıra yufka aldığı yufkacıya tebessümle selam verdi.

Market aslında genişçe bir bakkaldı. İçinde, normalde marketlerde göreceğiniz kasalardan vardı. Dört-beş adet servis elemanı ve her ihtiyacı yanıtlayan çeşitliliğiyle birkaç uzun sokağa hizmet veriyordu. Tüm bunların çok önemi yoktu. Kasadaki kadına, kendilerinde ona verebilecekleri karton kutu, koli olup olmadığını sordu. İki tane kutu verdiler. Dergileri için yeterli bir sayıydı.

Mastürbasyon yapmaya başladığı yıllarda, zihninde ona hayaller kurduracak miktarda karşı cinse ait malzeme olmadığından epey bir bocalamıştı. Her seferinde müthiş bir heyecanla başlıyordu. Fakat bir süre sonra düşüncelere dalıyordu. Birazdan kolileyeceği dergiler-

den bazıları, ta o yıllarda hayatını kurtarmıştı. Ona kadın vücuduyla ilgili ihtiyaç duyduğu detayları vermiş ve onu teşvik etmişlerdi. Annesi o zamanlar sağdı. Kadın anlıyordu. İçinde biriken erkekliği etrafa saça saça evin bereketini kaçırıyordu Mustafa. Şimdi bir abisiyle o vardı. Abisi de yok sayılırdı. Bilmem nerelerde çok önemli işler yaparak çok para kazanıyordu. Onun gönderdiğiyle yaşıyordu Mustafa. Yani bir Mustafa vardı. Sözün özü, kendisini mastürbasyondan çok uzak hissediyordu. O dergilerden bazılarına hiç ihtiyacı yoktu. Ortalıkta durmamalıydılar.

Eve girdi. İçerinin havasız olduğunu fark etti. Derhal denk geldiği bütün camları açarak ortalığı havalandırdı. Açılan camlarla birlikte yan binanın zihnine yaptığı yayında ciddi bir ses seviyesi artışı oldu. Mustafa'nın arsızca kulak misafiri olduğu iki kızın bir de arkadaşı vardı. Üçüncü bir kız. O, bunlara göre biraz daha sosyaldi. Bunu kanıtlayamazdı tabii ama eve diğerlerinden daha geç gelebiliyordu. Bu kız, diğerlerine göre biraz daha güzel bir kızdı. Biraz daha eğitimliydi. Hali vakti biraz daha yerindeydi. Fakat yine de bu üç kız arasında uçurumlar yoktu tabii ki. Aralarında hoş bir degrade vardı. Bu yüzden onları ayıran kesin çizgileri çok dikkatli bakmadan göremezdiniz.

Bu üçüncü kızın anası emekli sınıf öğretmeniydi. Bütün cümlelerinin başına "Ben bir öğretmen olarak..." kalıbını yerleştiriyordu. Çevresinde yaşanan her şeye bir öğretmen olarak yanıt veriyordu. Yıllar boyu hayatla ilgili düşünceleri dikkate alınmamış olabilirdi. Belki de gerçekten bir öğretmen olarak söylerse fikrinin kabul göreceğine inanmıştı. Bir öğretmenin hangi konuda ne düşündüğü Mustafa için bile önemliydi. Diğerlerine nazaran daha avantajlı olan kızını da bir öğretmen olarak yetiştirmişti.

Mutfak camını açışıyla o kalıbı tekrar duydu. Kim bilir kime ne anlatıyordu. Vücut ağırlığını mermere verdi ve tül perdenin ardından dinledi söylediklerini. Telefondaydı. Belli ki önemli bir konuşmaydı bu. O yüzden evin içinde konuşmak yerine balkona çıkmıştı. Mustafa bu önemli konuşmayı dinleyebiliyordu. Telefonun diğer ucundaki kişiye "Benim kızım çocuk doğuramaz, o kadar!" diye bağırdı. Mustafa'yla birlikte muhakkak beş-altı kişi daha duymuş olmalıydı bunu. Hemen akabinde kızı balkona ağlayarak çıktı ve "Anne tamam yeter!" diye bağırdı. Bunu daha da fazla insan işitmiş olabilirdi. Kızın bir nişanlısı vardı, ilişkileri bir buçuk yıldır falan aynı nişanlılıkta seyrediyordu. "Demek ki kız hamile kalınca evliliği hızlandıralım telaşı sardı bunları." diye düşündü. "Sonra kızın anası bir öğretmen olarak olaya el koydu ve çocuğun aldırılmasını istedi." Yani Mustafa'nın tül perdesinin arkasına yansıyan hikaye aşağı yukarı böyle bir şeydi. Belki daha farklı meseleler de cereyan etmiş olabilirdi.

Arkasındaki buzdolabına döndü. Geceden soğuttuğu bir litrelik pet şişe suyu çıkardı. Avuçlarındaki serinlik anlık bir baş ağrısına sebep oldu. Kendisi için her şeyin hayırlısını diler, bir müddet sonra ise istediği hiçbir şeyin gerçekleşmediğini fark edince, her şeyin hayırlısını isteyen bir insan olmak için ayrıca dua ederdi. Ama hayırlısı bu muydu? O da bilmiyordu. Misal; devasa, ahşap bir vitrin istiyordu kendisi için. Zamanında "hayır" dilediğinden olabilir, o vitrin bir türlü gelmiyordu. Yeter vakit tükenince derin bir nefes alıp, "Demek ki" diyordu, "istememeliyim." Fakat, isteklerini detaylandırmıştı bir kere. Diyordu ki içinden "Demek ki hayır olan, hayırlısı değil."

Son zamanlarda babasına biriken öfkesi -zaten çok

da dikkatli olmaması gereken bir hayat yaşıyor olmasına rağmen- dikkatini dağıtıyordu.

Bülent Bey ortalama bir eğitim almış, ortalama bir maaşla çalışan, ortalama bir memurdu. Mustafa'ya göre insana ait her şeyin bir ortalaması alınsaydı, oy birliğiyle ismi "Bülent" koyulurdu. Hep bir sürü kağıtla, dosyayla bazı işleri oldu. Nasıl oluyordu da kağıtlar yer değiştirdiğinde Bülent para kazanıyordu. Şöyle ki, sözü geçen kişilerin sözleri, yanlarında Bülent Bey ve "hı hı"ları var ise daha tesirli oluyordu. Yani hayatını, onaylama zanaatıyla kazanıyordu Bülent, Mustafa'ya göre. Belki de yaşamsal kaygılarının onu kıstırdığı odada unutuyordu yaşamsal kaygılarını. Nazikçe kısıtlandığı sürece özgürdü Bülent. Mustafa için, giydiği üzüntü veren takım elbiselerle, temizliğine özen gösterdiği gösterişsiz arabasıyla, sesiyle, kokusuyla, öfkesiyle, yani tepeden tırnağa her şeyiyle teslim olmuş bir adamdı Bülent. Bülent'in haricindeki diğer her şeyin Bülent üzerinde bir hakkı vardı. Yani öylesine acınacak biriydi ki, en teatral, en histerik ve bayağı olanı Bülent için saklamalıydı bu dünya.

Çocuk olarak dahil olduğu, babasının arkadaş grubu içerisinde tanımıştı onu. Öncelikle, anladığı ve kurduğu bazı bağlantılar sayesinde vardığı sonuç şuydu; her bir arkadaş grubunun mutlaka en az bir adet sevdiricisi, bir adet onaylayıcısı ve bir adet muhalifi vardı. Muhalifler de aslında gizli sevdiriciydi. Bir arkadaş grubunun ömrünü uzatan, olmazsa olmaz kişi ise bloklar arası bağlantı kurucusuydu. Onun yokluğu hemen anlaşılıyordu. Zaten her bir onaylayıcı da içten içe bir sevdirici olduğundan, bir şeyleri sevmek ve sevenleri onaylamak konusunda hiç sıkıntı yaşanmıyordu. Fakat bir gizli sevdirici, özellikle zayıf bir onaylayıcıya muhalif ise hemen

devreye bloklar arası bağlantı kurucusu girmeliydi. O kişi yok ise gizli sevdirici sürüden uzaklaştırılmalı, arzu eden onaylayıcılar da onunla birlikte ayrılmalıydı. Bir yerlerde, birileriyle birlikte, bir şeyleri sevmek ve onaylamak üzere gitmeliydiler. Bazen eski onaylayıcılar, yıllar yılı onaylamanın yükü altında ezilir, sertleşir ve amansız bir sevdiriciye dönüşürdü. Bazense senelerin sevdiricisi adam, sevdiriciliğini kusarak boğulur ve sessizliğe gömülürdü. Yani bir pasif onaylayıcı oluverirdi. Kimi zaman gizli sevdirici muhaliflerin içinden gizli onaylayıcılar doğar ve bu kadar gizemi kimseye açıklayamayacakları için mecburen bloklar arası bağlantı kurucusuna evrilirlerdi. Kendisini çeşitli periyotlarla sevdirici, bloklar arası bağlantı kurucusu ve onaylayıcı olarak bulan ve zaman içinde bir tiksiniciye dönüşenler ise, temel ihtiyaçlarıyla bir odaya kendilerini kapatır, ayrıldıkları grupta güzel anıları anlatılır, bu anıların güzel oluşu onaylanır, onaylanmasına karşı çıkılır, karşı çıkılması anlayışla karşılanır, en son bu anlayış tekrar onaylanır ve sevdirilir, henüz sevdirilmiş bir iletişim formülü de bir süre daha hafif hafif onaylanmaya devam eder, ve biterdi. Mustafa'nın biricik babası Bülent, bu uzun mu uzun yolun tam olarak neresindeydi de çocuğun yüreğinde böylesine köklü öfkeler filizlendirmişti, kestirmek çok güçtü. Fakat her neresinde ise mutlaka gizli bir Bülent daha olmalıydı. Mustafa o gizliyi bulamadan, aşikar olan babasını da kaybetmişti.

"Acaba neyle ilgilenmeli?" diye düşündü. "Okumaya, izlemeye ya da çizmeye mi merak salmalı?" "Ha ha" dedi karikatür gibi, "böyle de karar alıp salınır mı merak dediğin?" diye devam etti. "Kızlara, herkes tarafından kolaylıkla yanlış anlaşılabilecek şekilde korna çalarak selam veren servis şoförünün peşine mi düşmeliydi?"

Mustafa, bir keresinde yaşadığı göz dalgınlığı bir bayana denk geldi diye dayak da yemişti o mahallede. Birbirlerine arka çıkmaya yer arayan semt sevdalıları için bulunmaz bir şiddet davetiyesiydi bu. "Bunu sadece ben mi duydum?" dedi kendi kendine. Böyle konularda biraz dikkatli olması gerektiğini hatırlattı kendisine. Zira evde tepkileri istifleyecek kıyı köşe yer kalmayacaktı bir gün. "Kişi, alanlarını böyle israf etmemeli" dedi. Aynı babası gibi, yalnızken bambaşka bir insandı Mustafa.

Yatağının olması gerekenden çok daha yüksek olmasıyla ilgili maniler uyduran bir adamdı, üstelik bünyesinde yarattığı zararın ufak rahatlamalara sebep olacak bir gideri de yoktu. Varsa eğer ruhundaki cevheri süzecek ya da iltihabı sökecek bir eşya, kesinlikle sipariş edilmemişti. Uyurken çok seri dönüşleri olduğundan altına çarşaf yerine kalın yorgan kılıfı seriyordu Mustafa. Onu da lastiklerle sabitliyordu. Sonra uyanınca dağıtamadığı yatağına şöyle bir bakıyordu ve "Bir insanı tanımak için ne kadar çok şeye ihtiyaç duyuluyor." diye geçiriyordu içinden. Kendisine karşı mı yoksa dışarıya karşı mı bu denli güvensizdi, bu yüzden mi eline fırsat geçtiğinde bu kadar mazlum oluyordu bilinmez. Hem kendisi hem de sevdikleri bir yolunu bulur ve hem kendileri hem de Mustafa için bir muamma olurdu.

Ağrılı beyninde kendisiyle ilgili plan ve programlarını tekrar arattı. Bazen çıldırası tutar ve düzenle ilgili fikirlerinin uygulamadaki vasatlığını görüp, dışarıdan bakana çok komik gelebilecek küçük krizler geçirirdi.

Mustafa belli bir mesafeden, gözler kısık, sustukça gevşeyen çenesiyle tüm eşyalarını ve insanlarını içine çekti. En azından komodini gelene kadar.

2 Sene Öncesi

Birbirlerinden uzaklaşan insanların yapraklar gibi hışırdadığı o çağda, senelerin ehemmiyeti su götürmezdi. O mahalledeki en yakınlar bile bazen haşır huşur, bazen patır kütür kaldırımlara dağılıyor, gözleri çoğu zaman, aralarından akan beton dereye dalsa da, bazen bir diğerininkini yakalıyor ve her sene bir öncekinin hüznünü bu kez hiç ses çıkarmadan paylaşıyordu. Onlar sadece birbirlerine yakın yaşayarak, muazzam bir sevgi dalgası yarattıklarını düşünmeye çok elverişli kimselerdi. Sanki birisinin başına bir şey gelse derhal kenetleneceklermiş gibi bakıyorlardı etrafa. Ellerine fırsat geçse nasıl bir mahalle olduklarını göstereceklerdi. Her geçen gün çevrede ve insanların yüzlerinde bir değişim fark ediliyor, lakin bu değişimin eziyet kadar yavaş olması, değişimin bizzat kendisini gölgeliyordu.

Birçok meselenin, sırf onlar mesele oldukları için uzatıldıkça uzatıldığı bir dünyada yaşanıyordu. Normal koşullarda, normal insanlar tarafından, makul bir sürede halledilebilecek her şey, bu dostluk kümesini kabir azabına boğuyordu. Diyelim ki biri, bir diğerine dedi ki, "Gelirken kahve alır mısın?" Diğer kişi de "Elbette,

neden olmasın?" dedi diyelim. Farzı misal o kahve unutuldu diyelim, insanlık hali ve dalgınlık diyelim. Kahveyi isteyen kişi bu meseleyi sekiz ay uzatabilirdi. Hem de hiçbir tepki, itiraz dahi görmeden. Sekiz ay boyunca her gün, her dakika "Nerede ulan benim kahvem?" diye hesap sorabilirdi. Kahveyi unutan kişiye haber gönderebilir, mektup atabilirdi. Israrla ve konuyu "kahveyi unutmak" dışına çıkarmadan, yani "Şöyle sorumsuzsun, böyle ilgisizsin" dahi demeden, sadece ve sadece "Neden kahve almadın?" diye sorarak sekiz ay devam edebilirdi bu manyaklığa. Öyle ki, böyle meseleler arasında askere gidip gelenler bile oluyordu ve kolaylıkla olayın finaline yetişebiliyorlardı. Uzun dönem askerlik yapanlar maalesef arkadaşlarından öğrenmek zorunda kalıyorlardı, soruyorlardı "Ne oldu ya o kahve işi?" diye. Mustafa, Sezer, Ekrem ve İkbal; Ekrem'in dünyasında, hoş bir başlangıcın kapısında dikilmeye başladılar.

Yıllarca üzerinde yürünmüş bir halı, artık altındakileri de hafiften göstermeye başlamıştı. Vazgeçmeden, tekrar tekrar üzerinde yürünecek ve belli ki varlığını bu evin zeminine dağıtacak, ve hatta bir süre sonra Ekrem, halıyı birisinin alıp götürdüğünü zannedecekti. Eşyaların kendilerini bitiremeyeceğini bilen ve her cinsten nesneyi bizzat kullanarak azaltabilen Ekrem, eşine zor rastlanacak bir tüketiciydi. Bunun asıl sebebiyse, en sonuna geldiğinde tam olarak neyi tükettiğini bilmiyor olmasıydı. Bir miktar salonu vardı. Bu salonun miktarı, o an orada tükenmekte olan eşyalarla ters orantılıydı. Bir yok edici, cezalandırıcı misyonu da sahiplenmiş değildi eşyalara karşı. Fakat, yüksek frekansta bir dalgınlık, size ve çevrenizdekilere ciddi zararlar veriyordu.

Ekrem, çok ferah hissettirdiği için giydiği pijamasının artık var olmadığını, götünde hissettiği sert rüzgar-

lar sayesinde anlayınca, biraz daha kontrollü bir yok oluşu tasarlama gayretine girdi kendince. O da oturduğu apartmanın kendi dairesinden başlayarak eskidiğini bazen hissediyordu.

Birkaç sene öncesine kadar babası da eşlik ediyordu ona, bu fark edemediği ulvi vazifesinde. Odaların, banyonun, mutfağın miktarını beraber belirliyorlardı. Ekrem'in babası Suat, kalp rahatsızı olduğu için evi mümkün mertebe terk etmemeyi tercih ediyor ve eşyalar üzerinde oğlundan daha fazla mesai harcıyordu. Bir dönem, evin anasını kaybettikten hemen sonra, ciddi şekilde eve dönmeme eğilimi göstermişler ve kendilerini bilardo salonuna adamışlardı. Ardından zaman içinde, hayatları tam da düzene girme tümseğini tırmanırken, Ekrem'in babası çok susadığı için mutfağa su almaya diye kalkmış ve aniden çalışan buzdolabı yüzünden kalp krizi geçirerek hayatını kaybetmişti. Bu olaydan sonra tüketmenin dayanılmaz hafifliği Ekrem'in sırtına kalıcı bir kaşıntı olarak yerleşti. Tıpkı diğer her şey gibi, hafif ve tatlı bir silinme rüzgarıyla eksildi hayatından. O kadar belli etti ki öncesinde gideceğini, yine tıpkı diğer her şey gibi, Ekrem fark edemedi.

Fakat bu kez, belki de biraz hafiflediği için, hızlı bir şekilde düzene oturdu Ekrem'in hayatı. Hiçbir zaman depresif biri olmamıştı. Ancak etrafına neşeyle gülücükler de saçmıyordu. Az bir zamana ve biraz da alana ihtiyaç duyduğunu henüz anlıyordu. Az bir zamanını bolca şeyi ortadan kaldırıp kendisine biraz alan yaratarak harcadı. Tam da her şeyin anlamlı olması gereken zamanın yanıbaşındaydı.

Hayatının bir döneminde, çeşitli sektörel heyecanların ve kaygıların etrafında yeşeren baba sevgisini, hatırasını, ömrünün dinamosuna dönüştürdü sanki. Ek-

rem'in rahmetli babası Suat Bey, ya içinden geldiği için ya da babalık vazifesi zannettiğinden şöyle bir nasihatte bulunurdu oğluna: "Ekrem her şey, sen her şey bitiyor zannettiğinde başlıyor. Eşyaları siktir et, ama insanlar konusunda bu kadar müsrif olma." Ekrem bir yandan bardaklara Oralet koyarken, bir yandan da kafasını sallardı. Babasının ganyan sesine karışan bilgeliği, Ekrem'in şuuruna serin bir gölgelikti artık.

Islak ve soğuk mermerin üzerinde, yeni yıkanmış çay bardaklarını doldurduğunda, gözle görülemez bir eğim yüzünden bardakların fışşt diye kayışını izliyor, heyecanlanıyordu. Lakin nasihate müsait olmayışı gözle görülebilecek seviyedeydi. Yine de deniyordu Suat Bey, her seferinde farklı bir tonlama, ısrar ve ahenkle:

"Oğlum, işi gücü siktir et. Başına bir şey falan gelir daha az üzülürsün.", "Yavrum, karıyı kızı siktir et, en azından çok şey kaybetmezsin.", "Ekrem'im, eşi dostu siktir et bunların bir şeyden anladığı da yok zaten.", "Çok müzik dinliyorsun, o kadar dinleme kafan almaz.", "Çoraplarını çıkarınca hemen at, koku yapar.", "Paranı, hesabını iyi ayarla, elaleme çok yedirip içiriyon.", "İzlemiyorsan söndür şu televizyonu, boşa cereyan akıyor.", "Bir giydiğini bir daha giymiyon, hiç yoktan zırt pırt makine çalıştırıyoruz. Bunlara dikkat et.", "Tişörtlerini çekerken hayvan gibi çekme, diğerlerini de çorba ediyon, ütüsü bozuluyor. Böyle şeyler önemli.", "Ananı yorma bu kadar." "İyice akşam yatmaz, sabah kalkmaz oldun, ruhunun bereketi kaçar, yapma böyle.", "Şu ayakkabılarını dışarıda çıkar, tozu toprağı içeri alıyon ananın beli tutuldu yer silmekten.", "Erkek adam parasız gezmez, madem paran yok gezme, ne geziyon?", "Kendine çay kahve alacağın zaman bardağın tepesinde az boşluk bırak, içeri giderken yerlere döküyon hep yapış yapış olu-

yor.", " Çorapların biri bir yerde biri bir yerde, bu kadar rahatsız oluyorsan hiç giyme bunları.", "Bu lambayı yakacağına perdeleri sıyırsana, israf oğlum gündüz vakti niye ışık açıyon.", "Madem salam aldın dolaptan, ağzını iyice sar, açık bırakıyon her şeyi kokutuyor.", "Terlik giy terlik!", "Yatmadan evvel şu küllüğü dök, sigara dumanında uyunmaz, zehirliyon kendini.", "Şu kanalları bana bir ayarla, gitti bu.", "Taşa konuşsam taş anlar, yapma bu kadar, biraz laf dinle.", "Önce tabağını çöpe sıyır sonra lavaboya koy, içinden zeytin çekirdeği topluyoruz iki saat. N'olur iki su tutup sonra makineye koysan şunları.", "Dayınla bir konuş, o kadar aradı sordu adam, geri dönmedin.", "Su iç su!", "Çok az yiyon, n'oldu bir şey mi oldu, az yeme bu kadar.", "İki yandan pencere açacağın zaman aradaki kapıyı iyice kapat ki çarpmasın.", "Oğlum bak bu deri, bunu yalınayak giyme hem yara yapar hem kokutur.", "Hiç balık yemiyon, hiç çorba içmiyon. Bunları ye, iç oğlum, ihmal etme.", "Şu kapının kollarına asılma bu kadar, hep gevşemiş vidalarından.", "Klozete kağıtları atma.", "Bu sabunlara bulaşan kıllar senin mi? N'apıyon önce götüne mi sokuyon sabunu?", "Evinde kaliteli eşyalar isteyen bir adamı hafife alma.", "Zordan kaçtığını fark edip çok üzülüyorum.", "Yanlışlarından ders çıkarıcam diye çok uğraşma, kendiliğinden rayına oturur her şey.", "Lafa gelince herkes seviyor ediyor, biz çok gördük öyle.", "Adam olmaya bak.", "Beni de çok dinleme, babalar konuşur.", "Herkes işini gücünü yoluna koyar, sen önayak olduğunla kalırsın.", "Biraz cesaretle her şeyin üstesinden gelemezsin, sana daha fazlası lazım.", "Ben demiş olayım da sen anlarsan anla.", "Sana öyle görünüp öyle olmazlar, sonra niye o öyle olmadı diye bakarsın milletin arkasından.", "Hak yime bok yi.", "Madem içiyon, ucuz sigara içme, düzgü-

nünü iç.", "Her eli sikindeye koşarsan milletin siki elinde kalır.", "Bütün uzatma kablolarını kendine almışın, biz içeride aynı prize dört kişi girmeye çalışıyoz.", "Kavga görünce hemen kaynama araya, önce biraz didişsinler sonra ayır.", "Erkek adam evine bu kadar geç gelmez, n'apıyon sen bu kadar sokaklarda ben anlamıyom.", "Artık herkes kolayca ölebiliyor, dikkat etmen lazım."

Sezer, Ekrem, İkbal ve Mustafa, Mustafa'nın evinin birkaç sokak aşağısında kalan Thunder & Shadows isimli bir bilardo salonunda, yavaş yavaş, sindire sindire kaynaştılar. Bilardo oynamak için toplanan mahalleli, batılı anlamda ilk Türk salon erkeği olmak için birbiriyle yarışıyordu. Üstelik, ismi Thunder & Shadows olan bir yerde Oralet içmek onları hiç de rahatsız etmiyordu. Bu sosyal durağın sahibi ve işletmecisi Ekrem, yakın bir zamanda babasından devralmıştı bu salonu. Yeni patron Ekrem'in, yine babasından devraldığı müşterilerinin haricinde mekanın ilk müdavimi Sezer'di. Sezer'i tanımak için gönlüne bir mercek tutulsa, yüreğine yapışmış tüm karıncalar alev alacağı için, sonra Sezer bambaşka birisi olmak zorunda kalırdı. Bu sebeple önce "Acaba Sezer bambaşka birisi olsa daha mı iyi olur?" sorusuna kesin bir cevap bulunmalıydı. Fakat elinde mercekle gezen bir adam için bunlar kesinlikle kayda değer riskler değildir. Dümdüz bir soru: "Sen kimsin?" ve en az kültür tarihi kadar uzun, yanıltıcı bir cevap "Ben Sezer." Ya da başka bir isim.

Alışmak uzun bir süredir, Sezer'in sanki gömleğinin sol cebinde taşıdığı sigarası gibiydi. Heves, coşku, hırs ve kararında sinsilikle yürüdüğü yollardan nispeten sempati de topluyordu. Zor olmuyordu. Yaşadığı gönül maceraları sebebiyle bu yönü omuzunda apolet misali parlıyordu.

Sezer'in Birtakım Nişanlıları ve Şahsına Getirileri

Sezer, her biri ikişer yıl süren dört nişanlılık yaşadı. Yabancı ailelerin içerisine beyefendi gibi sızmasını bilen bir iletişim prensi olduğunu düşünüyordu ama, insan içinde kendisini böyle tanımlamıyordu. Sündürebileceği, yönünü değiştirebileceği bazı sohbetlerde sosyal zekasının ne kadar yüksek olduğuna getiriyordu lafı. Bunu zaman zaman çok sık tekrarladığında kendisini kalabalığın sözcüsü olarak buluyordu. Herkesle her konuda ve her koşulda konuşmasını bilen kişi olarak addedilmek gururunu okşuyordu. Sivrilen bu özelliği iş, sevgili ve arkadaş bulmasında ona çok yardımcı olmuştu.

"Aşık olmak konusunda kaç çeşit yanılgıya düşülebilir?" Bunun sonucunu arayan bir hali vardı Sezer'in. "Bir insan kaç çeşit şeyi arzulayabilir?" sorusunun cevabıyla eşzamanlı değişiyordu aşkın tanımı. Nişan aldığı tüm kadınlarla gerçekten, enteresan bir şekilde nişanlanmıştı. Hepsinde bir çeşit aşk yaşadı, bir çeşit yanılgıyla beraber. Hatalar yaptığına inanmaya müsait yapısı yüzünden yarattığı bütün hezeyan, bir zamanlar yaşadığı güzel hislerin onu yanılttığına işaretçiydi. Bir

bakıma her defasında karmakarışık hislerin devridaim edişi gibiydi.

İlk nişanlısı onu belediyedeki işinden ayrıldığı için terk etmişti. Sezer, belki de şanssızlıktan, belediyeye tümüyle inanan bir aileye denk gelmişti ve kamusal hizmetin bu kadar saygı gördüğü bir kalabalıkta baş tacı olabilecekken, bu fırsatı elinden kaçırmıştı. Kendi memleketinin bir ilçe belediyesinde, bir sosyal tesisin müdür muavini olarak görev yaparken tanışmışlardı bu kızla. Sezer'in bu tesisteki vazifesi sosyalleşen kalabalık arasında takım elbiseyle gezinmek gibi bir şeydi. Orada çalışmaya başlamadan önce iş hayatında her şeyin çok profesyonelce ve sistemli bir biçimde yürüdüğünü düşünüyordu. Zamanla belediyeler hakkında düşünmek ona çok anlamsız gelir oldu. Ayrıca çalıştığı ilçe belediyesinin sosyal tesisi, o kadar da gözünde büyütebileceği bir yer değildi tabii ki. Fakat yine de elinden geleni yaptı bu konuda.

Bir gün takım elbisesiyle, masaların arasında koşuşturan çocukların başlarını denk geldikçe okşayarak gezinirken, ilk nişanlısının "Pardon, bakar mısınız?" sorusunu işitti. Hemen başını çevirdi ve gülümseyerek yaklaştı kıza. "Buyurun" dedi nazik bir ses tonuyla (Eğer Sezer, üç boyutlu bir obje olarak değerlendirilirse, bu kız Sezer'in en yakışıklı göründüğü açıdan bakıyordu ona. Biraz sağ, alt). Kız biraz gözlerini kısarak ve aslında yaşamadığı bir mahcubiyetle "Ya burada sadece beyaz toz şeker var, rica etsem, zahmet olmazsa eğer, esmer toz şeker alabilir miyim?" diye sordu. Sezer gergin bir boyun hareketiyle "Tabii ki!" diyerek gülümsedi, arkasını döndü ve önlükle gezinen genç çalışanlardan birine seslendi: "Oğlum! Bu masaya esmer toz şeker getir çabuk." Kıza baktı, ağzı bir söze başlarmış gibi hareket-

lendi ve belki de o anın heyecanıyla, esmer şekerin ne kadar şık bir şey olduğundan bahsetti. Güzel başlamıştı.

Nişanın ikinci ayında Sezer sürekli olarak belediyenin insanı ne denli körleştirdiğinden, işin tatminsizliğinden bahsediyordu. Sevdiği bir işi yapmak istediğini ve bu şekilde devam ederse ömür boyu sıkılacağını söylüyordu bastıra bastıra. Fakat nişanlısı düzenli bir gelirin önemini savunuyor ve sabrederse müdür olabileceğini söylüyordu. Sezer, yaşı da nispeten geçkin olmasına rağmen, "Ben bu değilim", "Hayallerim ne olacak!!?!" gibi argümanlarla sosyal tesisteki müdür muavinliği işinden istifa etti. Nişan bozulduktan sonra kendisini toparlaması bir hafta bile sürmedi. Fakat ara ara kızda büyük yaralar açtığına inanmayı sürdürdü.

Sezer'in ikinci nişanı, aileler oturma grubu seçemeyip birbirine girdiği için bozuldu. Bütün bir sevgililik ve nişan hikayesinin belki de tek heyecan verici kısmı bu kavgaydı. Sezer rahatlıkla seks yapabildikleri için bu kızı hayatından çıkartmak istemiyordu. Bir dönem bağlılık sandığı şey, aslında tümüyle hormonal bir durumdu. Düzenli seks sebebiyle tırmanan evlilik tansiyonunu, her seferinde bir aile üyesiyle tanışarak dindirmeye çabaladı. Vardığı noktada hayatının kalanı için bir koltuk beğenmesi gerekmişti. Kızın annesi herkes için işleri kolaylaştırdı ve salona oturma grubu beğendi. Fakat geri kalan hiç kimse bu koltukları beğenmedi. Olabilirdi tabii, kimse kimseyle aynı oturma grubunu beğenmek zorunda değildi. Ama sanki ayıp olur düşüncesiyle evleniyorlarmış gibi, o ana kadar "iyi madem" diyerek gerçek düşüncelerini saklamışlar da, iş oturma grubuna gelince ikrah etmişler gibi, bir anda parlayıverdi iki aile. Birikmiş nefret koltukçuda kusuldu. Ve Sezer ertesi gün, sanki bir gün önce eski nişanlısıyla saç baş birbir-

lerine girmemişler gibi tekrar koltukçuya giderek kendi beğendiği bir oturma grubunu, kendi evi için satın aldı.

Bu olayların öncesinde, neredeyse bir ay kadar kendi ailesine ve fırsat buldukça nişanlısının ailesine oturma odası için bir koltuk takımı almak zorunda olmalarının ne kadar saçma olduğundan bahsetti. Birbirinin aynısı koltukların bir odaya sırayla dizilmesi ona saçma geliyordu. Daha da saçma gelen şey ise bir evlilik için yine böylesine saçma bir şeyin elzem kabul edilmesiydi. Bu saçmalık, kurduğu evlilik hayalinin yıkılmasına sebep olacak kadar mantıklı bir gerekçeye dönüşünce, o da mecburen, ne olur ne olmaz diye kendisi için bir adet oturma grubu beğendi.

Yaşı ve kaygıları büyüyordu, fırsatları azalıyordu. Bir süredir cinselliğe olan ilgisini de neredeyse kaybetmişti. Onu ruhen ve bedenen ayağa kaldıran üçüncü nişanlısını bu yüzden hep saygıyla anardı. Bu kız, Sezer'i terk edip başka bir adamla beraber olmuştu ama sebep olarak "buzdolabını beğenmediğini" söylemişti. Sezer yine de buzdolabını beğenmediği için terk edildiğine inanırdı. Karşılıklı olarak fazla ciddiye almadıkları bir şeyi o kadar uzun süre tüketmişlerdi ki, beklentiler filizlenmişti beyinlerinde. Zaman her şeyi ciddileştiriyordu. Üçüncü nişanlı artık bir hareket bekliyordu. İleriye dönük, iyi ya da kötü bir görüntü istiyordu Sezer'den. Kıza göre Sezer, en azından beyaz eşya almalıydı. İrili ufaklı çeşitli baskıların ardından, birçok olayda da davrandığı gibi, mevcut düzenini korumak üzerine yoğunlaştı Sezer. Köşeye koyduğu ve nişanlısıyla gezip tozmak için harcadığı tüm parasıyla buzdolabı satın aldı. Naylonlu, köpüklü ve devasa beyaz eşyası, ailesiyle yaşadığı evin antresinde uzunca süre dikildi. Tam anlamıyla gelecekten bir görüntü gibiydi. Buzdolabı haberi

manasız bir coşkuya sebep oldu nişanlılar arasında. Bir günlüğüne tüm sıkıntılar halledilmiş gibi davranıldı. Zaman, tekrardan ciddiyet katmaya başlamıştı ikisine de. Sezer tüm parasını, nişanlısına gelecekten bir görüntü sunmak için buzdolabı satın alarak harcamıştı. Yani artık sevgilisini en azından çay içmeye bile götüremiyordu ve ne hikmetse bu kız gözünü gelecekten ayırıp bugüne çevirmişti aniden.

Bir müddet utandı tabii ki Sezer'i parasızlıkla suçlamaya. Tüm ilişki masraflarını kendi cebinden ödedi. Zamana yayılması gereken destekçi kişiliğini boca etti birkaç hamlede. Tüm derdi, hızlıca "Ben elimden geleni yaptım ve artık çok yoruldum." diyebilmekti aslında. Sezer de biliyordu işin varacağı yeri. O yüzden ne kadar çay çorba içersem, seks yaparsam kardır diye düşündü. Bir manada, gerçekten yormak istiyordu buzdolabını görünce kaçan nişanlısını. Takip eden birkaç hafta boyunca bedava yemekler yedi, çaylar kahveler içti, filmler izledi, doyasıya seks yaptı ve kız vicdan diyetini ödediğine yeterince ikna olduğunda, yani yorulduğunda, güzelce öpüşüp ayrıldılar. Kız bu yorulma sürecinde başka bir adamla görüşmeye de başlamıştı, yani vicdan yükü de biraz ağırlaşmıştı. O sebeple yorulması epey, neredeyse ilişki denecek kadar sürdü. Hatta Sezer sonlara doğru bu kızın bir buzdolabı yüzünden kendisini neden bu kadar üzdüğünü ve aslında daha çabuk terk edebileceğini düşünmeye başlamıştı. Ve yine sonlara doğru işin içinde yeni bir adam olduğunu anladı, görmezden geldi.

Sezer'in tek aşkım dediği dördüncü nişanlısı, evlenince oturacakları ve henüz tamamlanmamış binayı gezerken, asansör boşluğuna düşerek yaşamını yitirmişti. Hayatının 10 yılını çeşitli kadınlara ve ailelerine

adadıktan sonra ilk defa, kendisini ve sevdiğini tartıya koymadığı bir ilişkinin içindeydi Sezer. Bu kız öylesine yardımcıydı ki Sezer'e, zaman zaman kendisini yaşatılan bir kişi mahcubiyetine itilmiş buluyordu. Hayatının, hastalanmış bir yaşlı gibi devam ettirilmesinden de hiç gocunmuyordu. Seneler içinde biriktirdiği ev eşyalarını gösterdi bu kıza. Kendisini bir şekilde, tüm o eşyaların gelecekten birer parça olduğuna inandırmıştı. Bu şekilde genç kızların hayallerini besleyebileceğini düşünüyordu. Hayallere başlandı ve ilk defa Sezer istiyordu bunu. Üzerinde hiçbir şeyin tesirini hissetmeden, eğlenerek yaşıyordu.

O zamanlar, zaman her zamankinden daha kaliteliydi. Sezer ketılı göstererek "Bunda da suyumuzu ısıtırız." deyip gülümseyecek kadar kapılmıştı aralarındaki pişmemiş romansa. Sık sık Sezer'in akıl dışı iş hayallerini alıp şekle ve hizaya sokuyordu kızcağız. Onu sahiplenmekle değil, özgür bırakmakla övünüyordu. Tek sıkıntıları -ki bu da onlara ait değildi- kızın ailesinin Sezer'i yaşlı görmesiydi. Aralarında 11 yaş fark vardı. Sezer'in bir zamanlar koltuk, buzdolabı vs beğendiremediği nişanlıları, en nihayetinde çok sevebilecekleri eşyalarla yuvalarını kurmuşlardı. Yaşı yaşına, huyu huyuna bir kız bulamamasının bazı teknik sebepleri olması bir yana, o tam olarak bu kızı çok seviyordu. Bu kızın seveceği eşyalarla bir yuvaydı aradığı.

Şiddetli bir "aileler mücadelesi"ni hiç de yoğun yaşamadılar bu hissiyat sebebiyle. Müthiş bir olgunlukla kızın anasına, kendi anasına direndi Sezer. Fazla çay, kahve içmediler de, parkta yürüdüler ve çamaşır makinesi aldılar. Dolmuşa, otobüse az bindiler, bulaşık makinesi aldılar. Ucuz sigara içtiler, yetmedi çok daha ucuz sigara içtiler, hatta bazen içmediler. Yeni kıyafetlere ih-

tiyaç duydular, ama bu bir hayat projesiydi, almadılar. Birbirlerinin gözlerine baka baka kurudular bir müddet, zayıflayıp çirkinleştiler. Bir süre, bu gidişatın birbirlerinden tiksinecekleri bir noktaya varacağını düşünüp endişeye kapılsalar da çok geçmeden anladılar. Kaliteli bir sevginin tesiri altındaydılar. Neydi yani o kadar abartılan mutsuzluk. Onları hep beğenmeye, sevmeye, katlanmaya zorlayan şey, gerçekten yaşamak için lazım olan mıydı? Bunun ne denli büyük bir oyun olduğunu anlamak çok da zor değildi. Gerçekten güzel ve yaşatan bir sevgi vardı. Yaşadıkça birikiyordu ikisinin de içinde. Yine aynı şekilde, aynı çaba sayesinde, ortak bir cepte birikti ileriki yılların parası. Birbirlerini bırakmadan, o paraya ihtiyaç duymayı beklediler.

Yeter zamanı birikimle tükettikten sonra ikisi de ailelerini karşılarına alıp, "Bakınız, bu kadar para biriktirdik. Siz de biraz yardım edin, bir ev alalım" konuşması yaptılar. Aileler en azından ortada bir çaba ve sonuç görmüş olmanın gururuyla "Tamam." dediler. Bir süre sonra iki ailenin mutluluk havuzunda nakitler birleşti ve uygun bir ev aranmaya başlandı. Henüz projeyken beğenilmeliydi ev, daha ucuz olacaktı. Çeşitli ve henüz gerçekleşmemiş toplu konut projelerine dadandılar. Birkaç ay süren karar verme döneminin ardından oturacakları evi netleştirdiler. Netleşen yuva heyecanı herkesi bilinçsiz bir hayata itiyordu, yine hoş bir denge yakalandı.

Aileler topluca evin temeline bakmaya gittiler. Ne kadar da saçmaydı böyle bir şey; derin bir çukurun etrafında "Güzel, güzel" diyerek gezinmek. İçinde demirler ve beton olan bu çukur bir insanı nasıl ve hangi konuda tatmin edebilirdi, Sezer anlayamadı. Lakin aileler neşe sergiliyorlardı. Sadece temeline ve temelin bulunduğu

yere bakarak, evin orası olması gerektiğine karar verildi. Bunun mümkün olup olmadığı konusunda hiçbir düşünceleri de yoktu üstelik. Lakin bir şekilde ev, en sonunda orasıydı onlar için. Henüz yaşanmaya ve gizli kapaklı mutlu olmaya müsait değildi, lakin Sezer'in hayatı boyunca kadınlara veremediği "gelecekten görüntü"yü bu çukur ve demirler veriyordu onlara. Birikmiş parayı derhal harcadılar. Gerçek aşk dediği şeyin nihai durağına varması için beklenmesi gereken bir inşaat kaldı geriye.

Sezer'in babası işe gidip gelirken, bir yandan da inşaat süreci konusunda evdekileri güncelliyordu. "İlk katı çıkmışlar, sıvası atılmış..." gibi. Böylesine haberlerin coşkuyla alkışlanması, kendisini gelecek mutluluklara çılgınca hazırlamış Sezer'e bile garip gelmeye başlamıştı. Bir müddet sonra, kendisini hafiften belli etmeye başladığında, binaları ziyaret ettiler baba oğul. Babası malzeme ve işçilik konusunda boyundan büyük laflar ederken, Sezer onu dinlemiyordu bile. Onun aklı, içinde gezindiği inşaat kokulu odalarda yaşayacağı güzel şeylerdeydi. Bir hafta sonra evi önce aileler kendi aralarında ziyaret ettiler, sonra hep birlikte gidildi. Kontrollerini kaybedip bu yeni binayı bir türbeye çevirmişlerdi adeta. Ailelerin yaşlıları, ziyaretlerin sonunda dualarla ayrılıyorlardı oradan. Sevgilisi ölse de, en nihayetinde, yapabileceği her şeyin en doğrusunu yapmış olmanın abartılmış gururunu, gittiği yere kadar yaşatacaktı Sezer. Kızcağız feci ve talihsiz bir şekilde asansör boşluğuna düşüp öldü ve Sezer'in gönül borsasında zirveye oturdu.

Yaşadığı her travmatik ilişkinin ardından, kılık kıyafetinden, konuşmasına ve tavırlarına kadar ciddi değişimler yaşadı. Normal şartlar altında en büyük değişik-

liğini "hayata bakış"ında yaşaması beklenirken, onun doğrudan yansıması değişmişti. Dönem dönem, sık sık gömlek giyen bir adamın, artık çeşit çeşit hırka giymeye başlamış olması... Arkadaşlarına "birader" derken, "dostum" diye seslenen bir adama dönüşmüş olması... Bu gibi şeylerin yine dönem dönem, sık sık kendisini tekrar etmesi... Zaten en sonunda herkesin, hayatın tümünü bunlarla doldurmuş olduğunu fark etmesi...

Sezer'in 20'li yaşları, dramanın, herkesten uzakta, gizli ve kapaklı, yeni bir şekil kazandığı senelerdi. Kendi arzusu, hevesi sayesinde hayatından söküp attığı ailesine bu kez hevesi gittiği yerde bırakarak, yine kendi arzusuyla geri dönmüştü. Ailesi varken ve onun kim olduğunu sık sık sorgularken gayet aklı başında bir adamdı aslında. Çamaşırlarının düzenli olarak yıkanması, mutfakta hiç bulaşık görememesi gibi şeyler, onu gizli gizli ayakta tutuyordu. Klozetin çevresinde hiçbir iz yoktu ailesi varken. Ailesi varken, sevgiyle ilgili hiçbir düşünceyi gündemine almamıştı.

Her an dışa vurduğu isteksizliği ve manasız alınganlıklarıyla güzel bir ergendi Sezer. Ortak heyecanı ve neşeyi sömürdüğü gerekçesiyle defalarca azar işitmişti annesinden. Babası tarafından kendisine gelmesi için birkaç kez tokatlanmıştı çeşitli zamanlarda. Kendisine gelemedi. O zamanlar ailesi de bir miktar olgunluk için birkaç kez nişanlanması gerektiğinin farkında değildi tabii. Her gençliğin yazgısı kabilinden; çeşitli meseleler, ciddi zaman kayıpları, biriken sevgiler, biriken öfkeler söz konusuydu. Elinin altında tutuyordu bir şeyleri ve o şeylerin hep de bir zamanı oluyordu tabii. Gazoz almak için markete gittiği zamanların, yolda geçen o birkaç dakikanın, tüm hatıralarının yanında daha belirgin izler bırakması gibi sıkıntılar, onu büyümeye itiyordu.

Belediyedeki işinden sadece beş sene önce, "Yaşamanın hak olması ne acımasız. Nasıl da zorla yaşatıyorlar her şeyi. Bu ortak ruhsal giderden akan bok gibi hatıralar... Hak edilmiş diye yaşayan gariplerin yıkık dökük hayalleri şehrin lağımlarında birikiyor." şeklinde söylenerek kapıları çarpıyor ve geceleri götünü eşşekler sikmiş gibi anıra anıra ağlıyordu. Ve eğer odasında değilse kesinlikle itiraz edebileceği birtakım meselelerin peşine düşerdi. Bir insanın büyümesi o kadar büyüleyiciydi ki, insanı hayattaki kazanımlar konusunda büyük yanılgılara düşürüyordu. Netice itibariyle Sezer'i bilardoya yönelten, arkasındaki koca bir ömürdü. Ne yazık ki insan elinde kalanı kendisi seçmiş gibi davranmaya çok meyilli. Enteresan olan ise gerçekten hayata yeni bir sayfa açıp, bilardoya yönelmek. Tam olarak ondan geriye kalan diğer bilardo sevdalılarınınki kadar şiddetli bir yönelme olmasa da, Sezer'in sergilediği dikkat çeken ve not edilen bir tavırdı. Bilardo hakkında en çok duyduğu şey, masa üzerindeki bezlerin çok pahalı olduğuydu. Sezer'in hızlı fakat rahatsız etmeden belirginleşen varlığına alışmak -özellikle alışmak kısmı- tam da bu mahallelinin, Thunder & Shadows'un harcıydı.

Thunder & Shadows

Çaprazındaki binalar ve tam karşısındaki açıklık, bilardo salonuna, bir meydana bakıyormuş hissi veriyor, köşelere denk gelmiş ya da getirilmiş birkaç ağaç da manzaraya eklenince, önünde oturanlar için orası bir köy kahvehanesine dönüşüyordu. Sokağın o kısmına kadar sık ilerleyen binalar tam Thunder & Shadows'un önünde minik bir es veriyordu, fakat minicik bile olsa insana derin nefesler aldırıyordu bu boşluk. Serinliği de, sıcağı da en çok o ufak çemberin içinde hissedebilirdiniz. Eğer uzaylılar yeryüzüne çıkmak ya da bir hortumla inmek isteselerdi, böyle epik bir hatırayı Thunder & Shadows isimli bir bilardo salonunun önünde yaşamayı tercih etmezlerdi tabii ama, en uygun yer maalesef orasıydı. Dört-beş metre ötede, tam kapıya hizalı, eski tip, kafa karıştırıcı bir elektrik direği yükseliyordu. Her tarafından kablolar dolanan ve bünyesinde bazı korkutucu, aşırı öğeler de barındıran bir direkti bu. Üstelik, bu direğin tepesinde Thunder & Shadows'u okla gösteren bir de tabela vardı. Bir süre bunun ne kadar manidar olduğunu anlayamadılar.

Ayrıca belli ki hiçbiri Thunder & Shadows'a yaklaşır-

ken kafalarını kaldırıp bu tabelaya bakmayı denememişti. Çünkü bulunduğu yükseklik ve direğin pozisyonu sebebiyle ancak üç-beş metre öteden fark edilebiliyordu. İşte o nokta tam olarak okla yönlendirilmeye ihtiyaç duymayacağınız bir noktaydı. Fakat yine de çok yaşlı kahvehane tutkunları için işlevsel sayılabilirdi bu tabela. Zira bazıları öylesine yaşlıydı ki kucaklayıp, içeri götürüp, masasına bırakmanız da gerekebiliyordu.

Ekrem burayı uzun bir süre babasıyla birlikte işletti. Ailesi o mahalleye henüz Ekrem üniversite yıllarını yaşarken taşınmıştı. Taşınma sebepleri ise babasının bir kahvehane açmak istemesiydi ve dükkan olarak burayı bulmuştu. 10 yıla yayılmış bir ekonomik çöküşün son düzlüğüne girmişti aile. Bir bakıma hayatlarını daha da küçülterek bu mahalleye nakletmiş oldular. Ekrem üniversite yıllarını diğer üniversite öğrencilerinin aksine üniversite öğrencisi olamadan yaşadı. Lakin ne olursa olsun, o yıllar onun üniversite yıllarıydı. Bazı serseriliklerin üzerine, 20'li yaşlarının henüz başında temelli olarak aile evine döndü. O zamanlar bu bilardo salonunun adı "İmrar-ı Evkat Kıraathanesi"ydi ve içinde bilardo oynanmıyordu. Ekrem'in babası Suat Bey, vakitlerin bu denli sağa sola çarparak, ortalığı devirip dökerek geçiyor olması üzerine epeyce düşünmüş, bir nevi "Gelin zamanı şu köşede bitirelim." der gibi İmrar-ı Evkat Kıraathanesi'ni mahallelinin hizmetine açmıştı.

O dönem, çalışmaya başlar başlamaz manasız bir sorunla karşılaştı Suat Bey. Bütçesini aşarak, "En kalitelisi olsun" diyerek satın aldığı bakır çay kazanı, tahammül edilebilir çirkinliğin ötesindeydi. Suat Bey de farkındaydı en başından beri bu çirkinliğin, lakin hiç seçeneği yoktu. İşlemesiz bakır çay kazanı bulamamıştı, nispeten en normalini aldığını düşünüyordu. Bu bakır çay kaza-

nını ona satan kişi, "Muazzam bir tasarımı var" diyordu anlatırken, fakat bakır üzerine işlenen irili ufaklı güller ve tam arkalarında baykuşa benzetilmeye çalışılmış enteresan bir hayvan figürü tüm habitatın tadını kaçıracak cinstendi. Çayların çok da lezzetli olmayacağı hissini yayıyordu bu tasarım. Kahvehane serüveni, evlerinde bazı sektörel heyecanların sevimsizce dışarı taşmasına sebep oluyordu. Evin annesinin demlediği çay pek beğenilmiyor, çay üzerine derin tartışmalar yaşanıyordu. "Hangi çayı, hangi ısıda, ne kadar demlemeli, içine hangi tomurcuğu ne ara atmalı" gibi... Ancak öyle bir çay kazanı satın almıştı ki Suat Bey, en büyük hasarı içindeki sektörel heyecan almıştı.

Müşteri, dükkan açıldıktan sonraki ilk haftayı (neredeyse yedi gün) bu bakır çay kazanını tarif eden bazı aşağılayıcı benzetmeler bulmaya çalışarak geçirdi. Gerçi ortaya munis bir sinerji de çıkıyordu ama bu meymenetsizliği dengeleyemiyordu. İnsanların dalgası bitmek bilmiyordu yine de, bir ay olmuştu neredeyse. Bu kazanı, yüzyıllar önce yaşamış bir cüce kralın mezarına benzeten biri çıktı mahalleli arasından. Sonra gerçekten böyle bir cüce kralın var olduğu düşünüldü birkaç kişi tarafından. "Acaba cüce kralların mezarları nasıldı?" sorusu tartışıldı. Ciddi görünüyorlardı. Ardından, "Cüce kralların mezarları kesinlikle bakır olamaz." sonucuna varıldı. Üstelik bu kez daha da ciddi görünmeye başladılar. Yaşlıca bir amca ortalığa "Bu cüce kral kendi gibi cücelerin kralı mıydı, yoksa genel olarak tüm insanlığın kralı mıydı?" sorusunu bıraktı. Kimse demiyordu ki "Hangi cüce kral?" Ortada üzerine konuşulan gerçek bir cüce kral varmış gibi davranılıyordu. Derhal, "Bir cüce ancak kendi gibi cücelere kral olabilir!" diyenler ve "Hayır efendim, gayet tabii tüm insanların cüce kra-

lı olabilir bu kişi." diyenler olarak korkutucu bir hızla kutuplaştılar. Hayretle izliyordu Ekrem ve Suat Bey olanları. Şaşkınlıktan çay servisini aksatmaya başlamıştı Ekrem. Tartışmaların manasızlığını artırarak uzadığı anlarda, salondaki en yaşlı amca yüksek bir sesle söze girdi: "Her birinizi şu yamuk çay kazanına sokar, demleye demleye sikerim!!"

Her sabah, nereden bulduğunu bilmedikleri bir tabak piyazla İmrar-ı Evkat Kıraathanesi'ne gelen İsmet isimli çok yaşlı amca, emekli bir askerdi. Lakin anlaşılan o ki, insana ve insanlığa emek vermeye devam ediyordu. Bazen gerizekalı olduğu düşünülürdü ve bu düşünce kısık sesle, en fazla üç kişilik gruplar arasında dile getirilirdi.

Tüm bu şaka mı, değil mi anlaşılamayan çılgınlığa rağmen, iyice kulak verilirse düşük volümlü mantık içeren cümleler de duyulabilirdi kalabalık arasından. "Abi saçmalamayın ne cüce mezarı, bakır çay kazanı işte, cüce kral da nesi!!!?" gibi. Bu şakayı yapan kişi Oralet'ini içip salonu sakince terk etmişti oysa. Geriye nasıl bir enkaz bıraktığını bilmiyordu. Suat Bey yavaş yavaş oğlu Ekrem'e "Ya sen anlarsın bul birini, düzeltsin şu kazanın üstünü." demeye başladı ağzını büzüştürerek. Ekrem neredeyse bir-iki hafta kadar "Ya ben ne anlarım, yerini yönünü değiştirelim müşterinin görmesini engelleyelim." diyerek geçiştirdi kendisine verilen görevi.

Bir müddet sonra fark ettiler ki bu rezalet çay kazanı mahallenin tüm alaycı müşterilerini içeriye doldurmuştu. Babasıyla her gece "Milletin makarası mı daha rahatsız edici yoksa çay kazanı mı?" sorusuna yanıt arıyorlardı. Ekrem çay kazanına diğerlerinden çok daha dirençliydi ama insanların ağzından çıkan olumsuz her kelime onda bir travmaya dönüşüyordu. Daha fazla ka-

zan tartışması istemiyordu. Bu sebeple başını öne eğdi ve babasına küçük bir tornavida kullanarak bu işi halledebileceğini söyledi.

Bir sabah erkenden, henüz mahalleli çay ocağının etrafına toplanıp bir miktar neşe için ruhlarını satmaya başlamadan, dikildi kazanın önünde. Önce güllerin arasından dolanıyormuş gibi görünen bir "İmrar-ı Evkat" yazısı işledi. Fakat ayrı yazılan "ı" yı olması gerekenden daha ayrı yazdığı için, daha yakına bir "ı" daha işledi ve diğer "ı"yı istemeye istemeye bir gül sapı olarak değerlendirmek zorunda kaldı. Ardından baykuşun etrafına minik yıldırımlar ekledi. Biraz uzaklaşıp çizdiği minik yıldırımlara baktı, gökyüzünden güllerin üzerine kusan bir baykuş gibi görünüyordu. Bu sebeple daha büyük yıldırımlar da ekledi. Biliyordu ki yeterince çorbaya dönüştürürse, karıştırırsa ve sadece yazının okunmasını sağlarsa bu bakır çay kazanını eski olumsuz ihtişamından kurtaracaktı. Bir-bir buçuk saatlik çabanın üzerine bir "oh" çekti. Sonra ilk müşteri içeri girdi, hemen çay kazanına baktı ve biraz sırıtmaya çalıştı. Ekrem bunun çok acınası olduğunu düşünüyordu. Sadece bunun da değil, hepsinin. Bir çay kazanı yüzünden gururunun incinmesi, onu düzeltmek için başladığı kısacık bakır işlemeciliği kariyeri, müşterilerin beslendiği çiğlik ve dahası... Hepsi acınasıydı ona göre.

Ailecek verilen mücadelenin ardından, ülke genelindeki kahvehane normlarına uygun bir havayı yakaladılar en sonunda. Artık birisi şaka yaptığı zaman bu anlaşılıyor, kısaca gülünüyordu. Yüzlere bir süredir arzulanan ciddiyet yerleşmişti. Hatta ilk günden çay ve Oralet satışları da artmıştı. Suat Bey her çay doldurusunda Ekrem'e dönüp, "Bak gördün mü? Gülmekten çay içemiyordu pezevenkler." diyerek sırıtıyordu.

O gün İmrar-ı Evkat'ın en sessiz günüydü. Aynı zamanda Ekrem'in bir salon işletmecisi gibi hissettiği ve ileriye yönelik büyük hayaller kurmaya başladığı ilk gündü. Thunder & Shadows'u ilk kez o gün gördü. Fakat bu hayalleri bakır çay kazanı hezeyanı üzerine bina ederken, seneler sonra (tabii ki evrenin denklemi hiçbir zaman değişmediği için), benzeri ve hatta daha şiddetli sıkıntılarla savaşacağından bihaberdi. Kurduğu hayallerin güzel bir görüntüsü, kokusu ve sesi olabilirdi ama kurduğu hayat buna ne kadar benzeyecekti ki?

Thunder & Shadows'un fayans zemini, tavandaki acı verici floresan ışığının etkisini muazzam seviyelere taşıyordu. Ekrem bir süredir tasarrufa inandığı için, etrafına sebepsizce ışık terörü yaşatıyordu. Dükkanı babasından ilk devraldığında, lüks kafelerde ve esnaf lokantalarında rastladığı güzel karo taşlardan döşemek istemişti yerlere. Bu, zamanla iyiden iyiye bir projeye dönüşmüş ve ardından, nasıl oldu bilinmez, beyaz fayansta karar kılmıştı. Üstelik, ustalar toplanıp gittikten sonra, o da sessizce itiraf etmişti beyaz fayansın ne denli büyük bir hata olduğunu. Günün her saati defaatle silinen fayanslarda, insanların bulanık ve kara yansımaları dans ediyordu. Orada, Ekrem'in türlü işkencesi ve gözetimi altında bilardo oynayan herkes, inanılmaz bir hızla olgunlaşabilirdi. Ayrıca Ekrem ne zaman floresan değiştirmek istese bu işi bacak kadar çırağına yıkıyordu. Çocukcağız hem denerken birkaç tanesini patlatıyordu, hem de küçük şiddet eylemlerine maruz kalıyordu (İki parmakla atılan hafif tokat ve nazikçe kulak burma gibi). Tam olarak hangi konuda tasarruf edildiğini düşünmemeye çalışıyorlardı bu yüzden. Mahallelilerin floresan ışığıyla seyreltilmiş beyinleri, uzunca süre oynanan oyunların kazananını tespit edemez hale geliyordu gü-

nün sonunda. Özetle, "Thunder" dedikleri şey floresan, "Shadows" dedikleriyse fayanslara dökülen mahalleli gölgesiydi. Floresan ve parlak fayans öylesine zihin yorucu bir karışımdı ki, herkes 10 dakika arayla bir diğerinin gölgesinde gözlerini dinlendiriyordu. Ekrem'e defalarca yalvardılar bu konuda, sanki her gün oraya gitmek zorundalarmış gibi. Ve bir gün, Thunder & Shadows'un Serkan isimli sadık bir müşterisi "Şu floresan insanı üzmekten başka ne işe yarıyor?" diye bağırarak salonu terk etti ve bir daha kendisini gören olmadı. Niyeti insanlara bilardo oynatmak ve Oralet satmak olan Ekrem, koca bir mahalleye Merkür deneyimi yaşatacağını nereden bilebilirdi? Suçluluk vaktiydi.

Ekrem bu olayı takip eden birkaç gün boyunca sokağı gözledi, "En azından yolu kullanmayı bırakmamıştır." diye düşünüyordu. Salona gelip giden insanlara alenen olmasa da Serkan'ı soruyordu. Kimse bilmiyordu Serkan'ı, haberleri yoktu nereye kaybolduğundan. Taşınmış olabileceğine karar verdi. Ama gerçekten bir floresan yüzünden miydi? Emin olamadı. Bir insan senelerdir yaşadığı mahallesini böyle bir sebepten terk eder miydi? Emin olamadı. Üstelik mahalleyi, gayet dramatik bir biçimde, tüm sorumluluğu Ekrem'in omuzlarına bırakarak terk etmişti.

Gerçekten bu yükün altına girmeli miydi? Emin olamadı. Adeta "Ne düşünürler" korkusuyla çalışan bir taşıt gibi, bunları düşünerek uzunca bir yol aldı suçluluğa doğru. Bir müddet sonra bu vaziyetten ciddi şekilde rahatsız olmaya başladı. Artık Serkan'ı özleyen herkesin onu sorumlu tutacağını düşünüyordu. Nitekim Serkan bu sosyal ortamda, ilk kez, sadece, ayrılış isyanı sırasında sivrilebilmiş bir tipti. Arkadaş ortamındaki alışılan yumuşak ve sessiz yapısı yüzünden bu hareketi çok cid-

diye alınmıştı. Fakat aynı sebeple, onu yeterince tanımadıkları için "Belki de geri gelir" diye düşünüyorlardı. Ama yine de Thunder & Shadows'da kesin bir "Serkan" bekleyişi yoktu. Günden güne etkisini yitirdi bu olay, unutuldu Serkan'ın gidişi. Günlük sıkıntılar, bazen bir sonraki güne de kalan sıkıntılar ve nadiren tüm haftaya yayılan sıkıntılar, her zamanki halleriyle tekrardan yaşanmaya başladı.

Ekrem'in, içine dert olarak dolan bu müşteri kaybının, vicdanı nezdinde de tümüyle ortadan kalktığı gece, evinde sakince televizyon izlerken dışarıdan şiddetli bağırışlar duydu. Bu ses İsmet isimli, önce babasının şimdi ise Ekrem'in müşterisi olan, fevri, yaşlı ve sürekli piyaz yiyen, aynı zamanda Ekrem'in karşı çaprazında yalnız yaşayan amcanın sesiydi. O da balkona çıktı ve bir yandan da dinleyerek İsmet'in sokak lambaları tarafından aydınlatılamayan bedenini izledi.

"Dünyanın bir yerinde genç kadınları hayvanlarla ilişkiye sokuyorlar, zorla. Bir başka yerinde insanlara eğer birbirlerini yerlerse onlardan vergi almayacaklarını söylüyorlar. Şiddet, zulüm artık her yerde. Paraya ve teknolojiye sahip olanların ihtiyaç duydukları zevki onlara verebilmek için yaşıyoruz. Kimse bizi dinlemiyor, kimse bizi anlamıyor onlardan başka. Genlerimizi çeşitli hayvan ırklarınınkiyle karıştırıp deneyler yapıyorlar. Depresyon gazını duydunuz mu? Koca koca şehirlerin rögar kapaklarından sızıyor artık. Ümitsizliğe ve kaygıya hapsettiler bizi. Tüm bunlardan kurtulmak için aldığımız ilaçları onlar satıyorlar. Tavsiyeye ihtiyacımız olduğunda en yakın dostumuz oluyorlar. Bizi sevilmediğimize ve önemsenmediğimize ikna ettiler en sonunda. Şimdi geri çekilip, zevkle izliyorlar boşluğa karşı verdiğimiz bu savaşı. Fakat tüm bunlar bitecek. Saklan-

dıkları deliklerde bulacağız onları ve öldüreceğiz. Gerekirse geriye kalan insanlık kırıntısını da biz yok ederiz. Yeni ve sağlıklı nesiller inşa ederiz!" diye, yırtınırcasına bağırıyordu İsmet amca.

Ekrem televizyonunun başına döndüğünde, zamanında alıştığı gibi kısık sesle, biraz gerizekalı olduğunu düşündü İsmet'in. Fakat zihni, duydukları arasından bazı şeyleri cımbızla çekip onu rahatsız etmeye başlamıştı bile.

Devam eden günlerde ve aylarda hiç bahsetmese bile içinde taşıdı Serkan'ı. Bir sonraki sabah bir miktar da öfkeyle, İsmet amcanın şapır şupur piyaz yiyişini izledi. İnsanların çayını, Oralet'ini aksatacak kadar yoğunlaştı, içine kalıcı bir "Serkan" üzüntüsü yerleştiren bu yaşlıya bakarken. Bir önceki gece yalnız başına yaptığı gibi tekrar kısık sesle içinden geçirdi İsmet'in biraz gerizekalı olduğu düşüncesini. Ve tam o an İsmet başını kaldırdı, Ekrem'le göz göze geldiler. Öylesine korktu ki, bazı iç organları zarar görmüş olabilirdi. Böbrek taşı varsa yüksek ihtimal düşmüş olabilirdi. Hayatının devamı artık bambaşka olabilirdi. İsmet eğer ona o an, o gözlerle baktıysa kesinlikle herhangi bir şey olabilirdi. Yaşadığı irkilmeyi nefesi gibi, minik lavabosuna yüzünü çevirene kadar içinde tuttu. Gözlerine biraz su çarptı ve tekrar geri döndü Thunder & Shadows'una.

Thunder & Shadows'un, kimilerinin bordo, kimilerinin koyu kahve ve kimilerinin ciğer rengi dediği, müşterileri sık sık ayrıştıran sandalyeleri vardı. Ortalama her iki saatte bir, konu sandalyelerin rengine geliyordu. Özellikle henüz bu mevzuya dahil olmamış ve salonun kapısından taze girmiş bir müşteriye "Bu sandalyeler ne renk?" diye soruluyor, talihsiz ziyaretçi hemen tartışmaya dahil ediliyordu. Sandalye çıkmazını sürekli günde-

me taşıyan şey de buydu zaten. Mahallede sandalyenin rengiyle ilgili fikrini beyan etmemiş kimse kalmayana kadar devam edilecekti. Ekrem, kulağa daha orijinal geldiği için sandalyelerin ciğer rengi olduğunu iddia ediyordu başından beri. Hatta bizzat bu rengi kendisinin tarif ettiğini, seçtiğini söylüyordu insanlara. Bordo diyenlerin sayısı ciddi şekilde fazla olduğundan, kendisini renk konusunda yalnız hissedenler meseleyi inatla körüklüyordu ve tekrar başa dönülüyordu. Dönem dönem öylesine şiddetleniyordu ki bu renk tartışması, Ekrem gün aşırı sandalyelerden birini kapının önüne çıkarıp, insanlara gün ışığında göstererek, "Bakın abi, ciğer işte. Bildiğin ciğer bu." gibi cümlelerle taraftar toplamaya çalışıyordu. Bazen işletme sahibinin baskısına dayanamayıp "Evet ya ciğer rengi bu." diyenler oluyordu, sonra onları okey masasında tekrar bordoya çekiyorlardı. Artık eskisi kadar salona takılmayan yaşlı müşterilerinden biri bu ciğer rengi sandalyeler için:

"Bence de bu sandalyeler ciğer rengi ve böyle düşününce midem bulanıyor, kusasım geliyor. Hem bir sürü güzel renk varken neden bu? Ayrıca diyelim ki bu sandalyelerin rengi bu, ciğer rengi. Neden bunlara ciğer rengi demeyi ısrarla tercih ediyorsunuz? Ciğer rengi yerine başka bir şey söyleme şansınız da var üstelik. Hiç sebepsiz ciğer demek hoşunuza gidiyor diye neden insanların içini kaldırıyorsunuz?" diyecekti.

Konu ne olursa olsun en nihayetinde Ekrem, gençlik yıllarından tanıdığı acınası manasızlığı tekrar hissederken buluyordu kendisini. Ve sanki her seferinde çarkları döndüren şeyin bu his olduğunu anlıyordu. Akşamları evindeyken, sanki ana rahmindeymiş ve onun tüm ihtiyaçlarını karşılayan görünmez bir kordona bağlıymış gibi duyumsuyordu.

Evinin kapısından adımını atar atmaz öylesine ağırlaşıyordu ki her şey, kanı yavaşlıyor, nefesleri uzuyordu. Yeryüzünün en sert kahvesini yapsa ve en soğuk duşunu alsa, yine de içine ve dışına yapışmış bu hüzünlü sükunetten kurtaramıyordu kendisini. Üstelik hiçbir acı vermediği halde, sırf eksilişini fark edebildiği için kurtulmayı deniyordu bu halden. Bedenini salondaki eşya yığınının ortasına bıraktığı zaman, etrafında kendisinin de sıkça şaşırdığı kaygısız bir dünya görüyordu.

Göz ucuyla salonun diğer köşesindeki tekli koltuğun üzerine bırakılmış, bir önceki hafta, eve dönüş yolunda denk geldiği pazardan aldığı dört adet yeşil tişörte baktı. O gecenin sabahında bu tişörtlerden birini seçmek zorunda kalacağını ve bocalayacağını biliyordu. Bu onu eğlendiriyordu. Babasının apansız nasihatleri gibi kulağında tınladı: "Bir yeşil tişört, bir diğer yeşil tişörtten daha ne kadar yeşil olabilir ki?"

Thunder & Shadows'da birkaç gündür "Akşam olunca camlara perde çekmeliyiz, bu ne böyle ayva gibi oturuyoruz?!" tartışması sürüyordu. Ekrem, kendisini değişime gerçekten inandırmış bir insan olmasına rağmen, mahalleli, kumar oynattığını zanneder diye karşı çıkıyordu. Sezer, "Yahu zanneden zannetsin, seni bilen biliyor Ekrem abi." gibi gayet bayağı, fakat etkili bir çıkışla az da olsa yumuşattı Ekrem'i. Fakat yumuşayanın sadece yüzüne seçtiği ifadeler olduğunu bilmiyordu. İçinde hala aynı değerde olmasa da, elmas kadar sert hisler vardı Ekrem'in. Bilardo kalabalığı katıldı Sezer'in bu düşüncesine. İtirazlar yükseldi, "Yahu zaten her yer ışıl ışıl", "Akşam oldu mu durulmuyor burada"," Sanki bir vitrindeki cansız mankenleriz" şeklinde. Denk mi geliyordu, yoksa bir çabanın ürünü müydü bu mahallelinin her olayı abartarak fantezi evrenine taşıması,

kestiremiyordu Ekrem. Takip eden birkaç gün, azalarak devam etti bu talep.

Fakat sayıca bir azalmaydı bu. Tepkilerin şiddeti bilakis artış gösteriyordu. Bir yandan floresan, bir yandan da güneş ve yerdeki fayanslar sebebiyle yaşadığı yoğuşma yüzünden vücudunun kimyasının bozulduğunu iddia eden bir müşteri, gömleğini çıkarıp, kollarında ve sırtında hiç olmayan hava kabarcıklarını, yanıkları ve deri dökülmelerini göstermeye çalışıyordu insanlara. Bundan cesaretlenen ve biraz da eğlenmek isteyen diğer müşteriler konuyu şakayla karışık ateşlemeyi sürdürdüler. Orta yaşlı bir amca ensesinde oluşan bir yarayı gösterip "Bakın rahmetli babaannemin yüzü çıktı burada!" diyerek masaları gezmeye başladı. Kağıt peçetelere sirke döktürüp alınlarına yapıştıranlar, paçalarını sıvayıp dizlerinden aşağıya limon sıkanlar iyice panayıra çevirdiler Thunder & Shadows'u. Bu görüntüleri bir müddet izledikten sonra sesini "Tamam!" diyerek yükseltti Ekrem. "Değerlendireceğim bu perde işini. Abartmayın daha fazla." dedi. Düşünme fırsatı kazandı bu sayede. Fakat gün boyu minik şakalaşmalar, kavga köşede yeni canlı türleri bulduğunu iddia etmeler devam etti. Ekrem, mahallenin nezih bilardo salonu Thunder & Shadows'un imajına zarar vermek istemiyordu, fakat müşterisi olmayan insanlara dahi güzel gözükmek isteyecek kadar büyük bir işletme değildi Thunder & Shadows.

Ekrem için, henüz yılların yıl olduğu yıllarda, apartmanlaşmamış eski mahallesinde olaylar seyrini bozmadan yaşanırdı. İnsanoğlu içinde, kaderi lineer kim var ise, oraya toplanmıştı sanki. Kırılmasız ve üstelik rutin de sayılamayacak hayatları, herkesi birbiri için imrendirse de, bütün şahsi heyecanlar bahçelerde yaşanır, sınırlar ihlal edilmezdi. Öylesine ki Ekrem, hayatı bo-

yunca hiç aynı kıza aşık olmuş iki kişi görmedi. Çöplerin zamanında alınmamasından şikayetçi bir kimse var ise, bir diğeri yoktu. O yıllarda bu durumu anlattığı doktoru, Ekrem'in oturduğu sokağa "Birbirinin Yoksulu Zenginler" ismini vermiş ve hiç de profesyonel sayılmayacak şekilde dalga geçmişti. Bahçeli evlerinde yaşayan, birbirinin yoksulu bu zenginler, en azından yeterli alana sahip oldukları için hayata devam edebiliyordu. İşte o yılları gerçekten yıl yapan yıllar, Ekrem'in zamanıyla tıka basa doluydu. Ergen Ekrem'in belden aşağısı rutubet olmuş, her biri yıl gibi ağırlaşan saniyeleri damlatıyordu. Verdiği bu ruhsal mücadele hasebiyle genç bilinci tıbbın kızgın tavında dövülüyordu. Çareyi ailesinden ve ailesine yakın her şeyden uzaklaşmakta gördü ve kendisinden birkaç yaş büyük, başka bir şehirde üniversite öğrencisi olan arkadaşının yanına taşındı. Bu yer değişikliğiyle birlikte, hiç ummadığı bir kalabalığın ortasında buldu kendisini. Gün aşırı birisinin evinde buluşup sabaha kadar şiir okuyan ve sarhoş olan bir kalabalık...

Ekrem'in ilk birkaç aylık adaptasyon çabası güzel sonuç vermişti. Bu kadar çok insana bu kadar çok yakın, lakin şiirden ve duygusal mastürbasyondan bu kadar uzak olmak, yatarak tedavi gerektiriyordu. Fakat Ekrem, diğer duygulu ve medeni bireylerin aksine, canlı tarafını da, şiddetini de besledi. İçindeki bu eyleme dönüşmemiş şiddet, onu herkes kadar duygusallaştırdı ve nispeten medenileştirdi de. Şair sevmeye, içmeye ve mümkün olduğu kadar sevişmeye başladı. İçini döktüğü bir defter satın aldı. Yoğun hisseden ve içine kapanan birisi olduğundan bahsetti. Onu sadece kadınlar, sadece sevişerek açabilirdi. Gerçekten deneyip Ekrem'in içine ulaşabilen bu kadınlar, genelde acıyabilecekleri bir şeyle

karşılaşırdı. Bu sayede Ekrem'in seksi daim olurdu. Zaman mefhumunu sevişerek geri kazandı, içindeki korumacıyı büyüttü, saldırgan oldu. Yalnız hissetmesine olanak vermeyen dünyası yüzünden her zaman çevresinin ortak bir esansı olarak yaşlanmaya devam etti.

Sektörel ve kişisel kaygıların harman olduğu hafif yaşlı yüreğinden bir sonuç çıkmak üzereydi Ekrem'in. Çeşitli geleneksel yolları, ritüelleri denemiş; bir yol, bir ışık aramış ve hatta, sanki kararınca da bulmuştu. Takip eden birkaç sabahtan birinde mahallesindeki terziye uğradı ve yine rengi yüzünden büyük tartışmalara sebep olacak bir perde siparişi verdi. Senelerin mahalleli terzisi, salondaki tartışmalara yakınen de şahit olmuştu. Ekrem'in sanki onca şeyi yaşamamış gibi cesurca seçtiği renk üzerine önce "Neyse ben bir şey demeyeyim" hareketi yaptı. Fakat sonra kendisini durduramadı. Kaşlarını da hoş bir eğimle kaldırarak "Yahu neden bu kadar zora sokuyorsun mutluluğu?" dedi Ekrem'e. Ekrem, "Anlamadım abi." dedi. Terzi "Ya tabii ki senin dükkanın, sen karar vereceksin rengine, boyuna, kumaşına ama bu da rahatsız edici bir renk." dedi. Üstüne biraz duraksayarak "Tabii yine sen bilirsin, bu mu olsun rengi?" diye sordu. Ekrem, "Madem ki inatlaşıyoruz, benim dediğim gibi olacak" dercesine bir yol izliyordu perdeler konusunda. Renk tartışması kapanınca fiyat konuşmaya başladılar. Terzi, Ekrem'in seçtiği kumaşı ve rengi getirtmesi ya da gidip alması gerektiği için pek fazla indirim yapamayacağını söyleyerek başladı konuşmaya. Ekrem durdurmadı terziyi. O perdeleri yapmanın ne denli zor, zahmetli, hatta imkansız olduğundan biraz bahsetmesini istiyordu. Nasıl büyük çilelere göğüs gerip, nefsi ne derecede zorlayan fedakarlıklarda bulunacaktı bu terzi kim bilir. Heyecanla, eğlenerek ve ayarında kızarak

devam etti dinlemeye. Terzi tabii ki o kumaşı bulmanın inanılmaz zor olmasından, zaten onun elindeki örneğin de senelerdir öylece köşede duruyor oluşundan dem vurarak sürdürdü lafını. Hiç ihtiyaç duyulmayan bazı teknik bilgileri sıraladıktan sonra Ekrem'in seçtiği kumaşı işlemenin zorluğuna değinerek "Ben tabii ki bulurum, getirtirim, dikerim bir şekilde, ama sana sonucun mükemmel olacağını garanti edemem. Durduk yere para vermeyesin." dedi. Ekrem tam içindeki tebessüm kahkahaya dönüşmek üzereyken yutkunarak "Bu riski alıyorum ben abi." cevabını verdi.

"İyi... Sen bilirsin.... Ben demiş olayım da.... Sonra abi bu niye böyle oldu... Bu çok parlıyor... Bunun yanları sökülmeye başladı... Falan olmasın..."

Ekrem, "Bu kadar sorun çıkaran bir şey neden ve nasıl bir kumaş olarak kullanılabiliyor ki?" diye düşünerek ayrıldı terzinin yanından. "Bunu kim nerede kullanıyor olabilir? Yoksa bu normalde bir yapı malzemesiydi de bana mı kumaş diye kakalamak istedi?"

Türlü kaygılarıyla dükkanına ilerledi Ekrem. Ardından işletmesinin kapılarını açtı, mahallelisini bekledi. Onlara bu müjdeyi abartısız bir şekilde, kararında vermek niyetindeydi. Sanki, öylesine bir çay ve Oralet turuna çıkmışken, hatta dalgınca, kafasında bir hesapla meşgulmüş de, bu perde haberi bir anda zihninde parlayıvermiş gibi araya sıkıştıracaktı. Mesaisinin ilk anlarını, abartısız bir perde müjdesine harcadı.

Thunder & Shadows'da yine sabah...

Kim bilir yerkürede, aynı meridyen üzerinde, geniş zamanlı insanın ömrünü katlettiği böylesine kaç salon vardır? Hepsinde, yine aynı sabah. Üstelik, hem de özellikle Ekrem için, bu kadar duygulanacak ne var?

Salon az biraz dolmuşken, Ekrem de ikinci turuna çıkmışken, sabahın bilardo ve batak neşesi henüz histerik bir coşkuya dönüşmemişken, yani, perdelerle ilgili müjdeyi abartısız bir şekilde dile getirmenin tam da zamanıyken söze girdi. Dedi ki: "Mürsel abiye perde siparişi verdim." Biraz duruldu, kafalar Ekrem'e döndü, herkes gülümsedi, tebrik etti ve bitti. Ekrem, içinden bu abartısız yolu seçtiği için Tanrı'ya şükretti. Aksi halde böylesine sakin karşılanması sadece utancını katlayacaktı. Üstelik Ekrem, işlettiği bilardo salonunun adını "Thunder & Shadows" koyarak şu hayattaki aşırılık hacmini zaten doldurmuştu. Yaşamının kalan kısmını, sakin ve abartısızca etrafını izleyerek tamamlamalıydı. Ucuz atlatılmış bir toplum önünde alay konusu olma tehlikesinin ardından, yüzündeki direnci kırılmış ve en sonunda çocuğuna Atari almış baba ifadesini hiç bozmadan, "Alıverdik işte bir tane oynarsınız." der gibi, çay ocağının ardına ilerledi. O sırada kapının tiz çınlamasıyla Sezer belirdi.

Sezer'in seçtiği ilk cümle insanları düşündürdü. Üstelik bu, bir insanın zaten anladığı bir şey üzerine düşünmesi gibi de değildi. Düpedüz, ne olduğunu anlayamamayla gelen bir düşünmeydi. Yüzüne belli ki aslında şaka olan "sabah olduğu için utanmalısınız" ifadesi gibi bir şey yerleştirmişti.

Dedi ki:

"Yaaa işte....., Böyle de günaydın!" ---- "Siz daha bekleyin böyle....."-----" Ne sandınız ki?!"-------

"Cenab-ı Allah var ya Cenab-ı Allah... Adamı n'apar biliyon mu?!!"------- "Neyse hayırlı sabahlar."

Sezer, zihninde tasarladığı komik anları yaşayamadığı için biraz huzursuz olmuştu. Fakat, zaten fazla tanınmadığı bir mekanda ve insanlar arasında, kendi öz-

gün mizahını mümkün olan en şiddetli haliyle sunmak istemesi çok mantıksızdı. Belki de yol boyunca o kapıdan girişini düşünmüş, cümlelerini titizlikle seçmiş ve mimiklerine iyice çalışmıştı. Fakat moralini hiç bozmadan, yaşattığı eşsiz rezaleti telafi etmek için herkese çay ısmarlamaya karar verdi. "Ekrem abi herkese benden çay ver!" diyerek çay ocağına doğru ilerledi. Gönüller alınmış, mahalle sakinleri artık düşünmeyi bırakmıştı. Ters dizili çay bardaklarını azıcık ittirerek mermere dirseğini dayadı ve "Abi nasıl gidiyor, var mı bir gelişme?" diyerek Ekrem'e hal hatır sordu. Ekrem, az evvel verilen toplu siparişi hazırlarken, o anın tam da müjde vermeye müsait olduğunu fark etti. Yeterince havalı, sakin ve abartısızdı. Elindeki çay bardağını sıcak suyla çalkalarken cümlesine başladı, "Mürsel abiye perde siparişi verdim bu sabah." dedi. Sezer, o mahalleden olmadığını açıkça belli edecek denli çok sevindi bu havadise. Bu sayede Ekrem'in abartısız ve havalı halleri de boşa gitmemişti. İşte Ekrem, Sezer'i tam olarak o an sevdi. Hatta Sezer, belki de dünyanın en iyi insanıydı.

Sessizce zemine çöken perde haberini, rahatsız edici İsmet amcanın kapıda beliren ayakları dağıttı. Elindeki üzeri örtülü piyaz tabağıyla salonun merkezine oturdu. Kaşları çatık bir halde, sağ elini kaldırarak bir bardak soğuk su istedi Ekrem'den. Ceketinin iç cebinden çıkardığı mendiline sarılı kaşığını masaya koydu ve suyunu beklemeye başladı. Kısa bir süre sonra Ekrem suyunu da getirince ayağa kalktı ve o anda, orası için çok yüksek sayılabilecek bir sesle:

"Fedakarlık, duyarlılık ve anlayış, artık ancak bir katili tasvir edebilir. Elimden gelse tüm insanlığın iyi niyetini üzerinden söker, onu sokak ortasında çırılçıplak bırakırdım." dedi.

İsmet'in sıklaşan bu halleri insanları korkutmaya başlamıştı. Herkes masasına iyice sindi, tüm kafalar Thunder & Shadows'un merkezine çevrildi ve dinlemeye devam ettiler. İsmet birkaç nefeslik mola vermişti. Önündeki sudan bir yudum aldıktan sonra devam etti:

"Unutmayın, bizi bu tünellerde süründüren onların fedakarlığı, duyarlılığıydı. Onların anlayışla yüzümüze gülen gözleriydi. Güzel hislerinizi bile sahiplendiler ve sizden korudular. İçinizdeki öfkeyle, çirkinlikle başbaşa bıraktılar sizi. Kendinizden utanmalıydınız. Varlığınız dinmeyen bir ağrı olmalıydı ki şefkatle kapınızı çalıp acılarınıza son verebilsinler. Yeni yüzler satılmalıydı sizin için, ki son bulsun yüreğinizdeki sevgisizlik. Birlikte yaşayan düşmanlara dönüştürüldünüz. Fakat iyilik, savaşmayı da yasaklamıştı. Beni iyi dinleyin evlatlarım. Bu yoksunluk insan icadıdır. İçinizde beni katil ve merhametten mahrum görenler de var, onlara sesleniyorum. Hayatınızın en kutsal nasihatini, ancak ailenizi katleden bir caniden duyabilirsiniz. Güzel ve iyi ya da doğru olmaya çalışmayın, vazgeçin bunlardan. Sadece bir kereliğine onların yarattığı çirkin olun ve gözlerinin içine bakın. Bir gün onları tümüyle yeryüzünden sildiğimizde ancak, güzel ve iyi olma şansımız olacak. O güne kadar sadece güzel ve iyi gibi davranabiliriz."

Thunder & Shadows'u bir ölüm sessizliği sardı. Gerçekten bir ölüm var ise gözden kaçırmak pek mümkündü. Sadece Ekrem'in çay bardakları ve kaşıklarla çıkardığı sesler duyuluyordu. O sırada İsmet amca piyazını şapırdatmaya başladı.

Devam eden bir hafta boyunca sessizce "İsmet'in bir hastaneye yatırılması gerekir mi?" sorusunu tartıştılar. O zamana kadar hep yaşlı ve emekli diye idare edilmişti kendisi. Fakat görünen o ki sağlığı pek de yerinde değildi.

Sezer, ocağın başındaki şaşkın bekleyişine son verdi, kendi çayını da aldı ve gördüğü ilk okey masasına yancı oldu. Heyecanla, "Duydunuz mu perdeleri?" diyerek oturdu masaya. Hafifçe kafa salladı oyuncular, biri de düşük bir sesle, "Valla iyi oldu, akşamları tam seyirlik oluyordu bura." dedi. Ekrem, diğer masaların çaylarını dağıtırken yüksek sesle "Yahu Sezer!" diye seslendi bir anda. Sezer "Evet abi?" diyerek geri döndü. Ekrem, "Sen tam olarak ne iş yapıyordun?" diye sordu. Sezer, "Abi benim caddenin aşağısında kalan yolda oto yıkamacım var." dedi. Bunu duyanlar "Haa" dediler, "Kristal Oto Yıkama senin mi?" Sezer herkese kafasını salladı ve "İki - üç ay oluyor abi, nasipse evi de bu taraflara taşıyacağım." dedi. Etrafına kaynaşma kaygıları ona her ne kadar kötü bir başlangıç olarak geri dönse de, süreç lehine işliyordu. Artık o Thunder & Shadows'un bir parçasıydı. Sanki.

Sahibi olduğu oto yıkamacıda çok az vakit geçiriyordu. Genelde ya evindeydi ya da işe diye gittiği kahvehanede. Dükkanın başına koyduğu cevval gibi çocuklar, Sezer'e hiç ihtiyaç duymadan işleri yürütebiliyordu. Geçimini yakın bir çevrede, onun adına yıkanan bazı arabalardan kazanıyordu. Ve beyninde, bir kahvehaneye yapacağı sabah girişini çalışmasına yetecek kadar yeri de vardı. En az işsizler kadar işsizdi.

Sezer, yaşamının büyük bir bölümünü kadınlara karşı hissettiği karışık duygularla doldurmuş olmanın mahzunluğunu da taşıyordu. Bu nasıl bir mahzunluktu, tabii ki o da pek emin değildi. Fakat, hep seven ve hep kaybeden olmak, ya da en azından böyle görünmek, ihtiyaç duyduğu sempatinin kendisine ulaşmasını kolaylaştırmıştı. Onun mahzunluğu, "Niye zahmet ettiniz ki..." diyen bir adamınki gibiydi. Acıma uyandıran bir

mahcubiyetle hem sıkıntılarını, hem de güzel günlerini kucaklamıştı. Eski bir mutluluğu, üzüntüyü hep diri tutarak ömür boyu ağızda hissetmek ne kadar kolay geliyordu ona. Belki de o an, Thunder & Shadows'un en çok kazanan adamıydı, fakat yancı oturuşu ve saf tebessümü yüzünden mahallenin kol kanat gerilen meczubu gibi görünüyordu. Üstelik koca bilardo salonundaki herkese bizatihi çay ısmarlamış olmasına rağmen.

Ekrem, henüz gelebilmiş çırağını hoşça tokatladı. Derhal ocağa geçmesini ve müşterilerle ilgilenmesini söyledi. Bu sırada yufka yürekli yaşlıların "Vurma ya, ne vuruyon çocuğa?!" tepkileri yükselmişti. Torununu kucağına alır almaz Hulusi Kentmen'e evrilen bu yaşlılar, hayatlarında hiç olmadıkları kadar iyi birer insana dönüşmüşlerdi, fakat hayat bitmekteydi. "Ne kadar küçük çocuğu patron dayağından kurtarırsak kardır" düşüncesi etrafına organize olmuş, bir yandan okey ve batak oynuyor, bir yandan da hayır işliyorlardı. Bu sebeple Ekrem'in tokadı yürek yakan cinsten değildi, hoştu. Çocuk başı önünde, çay ocağının arkasına zıpladı, nefes nefese çalışmaya başladı. "Abi ne vereyim?", "Ne içersiniz?" diye bağırıyordu boşluğa doğru. Ailesini bir bilardo salonu kazasında kaybettiği için delirmiş kahveci çırağı gibi davranıyordu.

Ekrem kendisini zalimlerden hissetmesine sebep olan bu olay üzerine güldü ve Sezer'e seslendi: "Sezer sen üç top mu biliyon, Amerikan mı?" Sezer yancı olduğu masaya kilitlenmiş, çekişmenin büyüsüne kapılmıştı. Ekrem'in bu sorusuyla batak rüyasından uyandı ve "Abi fark etmez, hangisi dersen olur." dedi. Ekrem ıstakasını kaptı ve "Gel de aklına bir astar çekeyim." diyerek tüm gevşekliğiyle bilardo masasına ilerledi. Ekrem ve Sezer topları ortaya topladılar. Ellerindeki ıstakanın

verdiği enteresan güveni enerji olarak etrafa yayıyorlardı. Sezer açılışı yapmak için pozisyonunu aldı, fakat topa vuramadan dışarıdaki sesler yüzünden doğruldu. Thunder & Shadows'un önünde bir kavga vardı belli ki. Koca salonda kavga etmeye en müsait iki kişi Sezer ve Ekrem'di. Derhal dükkanın önüne attılar kendilerini. Tanımadıkları, ama o mahalleden olduğunu bildikleri Mustafa çeşitli kimselerden dayak yiyordu. İki Adam Mustafa'yı türlü türlü yollarla tekmelerken, bir diğeri ise "Sen benim yanımdaki bayana nasıl bakarsın lan!" diye haykırarak, nereye denk gelirse oraya tokatlar aşkediyordu.

Ekrem ve Sezer önce ellerindeki ıstakayı bu adamların vücutlarında parçaladılar. Yüzlerinde sanki bunu saklamışlar ve ilk fırsatta salmışlar gibi garip bir heyacan, hınç parıldıyordu. Tüm kahvehane dışarı dökülmüştü. Onca yaşlının içinde yakın bir tarihte uyanan merhamet saniyeler içinde çöp olmuştu. Thunder & Shadows'un önü, o mahalleden bir insanı dövmek isteyeceğiniz en son yerdi. Hiddetle esip gürleyen adamlar ıstakalı dayağın sakinleştirici etkisi altına girmişlerdi. O an orada, olaylara aşırı tepki veren tek kişi kendisine bakılan bayandı. Bayan, bakılan kişi olmak uğruna hayatını tüketmiş, bakıldığı için isyan etmiş, isyanı da bakılır olsun istemiş, ayıp etmişti. Bayan, kavgayı bile olağan gösteren sesler çıkararak, dövüşenleri azdıran kelimeler seçerek meseleyi körüklüyordu. Artık yere yığılan adamlar kendilerini, ağlamaklı bir sesle "Abi yanımızdaki bayana baktı ters ters." şeklinde savunmaya çalışıyorlardı. Mahalleli başını Mustafa'ya çevirdi. İçlerinden biri "Ben seni biliyorum, caminin sokağında oturuyon sen." dedi. Mustafa önce başını salladı, ardından "Ya ben kimseye bakmıyorum, dalgın dalgın bir şey düşü-

nüyordum, daldığım noktada bu bayan bekliyormuş." dedi. Bu haklılık derhal aralarında pay edildi. En abartılı pozlar kesilerek, her çeşit mahcubiyet sansürlendi, adamları mahalleden gönderdiler.

Mustafa'yı içeri buyur ettiler ve önüne bir bardak çayla bir şişe su getirdiler. "Geçmiş olsun." dediler. "Nasılsın?" diye sordular. Mustafa'nın sinirleri çok bozulmuş, gözleri dolmuştu. Kocaman adam, bir bayana bakmakla suçlanıp dövülmüştü. Fakat bu müessif olay sonucu hem Mustafa kendisine bir sosyal dünya keşfetmiş, hem de Sezer ve Ekrem birbirlerine iyice yakınlaşmıştı. Birlikte insan dövmüş iki kişi birbirine daha ne kadar uzak kalabilir?

Mustafa dedi ki, "Çok eski bir his bu. Kim bilir en son ne zaman fiziksel bir şiddete maruz kaldım." Şiddeti bu şekliyle hiç de öyle bol bol yaşamadığını söylese de, sürekli hissettiği bir aurası vardı. Buna sık sık kafa yormuştu Mustafa. Hatta bazen Ekrem de. Sanki bu yöne bakan gözleri uyuşturulmuş gibi, sanki adrenalinle netleşen bir görüntü varmış, herkes onun büyüsüne kapılmış gibi her seferinde şaşırıyordu. Onunla dip dibe değildi, fakat dibinde bir his vardı ki, yalnız ondan ibaretti.

"Olay çıkacak, kötü şeyler olacak, biteceğiz, kahrolup kül olacağız, aç mıyız, yalnız mıyız, ölüyor muyuz?"

Bu olayı takip eden hafta boyunca Mustafa, Thunder & Shadows'u her gün ziyaret etti. Onu yaşadığı yetişkin saldırısından kurtaran insanlarla çay içti, sohbet etti. Ve bu sırada yavaş yavaş, Ekrem'in de ilk etapta korktuğu bir şey yaşanmaya başladı. Mahallelinin floresan, fayans ve çok geniş camlara isyanı yüzünden alınan "perde asalım" kararı, Ekrem'in başına bela oluyordu. İnsanlar bakkalda, fırında, pazarda konuşmaya başla-

mışlardı. Şüphe, "Ne yapıyorlar da perde asmışlar ki?" diye kulaktan kulağa fısıldanıyordu. Ekrem biliyordu ki kesinlikle baş edemeyeceği şey insanların gündem yaratma hevesiydi. "Öff"leyerek Mustafa'nın da olduğu masaya oturdu. Çırağına "Çay getir!" diye seslendi. Belli ki hazır kalabalığı yakalamışken bu perde işini konuşacaktı. Ekrem'in yarattığı sessizlik biraz uzun sürdü ve minik bir rahatsızlık vermeye de başladı, çünkü çırak çocuk, çayları bir türlü getiremiyordu. Çaylar nihayet sahiplerine ulaştığında, Ekrem de söze girdi, sesini güzelce tonlayarak ve hafifçe yükselterek dedi ki:

"Arkadaşlar, perde perde dediniz, yaptırdık. Ayrıca evet, ben de seviyorum bu perdeleri, gayet güzel durdular. Ama te en başında şüphelendiğim şeyi yaşıyoruz şu an. Sağdan soldan kulağıma sanki burada kumar oynatıyormuşuz gibi dedikodular gelmeye başladı. Vay efendim biz burada ne yapıyormuşuz da perde çekiyormuşuz. Bunu sağda solda dillendirenler sizin eşleriniz, arkadaşlarınız. Diyemediniz mi Ekrem içerideki ışık patlamasını dengelemeye çalışıyor? Bu sebeple biraz da sizleri suçluyorum. Açıkcası Thunder & Shadows eski sevimliğinden uzaklaşmış görünüyor. Biz burada bilardo sporunu gençlere sevdiren, insanları komşularıyla, dostlarıyla kaynaşmaya, sosyalleşmeye iten bir kuruluşken, geceleri gizli gizli kumar oynatan bir batakhane gibi görünmeye başladık. Buranın sahibi ben değilim, biziz. Bu hepimizi kaygılandırmalı. Düşündürmeli. Konuşmalıyız, tartışmalıyız ve bir çare bulmalıyız. Ya bu perdeleri kaldıracağız ve eski çok ışıklı dediğiniz günlere geri döneceğiz, ya da perdeleri kaldırmadan bu imajı üzerimizden atmanın bir yolunu bulacağız."

Thunder & Shadows'da başlar hafif öne eğildi. Ekrem, öyle kararlı bir tavır sergilemişti ki konuşurken,

mahalleli ivedilikle bu mesuliyeti paylaştı. En yaşlı ekibin neredeyse tamamı "Haklısın Ekrem, işler bu noktaya gelmeden düşünmeliydik..." gibi cümlelerle ona sahip çıktı. Ardından yine düşünme sessizliği girdi araya. Perdeleri kaybetmeden, eski imajı kazanmanın yolları arandı beraber. Bulunmalıydı. Kimse hayatının yegane sosyal durağındaki bu büyük rahatsızlığı tolere edemezdi. Amcalardan biri, önce boğazını temizleyerek ve çevresindeki herkesle göz kontağı kurmaya çalışarak "Ya acaba böyle komple kapatan perde yerine, tül perde mi assak?" diye sordu. Bu teklif biraz sinirleri bozsa da, kalabalığın genelinden onay almıştı. İlk dakika "Nasıl?", "Ne gibi tül?", "Aynı salonlarımızdaki tül gibi mi?" sorularıyla aşıldı.

Ekrem önce, belki de "tül" kelimesinin yarattığı hava yüzünden "Olmaz öyle şey!" dese de, birkaç saniye içinde o da razı oldu. Dedi ki: "Hatta bu perdeler de durur, gece iyice geç olduğunda kapatırız onları." Herkesin yüzü gülmeye başlamıştı. Manasız bir mahalle baskısını hep birlikte hissetmeye zorlanan bu insanlar, mecburen vaziyeti zihinlerinde normalleştirdiler. Çok yaşlı bir amca, kumar oynadığı zannedilmesin diye geniş bir kalabalığa "tül perde" önermek durumunda kalmıştı. Haliyle kitle bunun neresini tutup, neresinden normalleştireceğini bilememişti. Ekrem'in "İyice geç olunca diğer perdeleri kapatırız." cümlesi, tam olarak bu çabaya örnekti. Her zaman olduğu gibi bu konuda da mahallelisine öncü olmuştu.

Etrafa yayılan rahatlamanın verdiği -tabii ki- rahatlıkla her kafadan bir ses çıkmaya başladı. O akıntıdan kendisine de bir yol gören Mustafa dedi ki: "Ya bir de kapıya Besmele mi assak? Hem insanların gözünde saygı da uyandırır." Ekrem ve Sezer bu fikre bayıldılar.

Hatta herkes bayıldı. Hatta Sezer "Ya zaten neden bu zamana kadar asmadık ki?" dedi. Mahalleli yavaştan kendi çayına çorbasına, oyununa dönmeye başladığında Ekrem çırağına işaret ederek, "Kasadan 20 Lira al, en turistik caminin önüne git, bir tane Besmele-i Şerif al." dedi. Çocuk "Hangi cami?" diye sorunca, cam kenarı kalabalığından yaşlı bir amca "Ya yorma çocuğu benim evde var Besmele-i Şerif, yarın getiririm" dedi.

Sanki 20-30 dakika öncesinde onulmaz bir derde düşmemişler gibi, melaneti hep birlikte kana kana içmemişler gibi, kısa sürede şen oldular. İşler yolundaysa insan ne de keyifli olur. Thunder & Shadows'un yüzüne kan geldi. İşletmeyi güzelleştirecek fikirler bulalım heyecanı hazır yeni yeni filizlenmişken, Ekrem bu hissi kaybedeceğinden bir an için korkmuş olsa gerek, Sezer'i ve Mustafa'yı ayrı bir masaya çağırarak, toplantı yapmayı teklif etti. Hızlıca yeni bir masaya toplanıldı, çocuktan çaylar istendi. Ekrem vizyoner patron sesiyle yeni bir giriş konuşması yaptı:

"Beyler, sizler benim kardeşlerimsiniz!" –Ekrem henüz taş çatlasa bir aydır bu insanları tanıyordu, lakin yaşadığı coşkudan ve hızlı seven kişiliğinden, konu dostluk olduğunda haddinden daha aceleciydi.- "Burası, Thunder & Shadows, sizin evinizdir benim gözümde. Hatta buradaki herkes için öyledir. Diyorum ki kafa kafaya verelim, burayı güzelleştirecek yeni şeyler bulalım, fikirler, projeler geliştirelim." Sezer heyecanla kafasını salladı, "Tabii ki abi ne diyorsun, herhalde düşüneceğiz!" dedi. Mustafa sırıttı, bu alaycı bir sırıtma değildi, "haz alıyorum" sırıtışıydı. Mustafa uzun sürenin ardından ailesinin evine dönmüştü ve sadece birkaç ayın ardından edindiği bu sosyal çevrede ufaktan saygı görmeye de başlamıştı. Bundan aldığı hazzı, yaşadığı

günlerin her dakikasına bölüştürmekle meşguldü. Ekrem devam etti, "İlk olarak aklıma gelenler, yerleri halı kaplayabiliriz, duvarların rengi değişebilir... Siz ne düşünüyorsunuz?"

Sezer hemen yüzündeki soru işaretiyle dedi ki: "Ya buranın bodrumunu bir güzel yenilesek, güzel yatak falan koysak, mahallemizden ihtiyaç sahipleri konaklasa?" Mustafa da çok sevdi bu fikri. Fakat ufacık mahallede böyle bir ihtiyaca sahip kim olabilirdi ki? Hem, bu ihtiyaca sahip bir kimseyi bir kıraathane bodrumunda yatırmak, en azından ihtiyaca saygısızlık olmaz mıydı?

Ekrem sıcak baksa da, bu planın eksik kısımları vardı kafasında. Birkaç dakikalık istişarenin ardından, "Yapıverelim, ne olacak ki, taş attık da kolumuz mu yoruldu?" sonucu çıktı masadan.

Bir hafta içerisinde kapının tam tepesine, kocaman, yeşil üzerine beyazla yazılmış Besmele-i Şerif çakılmış, kocaman camlara hoş bir ahenk getiren tül perdeler asılmış, yerleri halı kaplatmak fikri tüm salon sakinlerine sevdirilmiş ve bodrumu bir yuvaya dönüştürme projesinin yolu az da olsa yapılmıştı. Fakat bu yeni atmosfere alışmak sanıldığından biraz daha zor oluyordu. Herhalde o ana kadar hiç kimse bir tül perde karşısında bu kadar zayıf hissetmemişti. Kocaman insanların, ellerinde bir türlü birbirlerine ekleyemedikleri parçalarla, kendilerine bir dünya yapmaları gerekiyordu. Ama her zaman olduğu gibi yine bir şekilde bir yolu bulundu. Günün büyük bir kısmını orada ve o insanlarla geçiren bu kimseler, derin bir nefesi içlerinde tutarak sosyalleşmeye devam ettiler. Diğer tarafta, mahalleliden, özellikle kadınlardan gelen tepkiler, Thunder & Shadows'un imajını kurtardığını gösteriyordu. Fakat yine de tam olarak eski itibarını geri kazandığı söylenemezdi. Dış

görünüşü ve tabii ki de isminin "Thunder&Shadows" oluşu, içerisinde Oralet içilip bilardo oynanması gibi maddeleri alt alta dizince, anlaşılması güç bir mekan çıkıyordu ortaya. Yine de varoluşsal ağırlığı, mahalleli açısından bakıldığında gayet sağlıklıydı. Geniş zamanda değerlendirirsek eğer, herkes çocuğunu, kapısında Besmele-i Şerif asılı ve tül perdeli bu bilardo salonuna göndermek isteyebilirdi.

Bazen batak, bazen elli bir, bazen okey, bazen üç top, bazen Amerikan... Mustafa bir konsomatris gibi masaları kendine has neşesiyle geziyordu artık. Bu oyunlar eşli oyunlar olduğundan, mecburen kendisine bazen Ekrem, bazen Sezer, bazense herhangi bir yaşlı öbeği eşlik ediyordu muhakkak. Lakin, neredeyse üç hafta geçmesine rağmen, bu vakit öldürme dünyasının yenilenen yüzüne hala alışamamış bir kimse daha vardı. Mustafa, kendisine ilk başlarda sık sık katılan bu kişinin değişen ruh halini yakinen görebilmişti ve aklının köşesine Ekrem'le konuşmayı not etmişti. Masis Bey, alışamasa da temposunu bozmadan ziyaretlerine devam ediyordu. Fakat, eski neşesi, konuşkanlığı yoktu artık. 64 yaşındaki Masis, Hıristiyan'dı. Yani Besmele-i Şerif'e biraz bozulmuştu. Aslında hep birlikte bu heyecan yaşanırken, kendisine hiçbir şey sorulmamasına üzülmüştü. En azından küçük bir Hz. İsa figürü, herhangi bir yere o iyi hissetsin diye yerleştirilebilirdi. Masis'in varlığı, Thunder & Shadows için sadece bir detay mıydı? Onca senelik müdavim, içten içe bu vaziyeti kendine ağırca bir derde çevirmişti ve artık bunu dışarı yansıtmamak için çaba gösterecek enerjisi de kalmamıştı.

İsmet'in Gülten Hanım'ı

Masis'in, Besmele-i Şerif'i dramatize etmek konusunda zirveyi bulduğu gündü. İsmet belirdi kapıda. Mahalleliler derhal merkezdeki masanın etrafına dağıldı. Tüm tedirgin edici haliyle ağır ağır yürüdü masasına. Herkesi sinir bozacak seviyede sessizleştirdi bu çok eski müşteri. Henüz yoldayken kaldırdı elini ve bir bardak suyunu istedi. Piyaz tabağını masaya koydu, iç cebinden kaşığını çıkardı ve beklemeye başladı. Diğer herkes son yaşadıkları travmanın etkisiyle o bir bardak suyun masaya gelmemesini umuyordu. Artık nadiren uğrayan İsmet, her gelişinde bir olaya imza atıyordu. Ekrem, kendisinde fırsatını buldukça derin yaralar açan İsmet'in suyunu elleri titreye titreye götürdü. İsmet, Ekrem'e hafifçe kafasını salladı, ayağa kalktı, etrafına baktı ve kararlı bir sesle "Ben sizlere Gülten'i anlattım mı?" diye sordu. Fısıldaşmalar eşliğinde kafalar "Hayır, anlatmadın." manasına gelecek şekilde sallandı. Eğer İsmet'se konuşan, herkes dinlemek zorundaydı. Bu fiziksel bir zorunluluk da değildi, hissedilen bir şeydi.

İsmet birkaç kez öksürdükten sonra yerine oturdu. Bir süre henüz oradaki kimseye anlatmadığı Gülten'i

düşündü. Önce piyazından bir kaşık, sonra suyundan bir yudum aldı ve anlatmaya başladı Gülten'i.

"Gülten Hanım'ın geldiği köyde, köyün delikanlıları köy kahvesinin önünde buluşur, yoldan geçen genç kızları etkilemek için flaş patlatırlardı." dedi ve beş-on saniye kadar durdu. Olabilirdi, İsmet'ti bunu anlatan. Ardından yaşına hiç yakışmayan bir tempoyla devam etti hikayesine.

"Gülten Hanım da bir flaş patlamasıyla genç bir çocuğa aşık olmuştu. Genç sevgilisiyle köyün çıkışındaki evinde sık sık buluşuyordu. Çocuk, Gülten Hanım'a her gün özenle flaş patlatıyordu. Gülten Hanım'ı diğer tüm kızlarla aynı şeyden etkileniyor olmak biraz rahatsız ediyordu. Ayrıca biliyordu ki bu ilişki yaş farkı yüzünden köylüler tarafından hoş karşılanmıyordu. Köylülere göre genç adam kendi yaşıtlarına flaş patlatmalıydı. Ayrıca bir gün bu adamın flaş patlatma isteği sona erdiğinde ne olacaktı? Bu birlikteliğin sonunda bir aile yoktu, bir gelecek yoktu. Aşk diye yaşanılan aslında ortak bir flaş patlatma hazzıydı. Zaman içerisinde genç sevgilisiyle buluşmalarının sayısı azaldı. Genç adamın hep mantıklı mazeretleri oluyordu gelmemek için. Ya çalışması gerekiyordu ya da ailevi başka görevleri oluyordu. Üstelik Gülten Hanım'ın köydeki namı başını almış gidiyordu, tabii ki kötü manada. Delikanlılık çağında oğulları olan aileler köydeki bu gelişmeye kaygılanmıştı. Henüz flaş patlatma çağındaki bir delikanlının o yaştaki bir kadınla oynaşması dedikoduları gitgide ateşliyordu. Fakat tüm bunlar Gülten Hanım'ın umurunda bile değildi. Tek önemsediği şey, genç sevgilisinin onu ne sıklıkta ziyarete geldiğiydi. Ne yazık ki yavaş yavaş ve hissettirmeden iyice azalmıştı bu ziyaretler. Sonraları Gülten Hanım fark etti ki, genç sevgilisi sağda solda flaş patlatmaya devam

ediyor. Alay konusu olmak, dışlanmak bir yana dursun, gerçekten sevdiği ve değer verdiği bir adamın da o köylülerden farksız olduğunu görmek kendisini çok üzdü. Köylülerin de dediği gibi, o yetişmemiş bir delikanlıydı, heyecanlıydı ve hevesliydi. Aslında tek istediği gönlünce flaş patlatabilmekti. Bir yuva kurmak ve kendi ailesinin babası olmak için önünde yılları vardı. Gülten Hanım bu sebeple, bu genç adama kızmayı bıraktı, onu anladı. Bu başarısız romans sayesinde hem onun derdini, hem de kendi derdini gördü. Nadiren de olsa Gülten Hanım'a uğruyordu bu delikanlı. Kendince Gülten'i sahte sevgi sözcüklerine boğuyor ve kandırmaya çalışıyordu.

Gülten Hanım genç adamın kendisini ziyaret ettiği bir gün, onu karşısına aldı ve konuştu. Aradığı heyecanın kendisinde olmadığını, onu başka yerlerde araması gerektiğini söyledi. Yani genç adamdan ayrıldı ve bir süredir hayalini kurduğu üzere, yollara döküldü. Gülten Hanım'a göre herkes uzaklaşıp kendi yokluğunu sindirmeliydi. Köyünden bu söylemle ayrıldı. Köyünde bu söylemi duyan ya da gerçekten onun adına bu sözü anlayan biri var mıydı bilinmez. Fakat bunlar onun için önemli değildi. Bu yolculuk Gülten Hanım açısından ciddi bir fedakarlık gerektiriyordu. Çünkü sağır kız kardeşini arkasında bırakarak gidiyordu. Tabii ki bu yüzden de köyde onun hakkında bir ton laf dönecekti. Köylüler konuşmaya devam edecekti ve onu sorumsuzlukla suçlayacaklardı. Ama gerçekten mühim değildi. Gülten Hanım kız kardeşini, "Ona flaş patlatmak isteyenler olacak, lütfen engel ol." diyerek köyün yaşlı berberi İsmail Bey'e emanet etti.

Sonra kendisini nereye varacağı meçhul yollara bıraktı, gücü yettiğince hızlı yürüdü. Uzun bir süre durmadan, soluklanmadan yürüdü.

Sekiz saatlik bir yürüyüşün ardından çevre yolu sapağında bir futbol topuyla karşılaştı. Normalde dinlenmeyi düşündüğü halde, bu topu süre süre birkaç saat daha yürüdü. Hiçbir zevk ve dalgınlığın bu yolculuğu uzatamayacağı bir noktaya vardığında durdu ve durmaya devam etti.

Gülten Hanım'a göre herkes kendisini idrak edebileceği bir şeye dönüştürmeliydi. İşin özeti, insanlar yıkamayacaklarını anladıkları bir duvar gördüklerinde ona çarparak ezilmesinler, o duvarı süslesinler, boyasınlar, o duvara yaslanıp uyusunlar istiyordu Gülten Hanım. Herkes için huzur, herkes için demokratik hak ve özgürlükler diliyordu sık sık."

İnsanların kanı donmuştu. Lakin İsmet'in söylediklerini soluksuz takip ediyorlardı. Ekrem de kendi çayını alıp İsmet'in karşısına oturmuş, tüm servis işini çırağına bırakmıştı. Kafa salladı tebessümle, "Devam et abi çok iyi gidiyorsun." dedi. İsmet, senelerdir ilk kez görülen sırıtmasıyla eğer kendisine sürekli piyaz servis edilirse hikayeye devam edeceğini söyledi. İşgüzar Sezer hemen ayaklandı, bitmiş bir küp şeker kutusunu eline aldığı gibi "Haydi arkadaşlar İsmet amcaya piyaz fonu yapalım!" diyerek masaları gezmeye başladı. Beş dakika içinde İsmet amcaya fazlasıyla yetecek miktarda piyaz parası çıkmıştı. Ekrem çırağın servisi bitirmesini bekledi ve kutuyu ona verdi. İsmet amcadan piyazı nereden alabileceklerini öğrendi ve çocuğu oraya gönderdi. İsmet kaşığını sardığı peçeteyle önce ağzını, sonra kaşığını sildi ve tekrar başladı:

"Dinlenmeye henüz başlamıştı ki, her yerde zırt pırt anlatıp durduğu bu düşünceleriyle ilgili bir şüphe belirdi zihninde. Son birkaç saattir mümkün olduğunca dalgın, adeta bir ölü gibi top sürerek ilerlediği için

şuuru kapalı sayılırdı. Ama bu düpedüz şüpheydi. Yol kenarındaki otların önüne doğru oturdu ve bağdaş kurdu. Ayakkabısının topuğuna yaptırdığı minik çekmecesinden sigara paketini çıkardı ve içinden bir tane yaktı. Evet. Çok geçmeden kendince yeni bir söylem daha bulmuştu bile. 'İnsan, hayallerin sahteliğini idrak edebilir, fakat kalbi geniş tutan her zaman mutmain kalabilmektir.' diye geçirdi içinden. 'Bu şüpheler haklı olabilir, her zaman için yanılıyor da olabiliriz fakat, insan gönlünü verebildiği sürece tüm bunların ne önemi var.'

Bu dinlenmeyi takiben birkaç saat daha söylemler söylemleri kovaladı. Gülten Hanım yüreğini sarmalayan melanet süngerini var gücüyle sıkıyor, derdi belayı toprağın üzerine akıtıyordu. Lakin beş metre ilerisinden çevre yolu geçtiği için bu mühim anlar medeniyetin gölgesinde ve hak ettiği iltifattan uzak yaşanıyordu.

Ama olsun, Gülten Hanım'ın 'Güneşin parlaması gerekmiyor, biz gölgelerden uzaklaşalım kafi.' gibi bir söylemi daha vardı. Halbuki sağır kız kardeşiyle yıllar yılı kendi hallerinde yaşayıp gitmişlerdi. Neden böyle şeyler söyleyip duruyordu? Ayrıca kimsenin bilmediği bir bu kadar daha şeyi sağır kız kardeşine söylemişti. Asıl onları öğrenmenin hiçbir yolu yoktu. Anılar yokuşunda dalağı şişmiş danalar gibi geçmişine daldı. Aklına genç sevgilisinin son sözü geldi ve yaşına yakışmayan bir üzüntüyü yaşamaya başladı vızırdayan arabaların eşliğinde.

'Lütfen kal ve kendimi kandırmama yardım et.'

Yeni bir sigara daha yaktı, kızıl saçlarını arkada topladı, yerden bir tahta çubuk aldı ve toprağa bir şeyler çizmeye başladı. Galiba yine kendince bir söylemini görselleştiriyordu. Bir süre kendi nefesiyle dinginleşerek devam etti çizmeye. Fakat bu illüstrasyon, bir anda

domates kasalarıyla beliren yaşlı bir amca yüzünden yarım kaldı. Gülten Hanım durdu, ağır bir hareketle başını yukarı kaldırdı, sağ elini gözüne siper etti ve 'Az geri bas.' dedi.

Yaşlı bir insana karşı bu üslubu takınmak hoş bir şey değildi. Fakat bunun hesabını sormaya kalksak yeni bir cümle bulup konuyu kapatırdı kesinlikle.

Yaşlı adam, kendisine yapılan bu saygısızlığa aldırış etmeden konuşmaya başladı. Gülten Hanım'a nazaran daha ağır hareketlerle elindeki domates kasasını yere bıraktı, kasketini çıkardı, gözlerini ovuşturdu, arka cebinden mendilini alıp alnını sildi, mendili tekrar arka cebine koydu ve söze girdi: 'Dikkat etmelisin, balon turlarının güzergahı üzerinde duruyorsun, kendine karanlık bir çukur bulmazsan gözlerini kaybedeceksin.' Gerçekten sinir bozucuydu. Neredeyse yedi-sekiz dakika sürdü bu gariplik. Fakat yaşlı amcanın uyarısı hayati önem taşıyordu gerçekten.

Çünkü, o bölgenin toprağı cam gibiydi, güneş ışınları bu araziler üzerinde kırılarak ve rahatsız edici sesler çıkartarak etrafa saçılırdı. Çok hoş, fakat önlemini almamış kimseler için tehlikeli bir görüntü ortaya çıkıyordu. Dünyanın her yerinden milyonlarca turist balonlarla atlayıp bu doğa olayına şahit olmak için bölgeye akın ediyordu. Fakat balonlar toprak üzerine kendi gölgelerini bıraktıklarında insanı bir anda kör edecek denli şiddetli ışık patlamaları yaşanıyordu. Bu sebeple balon gezileri sırasında toprağa yakın olmak çok tehlikeliydi."

İsmet amcanın anlattığı "Gülten" hikayesinin bu kısmında Masis salonu terk etmişti. Korkutucu İsmet'i hiç olmadığı kadar ilgiyle takip eden kalabalığın arasından, kırgınlığını ustaca gizleyerek ayrıldı. Sadece Mustafa'nın gözleri takip etti Masis'in gidişini. Onun da içine

dert olmuştu bu mahzun hali. Masis için bir Hz. İsa figürü alınması gerektiğini düşündü. İlk fırsatta bu konuyu Ekrem'le konuşacaktı. İsmet yeni piyazından bir kaşık aldı, yeni suyunu istedi ve mahalleli için bulunmaz nimet sayılabilecek saçmalığına geri döndü:

"Gülten Hanım, amcayı şöyle bir süzdü ve ne kadar zamanlarının kaldığını sordu. Yaşlı amca, eğer köy yoluna saparsa balonlardan kaçamayacağını, bu sebeple çabucak ormana dalması gerektiğini, bu şekilde güvende olacağını söyledi. Gülten Hanım apar topar ayaklandı, ormana yöneldikten bir süre sonra amcaya dönüp 'Sen ne yapacaksın?' diye sordu. Amca gülümsedi, 'Beni dert etme sen, ben buralıyım.' dedi.

Gülten Hanım koşar adımlarla ormanda ilerlemeye başladı. Kendisine ışık almayacak bir siper buldu ve oraya saklandı. Aralıklarla ilerdeki geniş köy arazisini gözetlemeye başladı. Bir süre sonra diğer yönden yaklaşan balonları gördü. Saklandığı çukura iyice sindi ve dalların arasından araziyi gözetlemeye devam etti. Sürünerek daha da karanlık bir köşe bulmaya çalıştı. Vardığı daha karanlık noktada, kavak ağacına sarmalanmış bir manda postuyla karşılaştı. Mandanın karın kısmında ise sapsarı ve büyük harflerle 'ORHAN' yazıyordu. Anlam veremedi, fakat hareket etmeye korktuğu için bu görüntüye biraz bakmak zorunda kaldı. Bir süre sonra çalıların arasından doğrularak araziye bakmak istedi ve onu uyaran yaşlı amcayı çırılçıplak, arazinin ortasında beklerken görünce şok oldu. Yaşlı amca ışıklar içerisinde ölmeyi bekliyordu.

Gülten Hanım, yaşlı amcaya yardım edemeyeceği kadar uzaktaydı. Koşup onu kurtarmaya zaman yoktu. Önce, yaşlı amcanın beş-altı metre ileriye bıraktığı bir kasa domates gölgeye girdi ve patlayarak etrafa dağıl-

dı. Birkaç saniye sonra da yaşlı amca hayata gözlerini yumdu. Balonlar ilk turunu bitirdiğinde Gülten Hanım saklandığı delikten çıktı ve koşarak yaşlı amcanın cenazesine bakmaya gitti. Yaşlı amcanın elinde bir küçük kutu vardı. Gülten Hanım kutuyu aldı ve açtı, içinden bir mektup çıktı. Merakla mektubu okumaya başladı, şöyle diyordu:

'Ben Mehmet Atıl Tangören, Eşikbaşı köyünün rahmetli muhtarının babasıyım. Ölümümden kimse sorumlu değildir. Her kim ya da kimler okuyor ise bu mektubu, kendilerinden rica ediyorum, oğlumu öldürenleri bulun.'

Seneler öncesinde köyün muhtarı arkasına önemli bir halk desteği alarak bu balon gezilerinin iptali için imza kampanyası başlatmıştı. Lakin çıkar odaklarının böylesine bir gelir kapısından vazgeçmek gibi bir düşünceleri yoktu. Balon turlarında milyarlar dönüyordu, pasta çok büyüktü. Muhtara bu işin peşini bırakması için ciddi rüşvetler teklif edildi, uzun süre tehditler savruldu ama onun da bu inadından vazgeçmeye niyeti yoktu. En sonunda muhtarı tamamen ortadan kaldırmak zorunda kaldılar ve bunu bir balonla yaparak köylüye de açık bir mesaj verdiler. Bir sabah, köylüler namazdan çıktılar ve köy meydanında direğe bağlanmış muhtarı görünce şaşkına döndüler. Muhtarın hemen önünde bir balon bekliyordu. Üstelik 10 dakika içinde güneş ışınları köy meydanına dağılacaktı. Kimse balonun gölgesine girmeye cesaret edemedi. Geniş bir çember halinde, muhtarın ölümü bekleyişini izlediler.

Muhtar son kez köylülerine şöyle bir baktı ve 'Allah sizin belanızı versin, şerefsiz namussuzlar. Burada çoluğun çocuğun başına bir şey gelmesin diye çırpındım durdum. Kahvede konuşurken, çay içerken en büyük

bendim. Şimdi koca koca adamlar, yeni gelin gibi ölümümü izliyorsunuz.' dedi. Direğin dibine doğru, köylüleri aşağılayan bakışlarıyla tükürdü. Normalde incecik bir tükürük çıkması gerekirken, herhalde sabah saatleri olduğundan ve boğazının dolu olması sebebiyle yoğun bir balgam çıktı. Köylülerine söylediği son söz ise 'Sizin ben götünüzü sikeyim' oldu."

Yeni bir tur çay ve Oralet döndü masalar arasında. Herkes tazelendi, akşam güneşi hafiften gözleri alınca, tülün de üzerine dedikodu çıkaran perdeler hafifçe çekildi. Ekrem birkaç kez şahit olduğu deliliğin bütünleşmiş bir halini dinlediğine inanıyordu. İsmet temposunu bozmadan sürdürdü:

"Saniyeler içinde güneş kendisini gösterdi. Ve ne yazık ki köyün muhtarı, balonun gölgesinde, şiddetli ışık patlamalarıyla hayatını kaybetti. Balon uzaklaşınca köylüler gözlerini açtılar, muhtarın cansız bedenine koştular. İçlerinden biri yerde yatan cesede baktı ve 'Hadi len!' dedi. Sonra sessizce dağıldılar. Muhtarın sekiz yaşındaki oğlu, ablası, annesi ve muhtarın babası, babalarını direkten söktüler ve cenazesini yaptılar.

Gülten Hanım bu duruma ilişkin zırvalayamayacak kadar yoğun bir ruh hali içine girdi. Lakin o vaziyette zaman kaybedemezdi. Çünkü yeni bir balon dalgası yaklaşıyordu. Yaşlı amcayı orada bırakıp, tekrar ışıklar içinde patlamasına gönlü razı olmadığı için amcayı sırtlandı ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde köy meydanına yürümeye başladı. Birkaç yüz metre kalmıştı ki, ardında balonları hissetti. Tepesinde binlerce turist onu öldürmeye geliyordu.

Gölgelerden adım adım kaçarak, ucu ucuna, tabelasında kocaman 'İmrar-ı Evkat Kıraathanesi' yazan köy

kahvesinin içine dalıverdi. Sırtındaki cenazeyi bile bırakmadan hemen söze girdi: 'Başkasına ait bir memnuniyetin gölgesinde dinlenemezsiniz.'

'Gülten Hanım, sırtınızda yaşlı bir adam cesediyle köy kahvehanesine öylece dalıp, insanlara kafanıza göre hayat dersi veremezsiniz.' diyen olmadı.

Gülten Hanım, 'Bir başkasının memnuniyetiyle kendimizi kandırmamalıyız. Arzularımız, beklentilerimiz konusunda açık olmalıyız. Biz, 'Değilmişiz' gibi yaşadığımız 'her şey'iz.' diye düşünüyordu.

Öylesine ki, Gülten Hanım'ı ilk başta hevesle dinleyen bir kimse bile bir noktadan sonra onu ikrahen dinlemek mecburiyetinde kalıyordu.

Kahvehane sahibi hemen öne fırladı ve 'Mehmet amca vefat etmiş!' dedi. Diğer köylüler de cenazenin başına toplandı ve bir süre sessizce Mehmet amcanın ölü bedenini izlediler. Etrafta ışın patlamalarıyla garip garip can veren insanlar olduğunda dengeli bir yaşam sürmek tabii ki oldukça zordu. Köylüleri de anlamak gerekirdi. Onlar da memnun değildi olanlardan. Herkesin kör olmuş ya da bir köşede ışığın içinde patlayarak hayatını kaybetmiş bir akrabası vardı mutlaka. Tüm köy halkı büyük bir buhrana kapılmış, sadece hayatın bitmesini bekliyordu sanki.

Köylülerin olağan karşıladığı bu ölümün sessizliği sürerken, Gülten Hanım rahmetli Mehmet amcanın elinde bulduğu mektubu okumaya başladı. Mektup kısa olduğu için hızlıca bitti ve aksi gibi köylülerin sessizliği de bozulmadı.

Kahvehane sahibinden iki çay alıp kendisiyle konuşmasını istedi Gülten Hanım. Bir müddet bangır bangır ganyan sesi eşliğinde rahmetli Mehmet amcanın parla-

yan cesedini izledi. Ona dinginlik veren, düşüncelere dalmasını sağlayan bir görüntüydü bu.

Kahveci elinde iki çayla geldi ve masaya oturdu. Çaylardan birini Gülten Hanım'ın önüne sürükledi ve 'Buyurun' dedi. Gülten Hanım bir yandan çayına şeker atıp karıştırırken, bir yandan da 'ıh mıh' diyerek söyleyeceklerini toparlamaya çalışıyordu. Belli ki konuşmaya havalı bir aforizmayla girmek niyetindeydi. Fakat o an için etkileyici bir saçmalık bulamamıştı. Vazgeçip direkt soruyla başladı:

'Beyefendi isminiz nedir?'

'İsmim İlhan.'

'İlhan Bey, benim ismim Gülten, bana kısaca bu köyde neler olduğunu anlatabilir misiniz? Sadece köyün hemen dışındaki yoldan geçiyordum ve bir anda kendimi garip bir durumun içinde buldum.'

Kahvehaneci o köyde neler olup bittiğini, zaman içerisinde belki birkaç bin kişiye özetlemişti. Ve yine bu zaman içerisinde bu özet sadeleşmiş, güçlenmiş ve netleşmişti.

'Hanfendi işin aslı şu ki, köyün her tarafında ışıklar patlıyor. Allah'ın hikmeti.'

'Peki ama şu balon turları olmasa bölgenin bu ışığa duyarlı zamanları daha güvenli geçmez miydi? Yılda sadece birkaç defalığına önlem alır ve güzel güzel yaşamaya devam ederdiniz. Üstelik balon gölgesi olmadığında patlama da olmuyor anladığım kadarıyla.'

'Yani Gülten Hanım, Gülten'di değil mi?'

'Evet.'

'Yani öyle bir şey ki, balon geçmese uçak geçiyor, yine patlıyor. Ayrıca yılda en az üç kez ve her biri bir

aydan uzun süren dönemler bunlar. Olsa olsa her sene bir haftalığına nefes alabiliyoruz zaten. Bu patlamalar yüzünden toprak zaten verimsiz. Hiçbir şey ekip biçemiyoruz. Ekip biçmek bir yana dursun, zaten köylünün yarısı kör oldu. Diğer yarısı da körlerin koluna girip onları gezdiriyor. Ben yine hep gölgelik yerdeyim, ışığa maruz kalsam ve üzerim bir anda net bir gölgeyle kaplansa ben de patlarım.'

'Peki tarım yapamıyorsanız bu kadar insan nasıl yaşamını sürdürüyor?'

'İnanır mısınız en son eşim küvete toprak doldurup bir şeyler yetiştirmeye çalışıyordu. Ama yetişmiyordu.'

'Bravo, seracılık yapabilirsiniz örneğin.'

'Ablacım toprak kötü. Üzerine branda çeksen ne fayda. Ölmüş bu topraklar. Ayrıca, şu balonla gelen turistler en azından aşağı inse, onlara incik boncuk bir şeyler satılır, köylü yine yaşamını kazanır. Onlar da inmiyor ki, bakıp bakıp gidiyorlar. Dediklerine göre de harika bir görüntü oluşuyormuş köy arazisinden ışık saçılınca. Yani aslında aynen sizin en başta söylediğiniz gibi, bizler başkasına ait bir memnuniyetin gölgesinde dinlenmemeliyiz köy halkı olarak. Bu resmen vicdansızlık.'

Gülten Hanım kafa sallayarak bir süre daha kahveciyi dinlemeye devam etti. İlhan Bey adeta bir öfke nöbeti geçiriyordu.

'Bakın rahmetli Mehmet amcaya, o da masanın üzerinde ışıklar saçarak yatıyor. Buyurun bakın, gerçekten harika bir görüntü bu. O ırzını siktiğimin turistlerine bunu göstermek lazım aslında. Bakalım yine büyülenecekler mi?'

Gülten Hanım kahveci İlhan Bey'i biraz olsun sakinleştirmek için yine onu onaylayan jestlerle devam edi-

yordu dinlemeye. İkinci çaylarını söylediler ve çaylar gelene kadar sessizce beklediler. Bu, konuşmanın selameti açısından çok önemliydi, zira İlhan Bey sakinleşmişti ve belki de dişe dokunur bir ayrıntı verecekti Gülten Hanım'a. Çaylar geldi, şekerler atıldı, karıştırıldı, ganyan sesinin biraz kısılması istendi ve Gülten Hanım yine soruyla başladı:

'Peki İlhan Bey siz köylüler olarak hiçbir önlem almıyor musunuz buna?'

'Aslına bakarsanız ilkokulumuzun bilim kolu bu ışık saçılmalarına ve patlamalarına karşı koruyucu bir elbise geliştirdi. Fakat araştırmalar tam anlamıyla sonuçlanmadan bu elbiseyi denemeye kalktılar ve bazı kötü sonuçlar ortaya çıktı. Köylü de iyice korktu bu sefer. Bu yüzden o konu da kapandı sonra.'

'Ne gibi kötü sonuçlar?'

'Bu elbisenin, insanın bilincini savunmasız bırakarak, beyinde ciddi bir dezenformasyona yol açtığı fark edildi. Yani o patlama sırasında ne oluyorsa artık, insanları tümüyle değiştiriyordu. Elbise içerisinde ışık patlamasına maruz kalanlardan bazıları cinsiyet değiştirdi, bazıları din değiştirdi, çoluğunu çocuğunu kesen mi dersin, kendisini asan mı dersin... İçinden çıkılamaz bir hal aldı mesele. Öyle bir şey ki insan tümüyle değer yargılarını kaybediyor ve ışık hızıyla yeni bir benlik inşa ediliyor. E yeni benlik de zor yani özellikle köy yerinde.'

Gülten Hanım kabullenmiş bir edayla kaşlarını kaldırdı."

Thunder & Shadows'da insanların aklı sorularla dolmuştu. Bu soruları kesinlikle İsmet'in anlattığı hikayenin gerçekliğini sorgulamadan dile getirmelilerdi. İsmet eğer birazcık alaya alındığını ya da kendisine inanılma-

dığını hissederse çok kızabilir, anlatmayı bırakabilirdi. Ekrem, sahibi olduğu bilardo salonundaki bu güzel etkinlikten çok memnundu. İsmet'in suyuna gitmeye çalışıyordu. Piyazını ve suyunu eksik etmedi hikaye boyunca. Hafifçe yaklaşarak "İsmet amca biraz dinlen istersen, çok yoğun bir hikaye bu. Biz de biraz üzerine düşünelim." dedi. İsmet ağzındaki piyazını şapırdatarak kafa salladı ve birkaç dakikalık bir mola verdiler. Bu sırada çocuk, alabildiği kadarını alması emriyle tekrar piyaz almaya gönderilmişti. Çocuk siparişte olduğu için Ekrem hızlıca insanların çayını, Oralet'ini yeniledi. Kalabalığa yeni eklenen üç-beş kişiye hikayenin özeti hızlıca geçiliyordu. İsmet'in sertçe öğürmesiyle salon tekrardan "Gülten" hikayesine odaklandı.

"Gülten Hanım köylünün bu durumuna çok üzülmüştü. Kendi köyünde delikanlılar zamparalık peşinde keyifle flaş patlatırken, bu köyün gençleri okula gitmeye bile korkuyorlardı. İnsanlar birbirlerini ziyaret etmek için, köyün bakkalından bir şeyler alabilmek için, ya da direkt olarak evden çıkmak zorunda kaldıkları her durum için, yeraltından köyü sarmalayan minicik tünelleri kullanıyorlardı.

Rahmetli Mehmet amcayı bir battaniyeye sarıp götürdüler. Gülten Hanım son bir kez bakmak istedi Mehmet amcanın ölü bedenine, onunla vedalaşmak istedi. Aslında biraz abarttığını fark ediyordu. Lakin yüreğindeki nihayetsiz hassasiyeti görünür kılmaya ant içmişti.

O kahvehanede, akşamın körü olana kadar çay ve kahve tüketerek bekledi. Bazı yeni söylemler ve tasvirler de buldu, notlarını aldı.

Kahvehaneci dükkanını kapatmaya yeltendi, Gülten Hanım kendisini durdurdu ve sordu: 'Bu gece burada uyuyabilir miyim?'

'Elbette' dedi kahveci, 'ama nerede?' Gülten Hanım sandalyeleri birleştirip kendisine yatak yapabileceğini söyledi. 'Tamam.' dedi kahveci, Gülten Hanım'a acıkırsa yemek bulabileceği dolabı, çişi gelirse işeyebileceği tuvaleti gösterdi. Ardından şangır şungur kapattı dükkanını ve gitti.

Gülten Hanım kendine sakil bir yatak inşa ettikten sonra debelenerek uygun bir pozisyon aradı. En nihayetinde buldu da, fakat bir anda aklına ilginç bir fikir gelmişti. Köyle ilgili bir çözüm bulduğunu düşünüyordu! Çok heyecanlanmıştı fakat uyku pozisyonu çok rahat olduğu için onu kaybetmek de istemiyordu. İki arada bir derede kalmış Gülten Hanım, köyle ilgili bu hayati düşüncesini ertelemeyeceğini biliyordu. Düşünmeye devam etti. Gülten Hanım'a göre bu köylüler hala mal gibi normal bir hayat yaşamak derdindeydiler. Yahu güneş doğduğu andan itibaren gününüz bir çileye dönüşmekte. Nedir bu gündüzleri yaşama ısrarı?! Herkes uyku düzenini tam tersine çevirmeliydi. Okul gece açılmalı, kahvehane ve köy bakkalı gece çalışmalı, insanlar gece yaşamalıydı. Güneş doğmadan evvel gidip uyumalılar, güneş batmadan uyanan insanlar ise illa ki dışarı çıkmaları gerekiyorsa yine tünelleri kullanmalıydılar!

Bu düşünce Gülten Hanım'ın aklına çok yatmıştı. Rahat bir pozisyonda olmasına rağmen sabaha kadar bunları düşünerek tavanı izledi. Üstelik o köyü gece hayatıyla ünlü bir yer haline getirip, turist de çekebilirlerdi.

Sabah beş-altı adet köylü, Gülten Hanım'ı öksürerek uyandırdı. Gülten Hanım aceleyle yerinden zıpladı ve sandalyeleri düzeltti. Gözlerini ovuşturdu ve hemen bir çay istedi. Çaycı tanka su çektiğini ve çayın 15 dakika sonra hazır olacağını söyledi. O da çayı gelene kadar

gece boyunca düşündüklerini özet geçti. 'Yaşantımızı, bizi hayatta tutan temel sebepler üzerine bina etmeliyiz.' dedi.

Köylüler heyecandan ne yapacaklarını şaşırmışlardı. O zamana kadar bunu düşünememiş olmak, günlerini şu kahvehanede kaçarak ve saklanarak geçirmiş olmak canlarını hiç sıkmamıştı. Herkes günün ilk taze çayından birer tane kaptı ve Gülten Hanım'ın masasının etrafını toplandı. Gülten Hanım anlatmaya devam etti.

'Bakın burası benim köyüm değil, ben sadece yolu bu köye düşmüş bir kimseyim. Fakat haliniz beni çok üzdü, yaraladı. Keşke burası benim de köyüm olsaydı. Benim köyümde herkesin tek meselesi karşı cinsi etkilemek, onunla flört etmek ve mümkünse sevişmektir. O köyden olduğum için utanıyorum. Gelelim bu köye. Sığır gibi güneşten ve ışığın topraktaki patlamalarından kaçtığınızı fark ettim. Buna bir çözüm bulunmalıydı, kendimce bir tane buldum. Gelin, tüm köylüler el ele verip bu köyü bir eğlence merkezine çevirelim. Müzik ve dans hiç durmasın. Herkes son günüymüş gibi eğlensin. İçkiler artezyen gibi fışkırsın sokaklara. Tabii ki uygun bir ücret karşılığında olsun bunlar.

Köylülerin gözleri büyüdü, yüzlerinde engel olamadıkları bir sırıtma cereyan etmeye başladı. Kahvehanenin sahibi İlhan Bey, 'Bütün köylüleri kahveye toplayıp hepsine anlatalım bunları. Bir plan yapalım ve herkese görevler verelim.' dedi ve arkadaşlarını hızlıca harekete geçirmek niyetiyle omuzlarına tokat atmaya başladı. Bu coşkuyla hep birlikte kahvehanenin altındaki tünellere dağıldılar ve köydeki tüm insanların evlerini gezerek onları kahveye davet ettiler.

Gülten Hanım kendi köyünde bulamadığı rahatlama hissiyle başbaşa kalmıştı kahvehanede. Yüzünde bir

minik gurur tebessümüyle kendisine çay almaya kalktı. Bu gururlanmayı çok uzattı ama, iki saatte bir bardak çay koyamadı kendisine. Öylesine ki, köylüler patır kütür kahvehanenin ortasındaki tünel girişinden çıkmaya başlamıştı bile. Gülten daha ancak koyabilmişti çayını."

Gençten bir müşteri İsmet'in lafını böldü. Anlık bir toplu irkilme yaşandı. Dedi ki genç müşteri: "Amcacım iyi diyon, güzel diyon da böyle bir şey nasıl mümkün olabilir? Benim aklım muhayyilem almıyor bu işi." İsmet'in öfkesine izin vermeden hızla piyazını tazeledi Sezer. Ekrem derhal ayaklandı ve insanlara çay-kahve bir şey isteyip istemediklerini sordu. İsmet'in sinirle tuttuğu nefesi neredeyse masaları sandalyeleri titretecekti. Masasında zaten bir bardak suyu olmasına rağmen, Ekrem bir bardak daha getirdi ve hep beraber beklediler İsmet'i.

İsmet önce genç müşterinin sorusunu cevapladı: "Sen ne anlarsın, boşa kafa bulandırma burada!" Bu güzel ve tadında fırçasının ardından derince bir nefesle söze girdi:

"Kahvehaneye çıkan her bir köylü Gülten Hanım'a şöyle bir baktıktan sonra sessizce bekliyordu. Gülten Hanım da sessizce tüm köylülerin kahvehaneye çıkmasını bekliyordu. Köy ve Gülten bir müddet karşılıklı bekleştikten sonra Gülten söze girdi:

'Değerli Eşikbaşı köylüleri, yaşadığınız zorlukların farkındayım. Bu şartlarda bırakın konforlu bir hayatı, hayatta kalabilmek bile çok zor. Bu sebeple sizler için biraz kafa yordum. Tüm gece düşündüm. Gerçi işinize yarayacak olan şeyi hemen buldum ama başka bir şey düşünmek istemediğim için tüm gece bunu düşünmeye devam ettim. Evet değerli köylüler, bundan sonra herkes uyku düzenini tam tersine çevirecek. Gündüzleri

uyuyacağız, geceleri çalışacağız. Eşikbaşı köyünü dünyanın eğlence merkezi haline getirene kadar durmayacağız.'

Köylülerden irice bir adam sordu: 'Peki Gülten Hanım, bizim hiçbir şeyimiz yok ki burayı dünyanın eğlence merkezine çevirelim, insanları şeytan dürtmüşçesine dans ettirelim. Bırakın gerekli inşaat malzemelerini, köyün tanıtım masrafını, daha köyde kimsenin kaliteli bir ses sistemi bile yok.'

Gülten Hanım gülümsedi ve jestleriyle karşısındaki kaygılı iri adamı teskin etti. Dedi ki: 'Bunların hepsi çözülebilecek şeylerdir, artık bir çıkış yolu biliyoruz değerli arkadaşlar. Bu yolda benimle ilerlemeye, Eşikbaşı'nı dünyanın başkenti yapmaya var mısınız? Şu gün en büyük ihtiyacımız beraberlik ve sabırdır.'

Bu cümlelerin hemen sonuna ekledi iri muhalif: 'Değerli vatandaşlar, ben çalışmayalım demiyorum, delirmeyelim diyorum. Elbette bu fikri beğendim ve benimsedim. Fakat dünyanın eğlence merkezi olmak da nesi? Biraz gerçekçi olalım ve bir plan yapalım. Herkes sakin olmalı. Görüyorum ki daha ortada fol yok yumurta yok, kendisini eğlencenin merkezinde sananlar var. Lütfen kendinize geliniz ve etrafınıza bir bakınız, burası eğlencenin merkezi mi? Lütfen rica ediyorum!'

Köylülerin şevkini kıran bu realist deveyi hızlıca susturdular ve arka sıralara çektiler. Çünkü o gün için insanların umuda ihtiyacı vardı. Güçsüzlerdi, yaşamaya dargınlardı. Gölgelerde hamamböceği gibi yaşamaktan, köstebek gibi tünellerde gezinmekten bıkmışlardı. Geleceğin parlak ışığını yakmıştı Gülten Hanım onlar için. Tüm köye umut aşılayan şey ise bu ışığın patlamıyor oluşuydu. Bitmişti, geride kalmıştı balon terörü. Tüm köylüler, Eşikbaşı efsanesini yazmak için sabırsızlanıyordu.

Gülten Hanım'ın umut vaat eden bu sözleriyle, yattığı yerden doğrulmuştu Eşikbaşı halkı.

Fakat Gülten Hanım sözleri bitince anladı ki, hitap ettiği bu kalabalık köyün sadece küçük bir kısmı. Geri kalan köylüler hala tünellerdeydiler ve bu konuşmayı duyamamışlardı. Bu sebeple diğer köylüler de kahvehaneye çıkabilsinler diye herkes iyice sıkışmaya başladı. İnsanlar birbirlerine iyice sokuldular, sıkıştılar, kenarlardan başlayarak ve birbirlerine adeta yapışarak diğer köylülere yer açtılar. En nihayetinde tüm köylü, köy kahvehanesine sığabilmişti. İnlemeler arasından pencerenin pervazına tırmanmış olan kahvehane sahibi İlhan Bey'in sesi duyuldu. İlhan Bey günün ilk balon turunun henüz başladığını ve balonların birazdan köye ulaşmış olacağını söyledi. Derhal, herkes sırayla ve izdihama sebebiyet vermeden kahvehaneyi terk etmeliydi. Birkaç dakika sonra balonların gölgesi kahvehaneye de vuracaktı ve cama yapışmış köylüler hayatlarını kaybedebilirlerdi."

Duyduklarını haklı olarak bir türlü kafasında toparlayamayan, hizaya sokamayan salon gençleri huysuzlanmaya başlamışlardı. Sadece dinledikleriyle eğlenmek yetmiyordu onlara. Ölmek üzere ve durmadan piyaz yiyen çok yaşlı bir adamın, yine bu sebeplerle açıklanabilecek bir şeyler anlatma hevesini baltaladıklarının farkında da değillerdi. Sezer, Ekrem'in kulağına eğilerek, "Şunları gönderelim de kazasız belasız bitsin bu yaşlı amcanın hikayesi." dedi. Ekrem hızla kafa sallayarak ayağa kalktı ve arkalara, gençlerin oturduğu masaya yöneldi. İki elini de masaya dayayarak, "Arkadaşlar ya kalkın gidin burada büyüklerinizin tadını kaçırmayın, ya da duyduklarınızın mantığını sorgulamayı bırakın. Seçim sizin." dedi. Gençler hep bir ağızdan geveleye-

rek, "Tabii abi ne demek, biz interaktif bir anlatım olması açısından... Niyetimiz kötü değil, soru cevap gibi olsun diye..." şeklinde cevaplar verdiler. Ekrem en güzel yüzünü tekrar İsmet'e göstererek, masadan tebessümle ayrıldı. "Amcacığım" dedi, "vallahi çok keyif alıyoruz." Sonra kendi etrafında bir daire çizerek "Değil mi arkadaşlar?" diye sordu. Topluca "Tabii, tabii!" cevabı verildi. Kalabalık arasından yine mahallenin gençlerinden biri "Yürü be İsmet amca!!" diye bağırdı. Ortak coşkuyu bir nebze olsun beslediği için bu tavra ses çıkarılmadı. İsmet tüm bu tantananın son bulmasıyla tekrar sahneye çıktı:

"Tabii ki köylüler kahvehaneyi sakince terk edemediler. İlhan Bey'in cümlesinin bitişiyle izdiham başladı. Aksi gibi birbirlerini ezen insanlar kaçmayı bırakıp dövüşmeye de başlamışlardı. Gülten Hanım bağırıyordu 'Sakin olun!!' diyordu, İlhan Bey bağırıyordu 'Lütfen yapmayın!!' diyordu ama halk üzerinde hiçbir etkisi olmuyordu bunların.

Neticede balonlar köye yanaştı, bir tanesi kahvehaneyi kapladı ve kendisini camdan kurtaramayan köylüler ışık patlamalarıyla hayatlarını kaybettiler. Direkt patlamadığı halde, patlayan bir köylüye çok yakın durdukları için ölenler ve gözlerini yitirenler de olmuştu. Gülten Hanım çay ocağının arkasında yere yattı, kollarıyla başını korudu ve gözlerini sıkıca kapattı. Eşikbaşı'nın bütün köylüleri, köy kahvehanesine sıkışıp, izdihamdan ve ışık patlamalarından hayatını kaybetti.

Tüm bu patlamalar, çatlamalar ve inlemeler son bulana kadar Gülten Hanım çay ocağının arkasındaki köşesinden ayrılmadı. Sessizlik köy kahvehanesine tümüyle hakim olduğunda ise yerinden yavaşça doğruldu. Tanık olduğu manzara onu doldurulmuş bir hayvan gibi sa-

bitledi. Uzun bir süre bu donukluk devam etti. Gülten Hanım'ın yaşadığı en büyük travmaydı bu. Kendisini toparlamakta zorlanıyordu. Eşikbaşı dünyanın eğlence merkezi olmak üzereyken, talihsiz bir şekilde haritadan silinmişti. Tüm bunlara şahit olmanın verdiği panikle elde avuçta ne kadar söylem, tasvir, aforizma, argüman varsa hepsini denedi Gülten. Bu sıkıntılı süreci biraz olsun atlattı ve 'Ölenle ölünmez.' dedi kendi kendine.

Gülten Hanım'a göre ölenle ölünmezdi.

Vaziyetin şokuyla kendi kendine söylenerek bir çay daha aldı. Ayakkabısının topuğundan sigarasını çekti ve yaktı. Hızlıca bir yudum çaydan aldı, bir nefes sigaradan... 'Doğrusu bu çay gerçekten enfes' diye geçirdi içinden. Bu ve bunun gibi birtakım delilikler kahvehane içerisinde uzun bir süre devam etti. Balonlar yüzünden dışarıya çıkamıyordu, köylülerin cesetleri tıkadığı için tünellere de inemiyordu. Yani yapabileceği tek şey, ölü bir köylünün uzanmadığı boş bir köşe bulup, çay ve sigara içerek balon turlarının bitmesini beklemekti. Gülten Hanım hayatının en zor gününü yaşıyordu. Sebebi ise belki de bir köy dolusu insanın ışıklar içerisinde patlayarak can vermesi değil de, bunu hafifletici bir söylem bulamamış olmasıydı.

Tepesindeki balonlar ve uzaktan uzağa duyduğu patlama sesleri Gülten Hanım'ı delirmenin eşiğine kadar getirdi. Nihayetsiz bir eziyetin en temel iki bileşenine de sahipti; sağlıklıydı ve bilinci yerindeydi. Bu saçmalığın hangi noktada ortaya yeni bir deli Gülten Hanım çıkaracağına, eziyetinin sürekliliği karar verecekti. Neyse ki bir noktada hava kararacaktı ve Gülten'in umut ışığı tekrar yanacaktı.

Saatler sonra, balonlar dağıldığında ve huzura boğan bir karanlık etrafı kapladığında köşesinden ayrıldı Gül-

ten Hanım. Cenazelerin üzerinde atlayarak kapının yanına ulaştı ve kahvehanenin ışığını yaktı. Her ne kadar floresan ışığı sebebiyle daha şiddetli bir delilik yayılıyor olsa da kahvehaneden, Gülten Hanım idmanlıydı. Tepeleme insan vardı önünde, kollarını sıvadı ve işe koyuldu.

Saatlerce, neredeyse şafak sökene kadar dışarı ceset taşıdı. Vefat eden bütün köylüleri kahvehanenin önüne dizdi ve üzerlerini elinden geldiğince örtmeye çalıştı. Kahvehaneden masa örtüleri aldı, karşıdaki eve yanaştırılmış kamyonetin arkasından branda söktü ve tüm köylüleri kapatmayı başardı.

Belki de o gün için ve sadece Gülten Hanım için eğlencenin merkezi olmuştu Eşikbaşı. Tamamen yalnız ve yargıya kapalı olsa bile, bu hissi bilincine ihbar edemiyordu. Çünkü zihninin bütün parçaları, yozlaşmış bir polis teşkilatı gibi birbirini karartıyordu ve aldığı hazzın itirafı önüne geçilemez olursa şayet, 'bu haz' her zamanki gibi mecbur kalınan olacaktı. İşin özü, ceset dizerken sapık gibi heyecanlanmıştı. Milletin yargılarını temsilen, içinde oluşturduğu diğer Gülten'in sevgisine ihtiyacı vardı sadece.

Kahvehaneye geri döndü, çayı tekrar ısıttı, bir bardak aldı, masalardan birinin üzerine oturdu ve bir sigara yaktı. Başı önünde, gözleri de iyice dolmuş bir şekilde beklerken bir patırtı duydu. Aldırış etmeyip sigarasından bir nefes daha çekti. Sonra bir daha duydu, daha şiddetli bir şekilde bir kez daha duydu. Bu ses, kahvehanenin zeminindeki tünellere açılan kapaktan geliyordu. Gülten Hanım heyecanla masadan aşağıya fırladı ve zemindeki tünel kapağını kaldırdı. Karşısındaki insan rahmetli Mehmet amcaydı. Gülten şaşkınlığın doz aşımını yaşıyordu artık."

Bu kez sadece gençlerde değil, herkeste yükselen bir tansiyon vardı salonda. Fısır fısır "Nasıl yani!!?"ler, "Hadi canım!!"lar duyuluyordu. Ekrem'in son uyarısı sebebiyle ve İsmet'in de duymaması için kimse şikayetlerini alenen dile getiremiyordu. İsmet'in kendi isteğiyle mola vermesi üzerine çaylar şangır şungur yenilendi. Kalabalık içinde sadece Mustafa ayran içiyordu. Neredeyse beş bardak ayran içmişti. Ayran, Thunder & Shadows'da satılmayan bir şeydi. Ekrem'in şahsi malıydı ve dolapta duruyordu. İsmet'in yoğun ve zihin bulandıran hikayesi üzerine fazla fazla laktik asit almış olmak, Mustafa'ya tatlı bir uyuşukluk da veriyordu. Yumuşacık tebessümüyle, örnek gösterilecek dinginliğiyle müşterilerin en başarılısıydı. Hava tamamen kararmıştı. Kısmen çekilen kalın perdeler, tülün üzerine tümden çekildi. Sadece bilardo masalarının olduğu bölümde yakılan floresanı topluca yetersiz hissettiler. Çırağa, müşterilerin toplaştığı tarafın ışıkları da yaktırıldı. İsmet'in içi ve yüzü piyaz yemekten ekşimişti. Bu kez daha büyük bardakta su istedi, ağzını sildi ve hareketlerine tehditkar bir ciddiyet katarak devam etti:

"Sadece bir gün içerisinde başına gelenler yetmemiş, şu koca köyde tamamen ihmal yüzünden yapayalnız kalmamış gibi, bir de ölüler görmeye başlamıştı. Rahmetli Mehmet amca yavaşca kahvehaneye tırmandı, arkasından bir zamanlar öldürülen muhtarın büyümüş oğlu, kızı çıktılar. En son da muhtarın karısı tırmandı kahvehaneye. Gülten kendi deliliğine o kadar alışmıştı ki gün içerisinde, bu gördüklerini olağan karşılamıştı. Fakat anlıyordu ki bu olanlarda bir gariplik yoktu. Mehmet amca gayet hayattaydı ve diğerleri rahmetli Eşikbaşı köyü muhtarının ailesiydi.

Çayını etrafa saçıp sigarasıyla kendisini yakacak ka-

dar irkildi Gülten Hanım. Mehmet amca elleriyle onu sakinleştirmeye çalışırken bir yandan da tekrarlıyordu. 'Dur kızım, dur kızım anlatayım ne olduğunu.' Gülten'i sakince bir yere oturttular, koca bir bardak su getirdiler, diğerleri de etrafına oturdu ve Mehmet amca durumu anlatmaya başladı.

'Evladım, neredeyse üç aydır köyün çevresinde geziniyorum. Bir sürü insana denk geldim fakat hiçbirisi senin gibi insanların üzerinde direkt etki bırakabilecek cinsten değildi. Bir planım vardı, denemek zorundaydım. Yavrum, oğlum bir hiç uğruna ölmüştü. İntikamımızı almalıydım. Evladımı öldürenler bu köylülerdir yavrucuğum. Onu her bela karşısında cesaretlendirip, ilk virajda terk eden onlardır. Katledilişine şahit olup, kıllarını kıpırdatmadan izleyen canilerin köyüdür burası. Biliyorum, kullanılmış hissediyorsun kendini. Ama lütfen bana kızma ve lütfen kendini üzme.'

Gülten Hanım afallamıştı duydukları karşısında. Yaşlı bir amcanın planlarına alet olmuş ve koca bir köyü öldürmüştü. Bu insanların, gözünün önünde can vermiş olması onu zaten şiddetli bir seviyede üzmüştü ve son olarak bu insanları bizzat öldürmüş olduğu gerçeği onu yaşayan bir cenazeye çevirmişti. Gülten Hanım ağlamaya başladı, 'Nasıl?' diye sordu sesini de yükselterek. Mehmet amca başını önüne eğdi ve ayrıntıları anlatmaya başladı.

'Bu, planlanması uzun sürmüş, çok riskli ve gerçekleşmesi meçhul bir şeydi yavrum. Gördüğün gibi kahvehane kütüphanesinde üzerinde koca harflerle 'Gece yaşayan şehirler' yazan bir kitap var. Duvarda ise Sağlık Bakanlığı'nın uyku düzeniyle ilgili uyarılarda bulunan afişi. Tam karşında ise minik bir Metin Uca posteri var, görüyorsun. Kusura bakma kızım, beynine girdim ve

sana bazı fikirler aşıladım. Eğer nasıl hayatta kaldığımı soracak olursan, acı hissetmemek için ilaç aldım ve tüm cildimi 200 faktörlük bir güneş kremiyle kapladım. Gözlerimde ise koruyucu lenslerim vardı. Etrafımdaki şiddetli patlama beni öldürmedi fakat tahmin ettiğim gibi bayılttı. Aldığım ilaç yüzünden nabzım ciddi manada düşmüştü, bu sayede kahvehane masasında ölü gibi yatabildim. Beni kahvehaneden alıp evime götürdüklerinden bu saate kadar her yerime soğuk kompres uyguluyorum. Ayrıca beni uzun bir süre kahvehane masasında beklettiniz. Demek gerçekten ölsem bu köylüden göreceğim muamele buydu. Teşekkür ederim Gülten, evladımın intikamını almama yardım ettiğin için...'

Gülten bir kaşını kaldırdı ve 'Dışarıda yüzden fazla ölü var, değdi mi tüm bunlara? Çoluk çocuk demeden herkesi öldürdünüz.' diye sertçe girişti rahmetli muhtarın ailesine. Mehmet amca 'Olur mu kızım, bak bakalım hiç çocuk var mı ölenlerin arasında, hepsi evlerindeler.' dedi. Fakat bu bir savunma olamazdı, koca bir köyü yetim bırakmıştı üstelik. Gülten daha da sinirlendi, duydukları yüzünden sesi de gerginliği de gitgide artıyordu. Mehmet amca 'Senden anlamanı beklemiyorum Gülten, özür diliyorum ve mecburdum diyorum.' dedi. Gülten Hanım 'Peki o çocuklar ne olacak?' diye sordu. Mehmet amca tekrar başını önüne eğdi, ceketini çıkardı ve sandalyeye asarak cevapladı: 'Aslına bakarsan bir planım daha var ve bana bu konuda yardım edersen çok mutlu olurum.'

Gülten Hanım'ın beyni haşlanmış yumurtaya dönmüştü ve kendisine hala bir plandan ve yardımdan bahsediliyordu. Düşünmeden 'Hayır' dedi, 'sana yardım etmeyeceğim, hatta seni şuracıkta öldürsem yeridir.' Son cümlesiyle birlikte Mehmet amcanın torunu Kemal,

belindeki susturuculu tabancayı gösterdi Gülten'e. Tüm yaşadıkları ve duyduklarından sonra, bu ailenin ne denli psikopat olduğunu silahı gördüğünde anlayabilmişti. Sessizce oturduğu sandalyeye gömüldü ve dinlemeye başladı. Dinlemek zorundaydı.

Mehmet amca gelininden çay getirmesini istedi ve anlatmaya başladı:

'Bu köyün çocukları çok zekidir. Şimdi ise kimsesiz kaldılar. Bunlara sahip çıkalım, eğitimlerine devam etsinler. Başka bir yere yerleşelim ve bu zehir gibi çocuklardan engellenemez bir ordu kuralım. Yaşım biraz geçkin ama yine de tüm dünyayla savaşmak istiyorum. İnanılmaz icatları var, onlara imkan verirsek, bir laboratuvar kurabilirsek müthiş araştırmalar yaparlar. Geliştirdikleri teknolojileri tüm düşmanlarımıza karşı kullanabiliriz. Dünya artık çok acımasız Gülten. Sırf balonla gezip ışık saçan arazi görebilmek için koca bir köyü ne hale soktular sen de gördün. Üstelik bu diğer yaptıklarının yanında devede kulak kalır. Bana yardım et, bize yardım et, bu çocuklara yardım et.'

Gülten kaşlarını düşünceli bir şekilde kaldırdı."

İsmet'in gözleri doluyor, kolundaki az sayıdaki kılın dikleştiği görülüyordu. Anlatmıyor, yaşıyordu, ya da yaşamış gibi anlatıyordu. İsmet bir şeyler yapıyordu ve anlattığı şey insanlar üzerinde muazzam etkili oluyordu. Bazen, özellikle hikayenin yoğun ve derinlikli sözler sarfettiği kısımlarında sık sık yutkunuyordu ve sesi titremeye başlıyordu. Sesi gerçekten kendiliğinden, olayların etkisiyle mi titriyordu yoksa bilerek, artistlik olsun diye o mu titretiyordu anlaması güçtü. Ceketini, kurduğu son cümlenin süresine sığdırarak çıkartmıştı. Sanki senelerce evinde bunlara çalışmış gibiydi. Her mimiği, jesti çevresindekileri etkilemek derdindeydi. Nasıl

bir hissin peşindeydi anlaşılır değildi fakat, elde ettiği sonuç yüzünden zaman zaman yansıttığı şekliyle umduğunun da ötesindeydi.

"Gülten sessizce bekledi, düşündü, gözleri daldı. O sırada çaylar da gelmişti. Diğerlerinin çay karıştırma sesleriyle biraz kendisine gelir gibi oldu. Mehmet amcaya baktı, dedi ki 'Neden benden yardım istiyorsun?' Mehmet amca hızla 'olur mu öyle şey?' ifadesine büründü ve 'Olur mu öyle şey?' diyerek devam etti:

'Sen insanları örgütlemek ve onları etkilemek konusunda özel bir yeteneğe sahipsin Gülten. Gittiğimiz her yerde muhatap olduğumuz her bir kişinin lidere ihtiyacı olacak. Hatta zaten bir lideri olanların bile... Sen bizim ve davamızın yüzü, sesi olacaksın. Ayrıca bu çocukların da rol modeli olmalısın. Onlar üzerinde de böylesine güçlü bir etki kurmalı ve onlara da bunu yapmayı öğretmelisin. Düne kadar her şeyden öylesine umutsuzdum ki. Ailecek tasarladığımız her şey gerçekleşse bile sonrası için ciddi şüphelerimiz vardı. Seni bana tanrı gönderdi. 'Olgun ve zeki bir kadın', biliyorsun ne kadar zordur böyle birisiyle karşılaşmak. Dediklerime lütfen kulak ver Gülten. Bu dünya düzeni yıkılacak, biz yapamazsak bunu elbet birileri yapacak. Fakat biz hazırlıklı olacağız ve yenisini kuracağız. Daha adil ve merhametli olanını...

Gülten Hanım, kendisini doğru frekansta ve zekasına hakaret etmeden övebilirseniz, istediğiniz her şeye dönüşebilecek bir kadındı. Mehmet amca bu kıvrak zekasını üzüntüyle doldurulmuş zamana borçluydu. Nitekim Gülten Hanım'ın bir deyişiyle 'İyi insanların da manipülasyon yeteneği olmalı, doğru olmanın kötülere bir faydası yok.'

Mehmet amca içindeki nefretin sebeplerini kusmaya başlamıştı.

'Dünyanın bir yerinde genç kadınları hayvanlarla ilişkiye sokuyorlar, zorla. Bir başka yerinde insanlara eğer birbirlerini yerlerse onlardan vergi almayacaklarını söylüyorlar. Şiddet, zulüm artık her yerde. Paraya ve teknolojiye sahip olanların ihtiyaç duydukları zevki onlara verebilmek için yaşıyoruz. Onlardan başka kimse bizi dinlemiyor, kimse bizi anlamıyor. Genlerimizi çeşitli hayvan ırklarınınkiyle karıştırıp deneyler yapıyorlar. Depresyon gazını duydun mu? Koca koca şehirlerin rögar kapaklarından sızıyor artık. Ümitsizliğe ve kaygıya hapsettiler bizi. Tüm bunlardan kurtulmak için aldığımız ilaçları onlar satıyorlar. Tavsiyeye ihtiyacımız olduğunda en yakın dostumuz oluyorlar. Bizi sevilmediğimize ve önemsenmediğimize ikna ettiler en sonunda. Şimdi geri çekilip, boşluğa karşı verdiğimiz bu savaşı zevkle izliyorlar. Fakat tüm bunlar bitecek. Saklandıkları deliklerde bulacağız onları ve öldüreceğiz. Gerekirse geriye kalan insanlık kırıntısını da biz yok ederiz. Yeni ve sağlıklı nesiller inşa ederiz.'

Mehmet amca yaşlı başlı bir adamdı fakat bir ergen gibi konuşuyordu. Onun sivri zekasını bizzat deneyimlememiş olsaydı, Gülten Hanım bu dediklerinin hiçbirine ikna olmazdı. Bir an için 'Ne diyorsunuz amcacığım siz?' demek gelse de içinden, bunun ne yeriydi ne de zamanı. Susmayı tercih etti.

Konuyu daha sonra derinlemesine tartışabileceklerine ve şimdi öncelikle geride kalan çocuklarla ilgilenilmesi gerektiğine kanaat getirdiler. Yetim kalmış 29 çocuğu evlerinden teker teker toplayıp kahvehaneye getirdiler. Gülten Hanım ağlaya ağlaya yaptı bunu. Mehmet amca ailesini de yanına alıp cenazelerle ilgilenmeye gitti. Az zamanları vardı, bu sebeple torunu, o gün için kiraladıkları kepçeyle köyün en büyük mezarını kazdı

ve ailenin geri kalanı cenazeleri teker teker çukura attı. Bu sırada Gülten Hanım kahvehanede çocukları karşısında sıraya dizmişti. Ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. Çocuklara elinden geldiğince ve yalan söylememeye çalışarak durumu özetledi."

Ekrem duyduklarına inanamamıştı. Gecenin bir köründe ansızın hayatını kabusa çeviren cümleleri tekrar duyuyordu İsmet'in ağzından. Üstelik eksiksizdi ve tonlaması bile aynıydı. Tek fark, bu kez şevkle, haykırarak yaptığı konuşması için ayağa kalkmamıştı. Tüm Thunder & Shadows olarak bir deliyle uğraştıklarını biliyorlardı. Hem bu deli aralarında eğleyebilecekleri genç veya nispeten delilik sınırında uslu bir deli de değildi. Bu; başa bela, yaşlı ve öfkeli bir deliydi. Çoğu zaman ne dediğini bilir gibi konuşuyordu. Hatta bazen onu yeni tanımış kimseler üzerinde dehşet uyandırabilecek kadar etkili oluyordu. Safça bir mahalleliyi rahatlıkla manipüle edebilir, hayatı ona zehir edebilirdi. Ekrem ellerini bacaklarının arasına alarak yaşadığı sinir titremesini dindirdi. Ardından Mustafa'ya döndü ve kaş göz yaptı. Mustafa kaştan ve gözden pek bir şey anlamadı ve işaretleşme kurallarının dışına çıkarak "Hayırdır abi ne istiyon?" diye bağırdı. Ekrem yaşadığı garip halin içinden mecburen çay isteyerek kurtulmayı denedi. Oysa ki talep ettiği şey, o andan itibaren bu etkinliğin çabucak sona ermesiydi.

Tül perdeleri, naif kalabalığı ve içinde herkese hikayeler anlatan yaşlı amcasıyla Thunder & Shadows, mahallelinin onayladığı "o" imaj konusunda Ekrem'i ve Mustafa'yı düşündürüyordu artık. Sezer bu zincire dahil değildi. O sadece ortaya atılabileceği anların peşindeydi. Yeterince kabullenildiğine, sevildiğine emin olamıyordu. Herkes için bir şeyler yapabileceği bir an

olacağını ve eğer dikkat etmezse bu saygı kazanma fırsatlarını kaçıracağını düşünüyordu. Bir bakıma sanki herkes karşılıklı oturmuş, farklı konular üzerinde hemfikir olmanın sinir bozucu yanılgısını paylaşıyor gibiydi. Gün boyu tül perdenin arkasından yumuşatılmış güneşin tadını çıkardılar. Düzinelerce çay içtiler, güneş biraz sertleşince ve tam tersine kaybolup gidince kalın perdelerini çekmeyi de ihmal etmediler. Şiddetle ihmal ettikleri tek şey, öncelikle Masis'ti. Aralarından yavaşça süzülerek uzaklaştı akşamüstü, fark etmediler bile. Herkes coşkuyla inancına sarılıp kapıya Besmele-i Şerif asarken bir köşede izledi onları, fark etmediler bile. Yüzü düştü, sesi boğuklaştı ve yine fark etmediler. Yeterince ayranla yumuşamış Mustafa bile Masis'teki yarılmayı fark eden yegane kişi olmanın ağırlığını daha az hissediyordu artık.

Ekrem nasıl bir manyaklığın parçası olduğunu anlık dahi olsa idrak etmiş ve tüm bilincini önüne gelen bir bardak çayla kafaya dikmişti. Yani İsmet hazırdı. İsmet anlattığı hikayede Thunder & Shadows'un eski ismini kullanıyordu ve insanlar o kahvehane içinde patlayarak, yanarak can veriyordu. Ekrem bir süre bunun insanların algılarını etkileyeceğini düşünerek kaygılanmıştı fakat müşterilerin buna aldırış etmeyecek kadar uyuşturulmuş gözlerini görünce rahatladı. İsmet amca durup durup "Gülten" isimli hikayesi hakkında minik detaylar veriyordu ama olayları akıtmıyordu. Tekrar başladı:

"Mehmet amcanın dediği gibi bu çocukların hepsi çok zekiydi. Durumu anında anlayıp, analiz edip, bununla yüzleşmenin yollarını aradılar. Hiç kimse onlardan ailelerini kaybetmiş olmanın verdiği üzüntüyü bir anda hiçe saymalarını beklemiyordu. Elbette ki bu biraz

zaman alacaktı. Ama şurası kesindi, bu çocuklar bunu kolaylıkla atlatabilecek çocuklardı.

Sabah olmasına yakın Mehmet amca, iki torunu ve geliniyle kahvehaneye geri geldi. Hep birlikte birer çay alıp tekrar oturdular ve bir plan yaptılar. Mehmet amca tünelleri kullanarak köy sınırına kadar çıkabileceklerini ve ilk balon turuna yakalanmadan ormana saklanabileceklerini söyledi. Çocuklara bir görev verdiler. Hepsinden evlerine gidip hızlıca kendilerine bir sırt çantası hazırlamalarını istedi Gülten Hanım. Çocuklar aceleyle evlerine dağıldılar ve çanta hazırlamaya başladılar. Mehmet amca ise planını anlatmaya devam ediyordu.

'Ormanda iki gün idare edebiliriz, dinlenerek yürürüz ve yanımıza alacağımız erzak da yeter. Fakat iki günün sonunda, ormanın dışına çıktığımızda bizi uzun bir yol bekliyor olacak. En fazla iki ya da üç hane yaşıyor o civarda. Onların hepsinde şansımızı denemeli ve yiyecek bulmaya çalışmalıyız. Bir haftanın sonunda dağ yoluna çıkacağız ve patikayı takip edeceğiz. Hem dağın çevresini dolaşamayız, hem de o dağda bir köy var orada konaklayabiliriz. Tüm bunlar eksiksiz gerçekleşirse gözden uzak bir yere yerleşmeli ve yiyecek sorununu çözmeliyiz. Bu çocuklar eminim buna bir çare bulabilirler. Sadece iki ya da üç aylığına ciddi sıkıntı yaşayacağız. Sonrasında tüm şartları dengeleyebilmiş olacağız.'

Aslında Mehmet amcanın etrafına yansıtmamaya çalıştığı asıl derdi, gelininin ciddi bir şekilde hasta olmasıydı. Kadıncağız derin derin öksürüyordu ve neredeyse hiç ama hiç konuşmuyordu.

Gülten:

'Peki hazırlıklı mıyız? Yanımıza yeterli yiyeceği alabilecek miyiz' diye sordu.

Mehmet amca:

'Şu köyün sınırları dışına çıkalım gerisi kolay. Çocuklar gelsin, hemen yola koyulalım.' dedi.

Gülten Hanım çay ocağı kısmına geçti ve çekmecelerde yiyecek aramaya başladı. Bulduğu her şeyi bir poşete attı ve poşetin ağzını sıkıca bağladı. O sıra çocuklar yavaş yavaş gelmeye başlamıştı. Mehmet amca kahvehaneye gelen her çocuğu tek tek sıraya soktu. Bütün çocuklar geldiğinde hayalini kurduğu ordu gibi dizilmişlerdi. Onlara şöylece bir baktı, gülümsedi. Kısa bir sessizliğin ardından Mehmet amca çocuklara yüksek sesle bazı yolculuk kurallarından bahsetti. Grubun sıkıntılarını yetişkinlere aktarması için içlerinden bir sözcü seçti ve yaşça diğerlerinden büyük olan beş çocuğa yolculuk için hazırladığı gaz lambalarını verdi. Aşağıda, tünelin bir kısmına kadar aydınlatma vardı fakat daha sonrası için ışık gerekecekti. Yolculuk boyunca konuşmak ve sırayı bozmak yasaktı. Önden Mehmet amca ve ailesi girdiler tünele, arkalarından çocuklar, en son ise Gülten Hanım... Girmeden o kahvehaneye son bir kez baktı, hayatının en garip gününü yaşamıştı ve büyük ihtimalle o gün, bütün ömrünün lideri olarak bitirecekti bu yarışı.

Köyün dar tünellerinde ağır ağır ilerlemeye başladılar. Sadece ayak sesleri ve nefesleri duyuluyordu. Sanki herkes birbirinin nefes sesiyle bir ritim yakalamıştı ve ayaklarını buna uygun bir şekilde toprağa sürtüyordu. Tünelin eşsiz sıkıcılığını gideren bir harmoniyle devam ettiler yürümeye. Bir süre sonra en ileriden 'dur' komutu gelince durdular. Tünellerin uzun süredir kullanılmamış bölümündeydiler ve yolu bulmak sanılandan daha zordu. Işıkçılıkla görevlendirilmiş beş çocuktan gaz lambalarını yakmaları istendi. Tünel bir nebze ol-

sun aydınlandı ve birkaç dakikalık bir beklemenin ardından konvoy tekrar hareket etti. Yürüdükçe tüneller darlaşıyor ve soğuyordu. İki büklüm yürümek yetişkinleri mahvetmişti. Gülten Hanım konvoyun baş kısmına doğru bağırarak biraz dinlenmesi gerektiğini söyledi. Konvoy lideri Mehmet amcadan Gülten Hanım için beş dakikalık bir mola kararı çıktı. Çocuklar tek yönde sırtlarını toprağa dayadılar ve oturdular. Bu sırada Mehmet amcanın erkek torunu arkalara doğru teftişe çıkmıştı. Çocukların bir ihtiyacı olup olmadığını kontrol ediyordu. Sıranın ortalarında küçük bir kız çocuğu tuvaletinin geldiğini söyledi ve Mehmet amcanın torununu takip ederek ön sıralara doğru ilerlemeye başladı. Muhtarın torunu dedesine çocuğun durumunu açıkladı ve tuvaletini nereye yapabileceğini sordu. İşte bu sırada küçük kız elindeki poşetten bir gaz maskesi çıkarttı ve taktı, ardından da bir kapsül çıkardı ve pimini çekti. Kimse ne olduğunu anlayamamıştı ve paralize olmuşlardı. Bu, sinir sistemini kısa süreli felce uğratan bir çeşit gazdı. Bütün çocuklar ve yetişkinler bir anda hareketsiz kalmışlardı. Sen, ufacık kız, köy yerinde, nereden ne buldun da böyle bir silah yapabildin? Zaten o köyün çocuklarını gerçekten tehlikeli yapan işte buydu. Bu Mehmet amcanın hayalini kurduğu ordunun daha yetiştirilmemiş, çocuk haliydi üstelik.

Küçük kız incecik sesiyle, fakat tüm konvoyun duyabileceği şekilde, 'Bir gün ailemin intikamını hepinizden alacağım!' dedi ve koşarak kaçtı."

İsmet'in bir bataklık gibi hikayenin girdabına çektiği kalabalıktan "Hasbinallah" sesleri yükseliyordu artık. Yavaş yavaş, sindire sindire her çeşit acayipliğe alıştırılmışlardı. O ana kadar salondaki tüm tepkileri baskılayan Ekrem bile kılını kıpırdatmıyordu artık. Kendisi-

ni, akşam manyaklığının mutlaka bir şeyler öğretmesi umulan akıntısına bırakmıştı çoktan. Dalga dalga, irili ufaklı:

"Hasbinallah", "Hasbinallaaaaah", "Hasbinallaaah", "Hasbinallah", "Hasbinallah ya Rabbi", "Ya Allaaah", "Hasbinallaaaaaah"lar bir tornado gibi havada dönüyor, birbirleriyle çarpışıyordu.

Bu çeşitli güçlerde ve dokularda sarfedilen "Hasbinallah"ların bir kısmı "Hadi canım sen de, iyice eşşeğin götüne su kaçırdın!" manasına gelirken, bir kısmı da "Vay anasını arkadaş, neler neler oluyor. İşe bak. Tövbeler olsun!!" manasına geliyordu. "Hasbinallah" diyerek olayın vahametine vurgu yapan bu insanların bir kısmı da, sırf alaya almak için bağırıyordu. İroni peşine düşüp durduk yere yanlış safta yankılanıyordu sesleri. Fakat, bilmiyorlardı. Ekrem el işaretiyle, çay ocağının arkasında ne olup bittiğine ve duyduklarına anlam veremeyen çırağını yanına çağırdı. Çocuğa masalarda dağ gibi biriken küllükleri toplamasını ve artık evine gitmesini söyledi. Çocuk zaten başkalaşmış beynini, bir de masaları gezip insanların insanüstü yorumlarını işiterek iyice kaybetti. İşini bitirince Ekrem'e akşam selamını verdi, İsmet'e son bir su doldurdu ve salonun dış kapısını ardına kadar açık bırakarak ayrıldı.

Sezer derhal İsmet'e yanaşıp "Amcacım şu sis bulutu biraz dağılsın da öyle devam edelim." dedi. "Hay hay" manasında kafa salladı İsmet. Karşılıklı öyle güçlü bir bağ kurulmuştu ki Ekrem'le arasında, Ekrem de fark etmeden eşzamanlı kafasını sallamıştı. Ortaya tatsız bir şeyler çıkarmanın acayiplere has gururuyla minnacık sırıttı İsmet. Kalabalığa göz gezdirip "Başlıyorum" dedi ve devam etti:

"15 dakikalık bir felç süresinin ardından yavaş yavaş

çözülmeye başladılar. Gülten Hanım panikle ön sıralara koştu. Mehmet amca nefes nefeseydi. Aile kendi arasında ne yapılması gerektiğini düşünüyordu. Evet, o sadece bir çocuktu fakat neler yapabildiğini herkes görmüştü. Şüphesiz bir tehlikeydi herkes için. Mehmet amca konvoy olarak onu yakalayamayacaklarını ve önden birini göndermeleri gerektiğini söyledi. Fakat yetişkinlerden kimse onu bu tünellerde kovalayamazdı, üstelik arada 15 dakikalık bir fark vardı. Mehmet amcanın erkek torunu hızla çocuklardan birini görevlendirmek için aralarına daldı ve içlerinden en aklı başında görüneni seçip Mehmet amcaya getirdi. Mehmet amca çocuğa ismini ve yaşını sordu.

Salih, hem bu tünellerde çok hızlı hareket edebilecek boyutlardaydı hem de kaçan kızı alt edebilecek becerilere sahipti. Mehmet amca Salih'i göndererek bir risk alıyordu, evet, lakin eğer bunu yapmazsa ve kız kaçmayı başarırsa bir gün mutlaka çok daha güçlenmiş olarak geri gelecekti. Salih sırt çantasını bir arkadaşına bıraktı ve kendisine verilen el feneriyle koşmaya başladı. Görevi küçük kızı yakalayıp gruba geri getirmekti. Daha sonra ellerinden geldiğince bu küçük kızın ruhunu onarıp, beynini yıkamaya çalışacaklardı. Salih'in ayak sesleri artık duyulmamaya başladığında ise konvoy da yola koyulmuştu.

Çocuk grubunda yaşadıkları saldırının tedirginliği devam ediyordu. Aralarında küçük kızın bunu nasıl yapmış olabileceğini ve bir daha böyle bir saldırı karşısında neler yapılabileceğini konuşmaya başladılar. Gülten Hanım duyduklarına inanamıyordu. Gerçekten, bu köyün insanları yeterince saf ve eğitimsiz kimselerdi. Ama çocuklar, nasıl oluyordu da bu kadar donanımlı ve zeki olabiliyordu.

Mehmet amca ve beraberindeki çocuk konvoyu, tüneldeki yolcuğuna tempoyu gitgide artırarak devam ediyordu. Mehmet amca en önde, elindeki gaz lambasını sallaya sallaya ilerlerken bir anda duraksadı, hafifçe omzu üzerinden arkasına bakarak 'Yahu keşke bir yerden el feneri falan bulsaydık, daha kolay olurdu.' dedi. Gelini araya girip 'Aslında el fenerimiz de var ama köyün bakkalında çok az pil bulabildik, şimdi harcamak istemedik.' dedi. El feneri, pil ve gaz lambası arasında dolaşıp duran bu kuru muhabbet, Mehmet amcanın küçük kız torunu biraz kaygılı bir ses tonuyla araya girince bir anda kesildi.

Mehmet amcanın kız torunu, 'Neden bunları yapmak zorunda kaldık? Neden bu kadar duyarsızlaştık ve öfkelendik? Anlayışımıza ne oldu? Fedakarlığımıza ne oldu? Bu çocukların ailelerini öldürdük ve peşimize taktık, neden?' diye nefes almadan ve ağlayarak sorular sormaya başladı. Mehmet amca torununa yüzünü döndü, biraz gülümsedi ve ona sarıldı. Sakinleşene kadar sırtını sıvazladı. Kız torun ağlamayı bırakınca onun kulağına doğru, fakat herkesin de anlayabileceği şekilde, 'Fedakarlık, duyarlılık ve anlayış, artık ancak bir katili tasvir edebilir. Elimden gelse tüm insanlığın iyi niyetini üzerinden söker, onu sokak ortasında çırılçıplak bırakırdım.' dedi. Torununa sarılmayı bıraktı, yüzüne bir miktar otorite yerleştirdi ve direkt çocuklara seslendi:

'Unutmayın, bizi bu tünellerde süründüren onların fedakarlığıydı, duyarlılığıydı. Onların anlayışla yüzümüze gülen gözleriydi. Güzel hislerinizi bile sahiplendiler ve sizden korudular. İçinizdeki öfkeyle, çirkinlikle başbaşa bıraktılar sizi. Kendinizden utanmalıydınız. Varlığınız dinmeyen bir ağrı olmalıydı ki şefkatle kapınızı çalıp acılarınıza son verebilsinler. Yeni

yüzler satılmalıydı sizin için, ki son bulsun yüreğinizdeki sevgisizlik. Birlikte yaşayan düşmanlara dönüştürüldünüz fakat iyilik, savaşmayı da yasaklamıştı. Beni iyi dinleyin evlatlarım. Bu yoksunluk insan icadıdır. İçinizde beni katil ve merhametten yoksun görenler de var, onlara sesleniyorum. Hayatınızın en kutsal nasihatini, ancak ailenizi katleden bir caniden duyabilirsiniz. Güzel ve iyi, ya da doğru olmaya çalışmayın, vazgeçin bunlardan. Sadece bir kereliğine onların yarattığı çirkin olun ve gözlerinin içine bakın. Bir gün onları tümüyle yeryüzünden sildiğimizde ancak güzel ve iyi olma şansımız olacak. O güne kadar sadece güzel ve iyi gibi davranabiliriz.'"

İşte bir kez daha Ekrem'in kendi kendine her şeyi gözden geçirmesi gereken anlar gelmişti. İlk duyduklarında "Ne saçmalıyor bu manyak?!" dedikleri şeyi tekrardan ve yine eksiksiz işittiklerinde büyülenmiş gibi davrandılar. İsmet'in kendi sesine ve kurgu kahramanı "Mehmet"in sesine yedirdiği küçük çaplı kahramanlıklara katılmaya, benimsemeye başlamıştı mahalleli. Bu gibi düşünceleri uygulayabilecekleri hiçbir zemin olmaması onları yine de tehlikesiz yapmıyordu.

Sezer, Ekrem'in yanına gelip "Abi sence bu amca kontrolden çıkmaz değil mi?" diye sordu. Ekrem bu soruyu gayet fiziksel bir tehdit varmış gibi cevaplayarak "En kötü, hep beraber tutar hastaneye götürürüz." dedi. Haklıydı. İsmet'in çevresindekilere zarar veren tarafı, kim bilir kaç zamandır beyninde yinelediği cümleleriydi. Ekrem daha da kötüye giden bir durumu sezebilirse eğer, koli bandıyla İsmet'in ağzını kapatabilirdi. "Şşş..." dedi Sezer'e, İsmet'i göstererek.

"Ne yazık ki bu şık konuşma esnasında Mehmet amcanın gelini öksürük krizi geçiriyordu. Her ne kadar

kayınpederinin epik cümlelerini bölmemeye gayret gösterse de kendisine engel olamıyordu.

Mehmet Atıl Tangören amcanın hitabeti, en azından çocuklar üzerinde inanılmaz tesirliydi. Gülten Hanım bile söylemler prensesi olmasına karşın, duyduklarından oldukça etkilenmişti. Bu düşünceler, onu ve çocukları bir felakete sürüklemekle birlikte, en azından sahici görünüyordu. Her birinin iki gün öncesine kadar yaşadığı manasız hayattan daha sahici... O an için Gülten Hanım'ın asıl sıkıntısı düşmanlarını henüz tanımıyor olmaktı. Mehmet amca kendince bir yöne işaret ediyordu ve 'Düşman orada' diyordu fakat herkes maruz kalınan kötülüğün ve zulmün net açıklamasını bekliyordu.

Elbette Mehmet amca bahsettiği haddini aşan bu savaşında geniş bir plan yapmıştı. Sadece planında her şeyi orada ve bir anda açıklamak yoktu. Tüm grup için sabır ve azim gerekiyordu. Sustular ve yürümeye devam ettiler.

Mehmet amcanın erkek torunu kemer tokasının içine gizlediği sigara paketinden bir dal sigara çıkardı ve yaktı. Zaten beş dakika sonra tünellerden çıkmış olacaklarını açıkladı. Mehmet amca, tüm ailesi ve çocuklar rahatsız oldular bu durumdan. Tünele uygun olmayan bu davranış sadece Gülten Hanım'ın işine gelmişti. O da ayakkabısının topuğundaki minik çekmeceden sigarasını çıkardı ve yaktı. Mehmet amca bu sefer kızdı, 'Ne yapıyorsunuz, manyak mısınız siz? Saçma saçma işler. Atın o sigarayı!' dedi. Gülten Hanım, 'Ya ben biraz daha geriden geleyim, çatlayacağım sigara içmezsem.' dedi ve Mehmet amcanın erkek torununu da arkaya çağırdı. Konvoyla arayı onları rahatsız etmeyecek seviyede açtılar ve tüttürerek yürümeye devam ettiler. Birkaç dakika sonra tünelin ucu göründü, ışığın parlaklığı göz yaşartı-

yordu. Tünelleri kullanarak köyün sınırlarını belirleyen tepelerin altından doğruca açıklık bir araziye ulaşmışlardı.

Herkes tamamen tünellerden ayrılınca, hep birlikte oldukları yere çöktüler. Hava kararmak üzereydi ve fazla dinlenmeden, üzerlerine kaldıramayacakları bir ağırlık çökmeden devam etmeliydiler. Mehmet amcanın ordusundaki herkes, yolculuk boyunca içinde tuttuğu tüm yorgunluğu inleyerek etrafına yansıtıyordu. Bu inlemeler yavaş yavaş azalarak bir süre sonra sona erdi. Çocukların arasından birisi ayağa kalktı ve 'Salih!' diye seslendi. Salih birkaç yüz metre ilerideydi. Konvoya intikam yemini ederek kaçan küçük kızı saçlarından kavramış, sürükleyerek geri getiriyordu.

Ayaklandılar ve Salih'in o birkaç yüz metre mesafeyi yürüyüşünü izlediler.

Delikanlı, grubun yanına kadar geldiğinde küçük kızın cansız olduğu anlaşıldı. Salih başını öne eğdi ve küçük kızı toprağa yüzükoyun bıraktı. Mehmet amca Salih'i kucakladı. 'Üzülme yavrum, üzülme.' dedi. Salih de Mehmet amcanın göğsünde ağlamaya başladı. 'Yakalayamıyordum, kaçmasına izin veremezdim.' diyordu. Gülten Hanım küçük kızın cansız bedenine yaklaştı, eğildi, saçlarını biraz okşadı. Ağlamaya başladı. Bu gözyaşlarını üzgünlük değil, öfke döküyordu gözlerinden. 'Ben dünden beridir neler yapıyorum böyle?' diye sordu kendine. 'Nasıl bir manyaklığın parçası oldum istemeden? Neredeyim? Kimlerleyim?'

Mehmet amca geliniyle birlikte küçük kızın cenazesini kucakladı ve gruptan uzaklaştırdı. Çocukları mümkün olduğunca o görüntüden uzak tutmak istiyorlardı. Gülten Hanım tüm bunlar olurken dalgın bir şekilde ve yavaşça gruptan uzaklaştı. İleride bir ağaç gördü ve altı-

na bıraktı kendisini. Sinirden ya da şoktan elleri titriyordu. Bir sigaraya yaktı ve ağlamaya devam etti. Grubun dinlenmesi gereken sürenin tamamını orada ağlayarak ve sigara içerek değerlendirdi.

Mehmet amca Gülten Hanım'la göz teması kurmamaya dikkat ediyordu. Aynı köyde doğup büyümüş iki çocuğa birbirlerini öldürtmüşlerdi. Küçücük bir kızın cansız bedeni kucağındaydı ve yine küçücük çocuklara, 'Özgürlük, zafer, hak, adalet' gibi şeylerden bahsedip duruyordu. Neden böylesine bir sosyopattan bu denli etkilenmiş olduğunu düşünüyordu Gülten. Amaçsız biri değildi ve aidiyet eksiği de yoktu. Kendince bir 'modern zamanların kadın dervişi' rüyası görüyordu ve niyeti sadece bunu yaşamaktı. Bir anda ve kendisinden hiç beklenmeyecek şekilde dünyaya savaş açan bir psikopata dönüşmüştü. Aslında o da vaziyeti ve sebeplerini net görebiliyordu. Sadece biraz daha ağlaması, acı çekmesi ve yalnız hissetmesi gerekiyordu. Koca bir köyü öldürmüş olmanın yarattığı vicdani yükü ancak bu davaya kendisini adayarak hafifletebilirdi zaten. Başka seçeneği yoktu. 'Bu bir kazaydı' demek, aynı zamanda 'Ben de bir aptalım' demek olacaktı onun için. Dolayısıyla önüne getirilen ulvi sebeplere hemen yapıştı ve bir savaşçı oluverdi.

Kendine göre sağda solda sürekli yüksek perdeden konuşan, her fırsatta değerli bir söz söyleyerek biraz olsun hayranlık ifadesi arayan Gülten Hanım, şimdilerde köylü öldürüp zafer çığlıkları mı atıyordu? Olacak iş değildi ama, söylemler de epey bir azalmıştı bir gün içerisinde. Tüm bu talihsizlikler arasında Gülten yine de umut vaat ediyordu.

Mehmet amca bazı yöresel sesler çıkararak çocuk ordusunu tek sıraya topladı. Onlara vaziyeti kısaca analiz

etti ve planın değiştiğini söyledi. Bu değişiklik haberi, yarattığı merak sebebiyle insanların bünyesinde minik bir enerji kıvılcımı çaktı. Herkesin gözleri ve kulakları iyice açıldı, Mehmet amca konuşmaya başladı:

'Değerli çocuklar, Gülten Hanım ve kıymetli ailem, şu durumda yürüyerek ilerlememiz çok güç olacak. Bize en yakın hane dört saat uzaklıkta ve oradan yiyecek alabilir miyiz bilmiyorum. Bu sebeple, nihai varış noktamızdan bizi uzaklaştırsa da, ihtimal dahilindeki evlerden daha yakın olduğu için tren istasyonuna yürümeyi ve tren seyahatini uygun görüyorum. En nihayetinde yolculuk ettiğimiz için bize iki öğünlük kek, çubuk kraker ve meyve suyu verecekler. Bu da bizi hayatta tutacak. İlk planımıza göre varmayı hedeflediğimiz dağın ardına dolaşmış olacağız. Yani yolumuzun ilk kısmı uzamış olsa dahi, zirveye daha kolay bir noktadan tırmanacağımız için yine de kârda olacağız. Ayrıca, Salih arkadaşınızı sizlere komutan olarak atadım, kendisini terfi ettirdim. Sizler de kendinizi bu emir komuta düzenine alıştırmaya başlasanız iyi edersiniz. Şimdi hızlıca yürüyüş sıramıza geçelim ve yola koyulalım. Bir saat içerisinde tren istasyonunda olmalıyız.'

Dünyaya karşı başlattıkları bu savaşın okul gezisine dönüşmüş olması herkesin canını biraz sıksa da, bu konuda sıkılmanın ne yeriydi ne de zamanı. Bu amansız yıkım ordusunun komutanı Mehmet Atıl Tangören amca ise köy kahvesinde el yordamıyla edindiği tiranlığını yitirmiş, herkesin gözünde naif bir coğrafya öğretmeni olmuştu. Bu gelişmeler ışığında istikamet değiştirip hep birlikte istasyona doğru yürümeye başladılar.

Akşam trenine yetişebilirlerse -ki aksi takdirde savaşı otomatikman dünyayı yöneten şeytanlar kazanmış olacaktı- ertesi güne dağın diğer tarafına varacak ve nasıl

olsa yolda dinlenecekleri için kısa bir moladan sonra tırmanışa başlayabileceklerdi. Yaklaşık bir saatin sonunda tren istasyonuna vardılar. Mehmet amca bütün çocukları tek sıra halinde oturttu ve bir sayım yaptı. Ardından gişelere gidip sıraya girdi. O sırada gelin hanım nefes alamayacak bir haldeydi. Çocukların yanına yığılıverdi ve kısık kısık öksürmeyi sürdürdü.

Gülten Hanım etrafını şöyle bir izledi, insanlara iyice baktı. Milletin ışık patlamalarıyla can verdiği bir köyden, yerin altında saatlerce emekleyerek kurtulmuştu. Bu sırada evrene yeni bir düzen getirme gayesi güden zeki çocuklar ordusuna kaydını da yaptırmıştı. Geriye bir tek gişedeki sırayı beklemek kalıyordu. O da hallolunca kimse onları engelleyemezdi. Üstelik 'Tüm bunlarla nereye varılacak? Bir sonraki adım nedir?' gibi soruların cevapları hala Mehmet amcada gizliydi. Planın nasıl işleyeceğini ancak bekledikçe görebilecekti.

Gülten Hanım'ın deyişiyle, 'Hayat en çok, her ihtimale sahipken normali yaşayanların düşmanıdır.'"

İsmet bu cümlesiyle oturduğu yerden kalktı, her masaya tek tek göz gezdirdi ve "Bu günlük bu kadar, kalanını yarın anlatacağım." dedi. Thunder & Shadows'dan "Aaaaaaooo" sesleri yükseldi. Salona birisi dışarıdan bakıyor olsa içerdekilerin tuttuğu takım gol yedi zannederdi. İsmet ceketini ağır ağır giydi. Sezer hemen fırlayıp İsmet'in koluna girdi ve onu kapıya kadar geçirdi. Kapının önüne çıktıklarında isterse evine de bırakabileceğini söyledi İsmet'e. Yaşlı adam "İsterim" dedi ve beraber yürümeye başladılar.

İsmet'in Thunder & Shadows'u terk edişinin ardından, herkes hocası sınıftan ayrılan ilkokul öğrencileri gibi gürültülüce konuşmaya başladı. Hızla ve bağırarak İsmet'in "Gülten" hikayesi üzerine kritikler yapıyorlar-

dı. Kimisi "İsmet Beyamca bize kilit bir mesaj veriyor." derken, kimisi "Abi adam 1000 yaşında, saçma saçma konuşuyor ama eğlenceli yani." diyordu. Ekrem ve Mustafa en çok İsmet'in anlattıklarında kilit mesajlar arayan müşterilerden korkuyorlardı. Birbirlerine baktılar ve "hayırlısı" suratı yaptılar. Ekrem ellerini çırparak araya girdi, "Hadi artık son sigaralar içilsin, hikaye dinliyonuz diye bir şey demedim." dedi. Bunu bir komut gibi algılayan herkes aynı anda sigara yaktı bu kez. Ekrem biraz baktı ve "Buna da son sigaralar diye bir şey demiyorum." dedi.

Mahalleli, hikaye kritiğine, seslerine biraz ayar vererek devam ederken, Ekrem de boşları toplayıp lavaboya atıyordu. Ciddi manada zihinsel bir yorgunluktu yaşadıkları. Sigaralarını bitirdiler, beyaz bulut tepelerinde tura çıktı. Çaylarını kafalarına diktiler, gırtlak sesleri birbirini yankıladı. İkişerli üçerli ayrıldılar Thunder & Shadows'dan. Tek mesele İsmet'in "Gülten"iydi. Dalgaya vurup hikayedeki "Mehmet amca"nın konuşmalarını bağırarak taklit eden gençler salonun yaşlılarınca uyarıldı. "Adamla maytap geçmeyin." dendi. Sesi henüz yakınlarda kalınlaşmış bir delikanlı etrafta koşuşturarak ve zıplayarak,

"Eyy kardeşlerim. Bakın şöyle bir etrafınıza... Dünyanın bir yerinde ölü doğan bebeklerin içini doldurup anahtarlık yapıyorlar. Bir başka yerinde ise gönülsüz eşekleri tespih dizmeye zorluyorlar. Nerede adalet!! Ey kardeşlerim! Bizi biz hiç anlamadan kısırlaştırdılar. Eğer fark ettiyseniz hepimiz artık çok sarışınız. Oysa ki biz esmer kimselerdendik. Eğer eve gidip babalarınıza bakarsanız, aslında hepsinin bayan olduğunu göreceksiniz. Gurur yapıyorlar, size söyleyemiyorlar artık bayan olduklarını. Radyo sinyalleri kullanarak tabanlarımızı

düzleştirdiler. Neredesiniz ey kardeşlerim! Büyük baronlar kuyularımızı kazarken bu ne gaflettir?! Ölmemizi istemiyorlar. Yaşamamızı istemiyorlar. Ne istiyor bu habisler!!! Bakın güzel kardeşlerim! Tepemizdeki ayı ufalttılar iyice... Ama onların evinden gayet büyük, parlak bir inci gibi görünüyor. Güneş desen o da aynı, tepemizde keçi boku gibi kaldı. Ne bir ISI ne bir IŞIK!!"

Bu delikanlı, yakaladığı her üç-beş kişilik yaşlı grubunun etrafında tepinerek kendince eğleniyordu. İşin aslı yaşlılar da eğleniyordu. Bazıları alkış tutuyor, "Yürü be aslanım!" diye bağırıyordu. Yaşça daha büyük bir adam dizlerinin üzerine çökerek,

"Sayın Başbakanım ben bir esnafım!!! Beni öz çocuğum siksin ki geçinemiyorum!" diye şakasına bağırmaya başlayınca maytapçı delikanlı hemen oraya koştu.

"Ey kardeşim!!! Senin o yumuşacık götünü zaten görünmez elleriyle kurcalıyor bu kafirler. Dirsekten ilerisi içimize sığmıyorsa bu bizim suçumuz mu ey sefil!!! Dert, keder, melanet, hıyanet tepemizden boca ediliyor, fakat göremiyoruz. Sim gibi bir şey döküyorlar, gelin şu ışığın altında bakalım. O sim ki hepimizin anasını ağlattı. Bizleri fennin kucağından aldı, sefaletin sofrasına serdi. Tepemizden helikopterlerle döküyorlar, çuval çuval. YETTİ BE!! YETERSE YETER!!! KENDİNİZE GELİN!!!" diye devam etti. Sokağın diğer başına kadar şakalaşarak yürüyüp, bir sonraki gün tekrar "Gülten" isimli enteresan hikayede buluşmak üzere ayrıldılar.

Ekrem boşalan salonunu toparlayıp temizlemeye başladı. Mustafa da çay ocağına en yakın masaya oturmuş, yine Ekrem'in müsaadesiyle torpil sigarasını içiyordu. Salondaki herkes Mustafa'ya karşı fazla korumacı ve şefkatli davranıyordu. Lakin onların şefkatinden ne olurdu, yine Mustafa'ya göre. Herkesin önünde

dayak yemişti sadece. Ekrem bardakları yıkarken bir yandan da söylenmeye başlamıştı. Mahallelinin yılışık ve her yola gelen halinden nasıl yıldığını anlatıyordu. Mustafa onun göremeyeceği şekilde kafa sallıyordu, fakat Ekrem sanki bunun farkındaymış gibi sürdürüyordu serzenişini. Çay bardaklarını ve tabaklarını yıkamayı bitirdi, hepsini tek tek dizdi ve ellerini kuruladı. Ellerini kurularken çaprazında kalan Mustafa'ya doğru kafasını eğdi, "Sana babamla aramdaki muazzam vizyon farkını anlatacağım şimdi." dedi. Mustafa bu kez görebileceği şekilde kafa salladı. Fakat görülebildiği için normalde salladığından daha şiddetli salladı. Ekrem, her seferinde başka bir isimle hitap ettiği (basçek, sürgit, alyürü, silbırak, çekçevir, itgetir, salsavur) yer temizleme gerecini kavradı sol eliyle, bu defa karşılıklı durmalarına karşın yine kafasını eğdi Mustafa'ya doğru. "Babam" dedi, "vizyondan yoksundu." Yerleri silerek devam etti sonra.

"Babam insanlara sadece çay, çorba, Oralet servis eden, empatiden yoksun biriydi. Burası, içinde insanlar yaşarken bile örümcek ağlarıyla kaplanabilecek kadar ölü bir yerdi. Disiplin diye sürekli nasihat ettiği şey de daha çok eşekliğe benziyordu. İnsanın ruhunda biraz incelik olur, anlatabiliyor muyum? Gerçekten buysa yapmak istediğin iş, burada yaşıyorsun demektir. Karşılıklı çay içtiğin insanı anlamaya gayret etmelisin. Yanılıyor muyum?"

"Haklısın, çok haklısın." dedi Mustafa.

"Yani olay sadece al gülüm ver gülüm olamaz. Burada insanlar birlikte yaşıyorlar aslında. Baksana kaç saati birlikte gülerek, eğlenerek, kavga ederek geçiriyorlar. Herkes neredeyse yaşadığı her şeyi birbirine anlatıyor burada, haksız mıyım? Yani şimdi ben buranın sahi-

biysem eğer nasıl bunu görmezden geleyim ki? Rahmetlinin de yaşarken kullandığı kendine göre ilkeleri, yöntemleri vardı tabii ki, ama ben burayı değiştirmek ve yenilemek zorundaydım. Radikal bir karar aldım ve direkt ismini değiştirdim. Şimdi bak görüyorsun, burada herkes, hep birlikte mutlu mesut vakit geçirebilsin diye elimden geleni yapıyorum. Babam bunu yapmazdı mesela. 'Ne halleri varsa görsünler!' derdi. Ama ben diyemem."

Mustafa hızla sözünü böldü Ekrem'in: "Hah abi, ben de sana onu diyeceğim. Bu Masis abiyi gerçekten hiç iyi görmüyorum ne zamandır. İlk fırsatta onunla da bir karşılıklı oturup konuşalım, galiba Besmele-i Şerif'e bozuldu biraz. Ona da hiçbir şey sormadık etmedik."

"Aaaa" dedi Ekrem, "haklısın, hemen bir konuşalım, nasıl bir şey yaparız düşünelim. Onun dışında, babamı tanımış olsan aslında ne demek istediğimi çok iyi anlarsın. Sorsan adamın en büyük hayali böyle bir kahvehane işletmek, ama gel gör ki işine mutluluk ve heyecan katacak hiçbir fikir yok. Ya şu bilardoları ben ikna ettim de, borca girdik öyle aldık."

Mustafa mümkün olan en anlayışlı ifadesiyle, samimi bir şekilde "Haklısın abi, seni çok iyi anlıyorum." dedi. Ekrem babasıyla arasındaki vizyon farkı konuşmasına mırıldanarak ve hırıldayarak devam etti. Dinmemiş öfkesi hal ve tavırlarından kolaylıkla okunabiliyordu. Bir müddet daha sildi yerleri. Oflayarak çay ocağına kadar ağırca yürüdü ve elindeki yer silme gerecini duvara dayadı. Tam "Hadi madem kapayalım dükkanı." dediği sırada içeriye bembeyaz suratıyla Sezer daldı. Koşar adımlarla Mustafa'nın masasına gelip oturdu. Ekrem'in şahsi ayranından bir bardak istedi ve konuşmaya başladı: "Abi bu İsmet amca bildiğin manyak, ben ömrü

hayatımda böyle bir adam görmedim." Ekrem ayranı masaya yetiştirirken "N'oldu lan, anlat. Evine mi girdin adamın?" dedi ve o da yanlarına oturdu. Sezer devam etti:

"Abi adamı zaten evine yedi saatte falan götürmüşümdür. İbneliğine iyice ağırdan aldı yürüyüşünü. Biliyorum ben, gördüm onu normal yürürken, gayet yürüyebiliyor." "Hasbinallah" diye bağırdı Mustafa ve eliyle Sezer'e devam et işareti yaptı.

"Bir şekil iteleye iteleye evine kadar götürdüm adamı. Tam kapıya geldik, bana 'Gel de şu dizlerimi ovala.' dedi. Dedim 'İsmet amca eve yetişmem lazım.' Yok, hiç oralı değil. Sonra döndü bana 'Ovala dedim.' dedi bir daha. Manyak mıdır nedir? 'La havle...' dedim ben de, mecburen girdim içeri. İçeriyi, evi bir görseniz... Uzay gibi, çok acayip. Ayakkabılarımı çıkarttırmadı bana, 'Gel siktir et.' dedi. Ulan bir de 'Ev karanlık.' deyip elimi tuttu. Sonra beraberce gıdım gıdım yürümeye başladık. Altıma sıçtım. Salon gibi bir yere geldik. Elimi bıraktı, gitti bu ışık falan yakmaya. Bekle Allah bekle... Işık gelmiyor. Yaksın artık bir şeyler diye bekliyorum, yok, gelmiyor. Bir de zifiri karanlık. Hiçbir halt görmüyorum. Dedim Allah'ım bu adam beni öldürecek birazdan, ama öncesinde bekletiyor belki kendim ölürüm diye. Neyse ışık yandı bir noktada. Dedi ki, 'Sen otur, ben biraz badem yağı alıp geleyim.' Çekyat var bir tane, ama üzeri yığma gazete ve poşet. Elimle ittirdim, kenara oturdum, bekliyorum. Bekle Allah bekle, bekle Allah bekle, adam yok ortada. Dedim öldü mü kaldı mı, uyudu mu içeride bu, gideyim bakayım. Yavaş yavaş ilerliyorum koridorda, baktım bir odanın ışığı yanıyor. Kapıya yanaşıp 'İsmet amca' diye seslendim. Seninki içerden bana 'Siktir git ulan salona!' diye bağırmasın mı. Allah Allaaaaah."

Ayranının dibini de kafasına tepeledi Sezer, biraz nefes alıp devam etti:

"Neyse ben gittim oturdum içeride koltuğa. Ama kan ter içindeyim, aklımı oynatmak üzereyim. Geldi bu bir süre sonra, uzaktan bir yerden puf gibi bir şey çekti yanımdaki berjerin önüne, ayaklarını uzattı, elindeki şişeyi bana verdi. Sonra suratıma bakmaya başladı. Ben ne yapacağımı bilemedim tabii bir süre, ben de baktım. Sonra nasıl başlayacağım dizlerini ovmaya diye düşündüm. Dizlerini sıyırdı, aman Allah'ım, kan toplamış mosmor olmuş. Amca dedim sen ne yapıyon bu kadar. Eliyle gösterdi ovala der gibisinden. Başladım. Önce bademyağı döktüm biraz, sıktıra sıktıra yarım saat bileklerim koptu. Bir şekilde ovaladım neyse ki. Bana da bir yandan şeyi anlatıyor, Gülten hikayesindeki detayları falan anlatıyor. Yok efendim o şöyle aslında ama bu da böyle, vay canım öbürü böyle değil fakat şurası da şöyle değil. İçim dışıma döndü kaldı yemin ediyorum. Bu adamı buraya almamak lazım bir daha."

Ekrem, Sezer'in düştüğü bu duruma artık kahkahalarla gülüyordu. Mustafa kafasını belli etmeden olur olmaz duvarlara çevirerek sırıtıyor, sonra ciddi bir ifadeyle Sezer'e dönerek "Allah Allaah", "Bak yaa..." gibi tepkiler veriyordu. Ekrem kahkahalarını yankılandırarak çay ocağına geçip, kendi zulasından bir bardak daha ayran aldı Sezer'e. Bir de sigara torpili yaptı, bizzat kendisi uzattı. Sezer sigarasını elleri titreyerek yaktıktan sonra devam etti:

"Asıl olayı anlatayım. Ben işte ovalarken sıktırıyorum falan, çiğniyorum etlerini yumuşasın diye. Epey bir rahatlattım yani. Bir sessizlik oldu böyle iki-üç dakika hiç konuşmadık, ben ovaladım. Amına kodumun manyağı bana bir anda 'Fazla yukarılara çıkma erekte

olurum.' dedi. Hasbinallaaaah. Yaşlı başlı adam, bir vursam durduğu yerde ölecek. Ama bir yandan da nasıl korkutuyor beni. Hemen bıraktım tabii. Dedim, 'İsmet amca ben kaçayım, çok işim gücüm var.' O arada tuttu kolumdan biraz kendine doğru çekti. 'Ben' dedi, 'bu hikayeyi neden anlatıyorum biliyor musun?' dedi. 'Bu hikayede hepiniz için onlarca ders vardır. Olayda adı geçen herkes sizlerin bir yansımasıdır. Tüm bunlar resmi daha net görebilmeniz için.' dedi. Ben tabii ne diyeceğimi bilemedim, teşekkür ettim. Devam etti, 'Gözleriniz sadece ölülerde mana arar. Kıymet sadece ölmüşlerde görünür. Sözü dinlenecek kim varsa öldürdünüz be oğlum. Şimdi şu sahtekar vefanızla sürekli birbirinize iyiliğin, doğruluğun tarifini yapıyorsunuz. Bu işin sonunda size hayır yok.' dedi. İçimden söve söve koşarak ayrıldım evden, arkamdan bağırdı etti, bir şeyler dedi ama hiç duymadım bile. Çektim kapıyı çıktım."

Ekrem bir omzuna, Mustafa bir omzuna ellerini koydular, gülerek "Ya siktir et manyağı. Neyse kazasız belasız kurtulmuşsun." dediler Sezer'e. Ekrem dükkanı kapatırken işin makarası, aralarında beş-on dakika daha döndü. Ardından hepsi ayrı yönlere yürüyerek uzaklaştılar Thunder & Shadows'dan.

Ertesi sabah Ekrem gözlerindeki bulanıklıktan rahatsız bir şekilde salonuna yaklaşırken, yine bulanık bir kalabalıkla karşılaştı. Bekledi ve gözlerini ovuşturdu. Görüntünün netleşmesiyle anladı ki, insanlar İsmet heyecanıyla oradaydılar. Üstelik sayıları Ekrem'in beklediğinden de fazlaydı. Herkes etrafına anlatmış ve "Gülten" hikayesini mümkün mertebe şişirmişti. Ekrem gülümsedi, en azından bazı maddi kazanımları olacağı için seviniyordu. Mahalleliye "açılın" işareti yaptı ve salonun kapısını açtı. Çırak bile hazır bekliyordu.

Üstelik bir önceki günden kalan paralarla birkaç tabak piyaz bile almıştı İsmet için. Hep birlikte içeri girdiler ve masalara dağıldılar. İnsanlar aralarında hikayeden bahsediyor, birbirlerinin eksiklerini tamamlıyordu. Öfkeli, ürküten İsmet, Thunder & Shadows müşterilerini manasız bir coşkuyla beslemişti. Ekrem çay kazanına su çekti, televizyonu açtı. Salondaki birbirine karışan sesleri yalnız bırakıp taburesiyle dükkanın önüne çıktı ve bir sigara yaktı. İsmet geleceği saati söylememişti kimseye. Bu sebeple hazır ve nazır beklemeliydiler. Ne kadar süreceğini kim bilebilirdi...

Çay hazır olduğunda ilk turu çırağına yaptırdı Ekrem. Siparişleri en yaşlıdan en gence doğru dağıtmayı da öğrenmişti. Mahallelinin salona dağılışında çok ufak değişiklikler oluyordu. Genellikle bir "8" çizerek eksiksiz tamamlanabiliyordu servis. Tepsinin tamamını çayla doldurduğunda taşıyamadığı için iki seferde tamamlıyordu turunu. Çocuğun ikinci seferine çıkışı sırasında, yüzünde bir tebessümle İsmet belirdi. En sonunda birilerine bir şeyler anlatmış olmak ona iyi hissettirmişti anlaşılan. Öfkesiyle, çatık kaşlarıyla etrafına yaydığı garabetin yerini sıcak bir tebessüm ve hoşgörü almıştı. Ceketini ayakta çıkarttı. Piyazını da ayakta istedi. Hemen suyu da getirildi İsmet'in. Sandalyeye astığı ceketinin iç cebinden peçeteye sarılmış çatalını da çıkardı ve güzelce yerine yerleşti. Kalabalık arasından "Hoşgeldin İsmet amca"lar, "Aramıza yeni arkadaşlar da katıldı İsmet amca"lar yükseldi. İsmet çevresine göz gezdirdi önce, bir önceki gece onunla maytap geçen birkaç gencin yüzünde gizlemeye çalıştıkları sırıtmaları fark etti, fakat ses etmedi. Hikayesi için oradaydı. Başlamadan önce kalabalığa, "Bu kez kesintisiz bir şekilde, tek seferde bitireceğim, o yüzden araya girmeyin." uyarısında bu-

lundu. Sesler tümüyle kesilince hikayeye yine Ekrem'in nisbi moderatörlüğünde başladı.

"Gişede bekleyen Mehmet amca bir süre sonra kaş göz işareti yaparak torununu yanına çağırdı. Sırasını bırakamıyordu, fakat belli ki bir yandan da aciliyeti vardı. Aralarında fısır fısır konuşmaya başladılar. Sıradakiler, Mehmet amcanın torunu araya kaynak yapıyor sandılar ve durduk yere manasız bir tartışma alevlendi. Gülten Hanım da durumu anlamak için gişenin önüne gitti. Mehmet amca sıradakilere dönüp "Efendim yanlış anladınız, bu benim torunum, sıraya falan girdiği de yok.' dedi. Kalabalık sakinledi ve Mehmet amcanın torunu sıranın yanından ayrıldı. Gülten Hanım ne olduğunu sordu ve aslında istasyona geldiklerinden beridir tahmin ettiği şeyi duydu.

33 kişiye bilet alacak kadar paraları var mıydı?

Ve gitgide kalabalığın dikkatini çekmeye başlamışlardı. Ellerinde gaz lambalarıyla tek sıra halinde oturan 28 çocuk, yaşlı bir adam, iki torunu ve gelini, üstelik bir de kızıl saçlı Gülten... Bilet parası da çıkışmazsa bu iş oracıkta bitecekmiş gibi görünüyordu. Gülten Hanım koşar adımlarla çocukların yanına gitti ve fısıldayarak 'Evden çıkarken yanınıza para aldıysanız hemen şimdi verin, yoksa bilet alamıyoruz.' dedi. Çocuklar ceplerinde ne varsa elden ele Gülten Hanım'a ulaştırdılar. Gülten Hanım kendi cebindekileri de ekledi ve Mehmet amcaya ulaştırdı. Orada ayaküstü bir hesap yaptılar ve hayal kırıklığına uğradılar. Toplamda 32 bilet almaya yetecek kadar paraları vardı. Çocuklardan birini bırakmayı tartıştılar önce, lakin Mehmet amca çocuklarından vazgeçmiyordu. Gülten Hanım fırsat bu fırsat diyerek kendine yol yaptı ve 'Mehmet amca siz gidin, ben sizi yakalarım sonra.' dedi. Beklediği kurtuluş bir anda kar-

şısına çıkmıştı. Yol boyunca yaşadıklarıyla zamanında yaptıklarının diyetini ödediğini umuyordu zaten, herhangi bir vicdan yükü de taşımayacaktı kendisini kurtardığında. Sadece korku engelliyordu onu. Biraz da merak. Mehmet amca sert bir şekilde 'Hayır' dedi, 'seni bırakamayız!'

Gülten Hanım sordu: 'Peki ne yapacağız, bu gruptaki herkes hayati önem taşıyor. Kimi bırakabiliriz ki?' Mehmet amca başı önünde yoğun düşüncelere dalmıştı ve sıra ona gelmek üzereydi. Birkaç dakika kadar Gülten Hanım'la karşılıklı düşündüler, bakıştılar, sustular. Ardından Mehmet amca torununa tekrar kaş göz işareti yaparak yanına çağırdı. Torun geldi, Mehmet amca kulağına eğildi ve Gülten Hanım'ın duyamadığı bir şeyler söyledi. Gülten Hanım meraklanmıştı. 'Ne dediniz? Ne yapıyoruz?' diye sordu. Mehmet amca bir hayli üzgün bir yüz ifadesiyle torununu gösterdi. Torun, annesinin koluna girdi ve onu istasyonun dışına çıkardı. Gülten Hanım, Mehmet amcaya döndü ve 'Ama nasıl olur... Gelininiz? Üstelik çok hasta bize ulaşma şansı da yok.' dedi ama daha konuşurken aslında ne olacağını anladı.

Mehmet amca denilen şuursuz nasıl bir adamdı böyle? Kanı donmuştu Gülten'in. Öz torununa annesini öldürtecek bu öfke nereden geliyordu. Bu insanların beynini neyle yıkadınız. Bir insan kendi annesini öldürmeye, üstelik bunu bilet parası çıkışmadı diye yapmaya nasıl ikna olur. Yol boyunca yaşanan tüm aşırılıklar bunun yanında olağan kalıyordu. Gülten Hanım, her şeyin ciddiyetini aslında ilk defa o gişe önünde anlamıştı. Sesini bile çıkaramadı, boynunu büktü ve çocukların yanına döndü.

Mehmet amcanın torunu, öz annesini istasyondan iyice uzaklaştırmıştı. Artık kullanılmayan çok eski bir

ahırın içine soktu ve susturuculu tabancasıyla öldürdü kadıncağızı. Belki de kadının ıstırabı sona ermişti fakat bu genç delikanlı nasıl oluyordu da kılı bile kıpırdamadan annesinin idamını gerçekleştirebiliyordu. Gülten Hanım içinden 'Allah kahretsin sizin savaşınızı da davanızı da!' diye lanetler okuyordu üyesi olduğu kalabalığa.

Mehmet amca elinde biletlerle geri döndü ve Gülten Hanım'ın yanına oturdu. Bir süre bekledikten sonra fısıldayarak 'Bir gün anlayacaksın, bana hak vereceksin.' dedi ve ekledi: 'Senden ricam gelinim hakkında benimle ağız birliği yapman. Öldüğünü, kızı ve diğer çocuklar bilmemeli.' Gülten Hanım buna cevap veremedi ama sessizliği zaten 'evet' demekti. Birkaç dakika sonra erkek torun donuk yüz ifadesiyle geri döndü. Gülten Hanım bu psikopatı nefrete boğdu gözleriyle. En sonunda Mehmet amcanın ergen öfkesi, Gülten'in de yüreğinde filizlenmeye başlamıştı.

Trenin kalkış saati geldi ve duruşma salonunu andıran istasyon sıralarından hep birlikte, gacırdaya gucurdaya ayaklandılar. Perona yanaşınca Mehmet amca herkesi etrafına topladı, kimin hangi vagonda yolculuk edeceğini açıkladı. Gülten Hanım çocukları küçük gruplara ayırdı ve vagonlarına dağıttı. Kondüktöre vermek için çocuklardan biletlerini istedi. Bu tren içerisinde bölünmüş çocuklar ve onlarla ilgilenen insanlar, yani Gülten ve diğerleri, çok şüphe çekiciydi. Gülten Hanım, kendisine bir müddet bakan insanların hepsine sırıtarak 'okul gezisi' demek zorunda kalıyordu. İyi ama üzerleri toz toprak içinde olan bu çocuklar, hiç de öğretmene benzemeyen orta yaşlı kızıl saçlı Gülten, Mehmet amca, donuk suratlı erkek torun ve sık sık ağlayan kız torun..."

Coşku, beklenti ve daha fazlası dinleyicilerin bedeninde bir kaşıntı gibi geziyordu. İsmet'in uyarısı yüzünden konuşamıyor, gülüşemiyor ve hikayeye itiraz edemiyorlardı. Sadece taş kesilip İsmet'in ağzından saçılan cümleleri devralıyorlardı. Çaylar, kahveler ve Oraletler, kaş göz işaretleriyle sipariş ediliyor, her türlü şıngırdamanın, patırtının kaygısı tüm salon çapında ortak olarak yaşanıyordu. İsmet önüne getirilen yeni piyazdan bir kaşık aldı ve konuşmasına daha çiğnerken başladı:

"Gülten Hanım kondüktörün yanına gitti, çocukların nerelerde oturduklarını gösterdi ve elindeki biletleri uzattı. Bu esnada bir şey dikkatini çekmişti. Bunların hepsi tam biletti. Oysa bu çocukların yarısı 12 yaş altıydı, yani indirimli bilet alabilirlerdi. Bu şu demek oluyordu: Mehmet amcanın gelini hiçbir sebep yokken, durduk yere ölmüştü. Kadıncağızı biraz öksürüyor diye, indirimli bilet almak yerine öldürmüşlerdi.

Gülten Hanım işi bittikten sonra koşarak Mehmet amcanın yanına gitti ve biletleri neden tam aldığını sordu. Mehmet amca irkildi, 'Aaaa, tam mı almışım?' diye sordu. Gülten, sesi titreyerek 'Bütün çocuklara tam bilet almışsın, indirimli alabilirdin, boş yere öldürdün kadıncağızı.' dedi. Mehmet amca Gülten'in ağzını kapattı ve sessiz olmasını söyledi. O sırada erkek torun, Gülten Hanım'ın koluna girdi ve Mehmet amcanın arka çaprazındaki koltuğa oturttu. Tren hareket etmek üzereydi. Gülten Hanım göz ucuyla Mehmet amcanın sessizce ağladığını gördü. Belli ki o da yeni fark etmişti gelininin bok yoluna gittiğini. Bilet parasının çıkışmaması bir köşede dursun, indirimli bilet almayı akıl edemediği için ölmüştü kadıncağız. Ayrıca Gülten Hanım'ın haklı bir düşüncesi de vardı bu konuyla ilgili: 'Yahu bizler mo-

dern zamanların insanlarıyız, nedir bu her şeyi dramatize etme telaşı? Epik yolculuklar ve hastalandı diye bir kadını öldürmek de nesi?'

Gerçekten de, istasyonun revirine gidip biraz vitamin, biraz da öksürük şurubu alabilirlerdi. Diyelim ki revirde bunlar yoktu, eczaneden almak mümkündü. E biletler indirimli alınsaydı ölü gelini ameliyat bile ettirebilirlerdi. Apaçık görünüyordu ki Mehmet amca ve beynini kirlettiği torunu akıllarını yitirmişlerdi.

Tren hareket etti. Grubun tüm üyeleri en yakınlarındaki pencereden dışarı daldılar. Bazıları ağlamaklı, bazıları donuk bir yüzle izledi yanlarından geçip giden ağaçları, tarlaları, köylüleri...

Mehmet amca yanındaki deli torunundan vagonları gezmesini, çocuklara ikram edilen keklerden fazla fazla almalarını tembihlemesini söyledi. Torun yerinden fırladı, tam Gülten Hanım'ın yanından geçerken Gülten Hanım çocuğu kolundan yakaladı ve sordu: 'Senin adın ne?' Torun kolunu bir hamlede Gülten'den kurtardı ve 'Fatih.' dedi. Mehmet amca Gülten Hanım'ı yanına davet etti, kadını sol eliyle tuttu ve yanına oturana kadar bırakmadı.

Gülten Hanım penceresinden dışarıyı izlemeye başladı. Kulak ucuyla Mehmet amcanın bir şeyler söylemesini bekliyordu. Onu kolundan tutup yanına oturtması demek, 'Gel bakayım sen, anlatmam gereken bazı şeyler' var demekti. 20 saniye kadar kulağı kabarık bekledi Gülten, fakat Mehmet amcanın görevliden birkaç paket çubuk kraker istediğini duydu. Bir müddet sonra Mehmet amca haşır huşur seslerle kendisine çubuk kraker uzattı. Ve sordu:

'Yahu Gülten, nedir bu hassaslığın?'

Gülten Hanım bu soruya anlam veremiyordu. İnsanlar etrafında mütemadiyen ve anlamsızca ölüyordu. Acaba gerçekten manasız mıydı bu olanlar karşısında duyarlı olmak? Fakat şartlar gereği, özellikle Mehmet amcayla konuşurken heyecanını ve hezeyanını zapt edebilmeliydi. Biraz kem küm etti ve cevap verdi:

'Hassaslık demeyelim buna. Sadece alışıyorum gitgide. Artık davamıza adapte olmalıyım.'

Mehmet amca, Gülten Hanım'ın bunları artık aşikar olan kaygıları sebebiyle söylediğini biliyordu. Yalanları da kaygıları kadar ortalıktaydı. Mehmet amca yarattığı baskıyla biraz olsun övünse de, bu hisse bir ket vurmalıydı. Aksi halde bir gün bu övünmeler katlanarak arttığında, bugün için aşikar olan yalanları göremez hale gelecekti. Kısa bir süre etrafa 'seni anlıyorum' hissi yaydı ve konuşmayı devam ettirdi:

'Aynen dediğin gibi. Kayıplarımız kazançlarımızın yanında bir toz zerresi bile değil. İyi değerlendirmeliyiz her şeyi. Sen, tüm bunların başlamasına vesile oldun Gülten. Bugün senin sayende buradayız ve kendimizden emin bir şekilde yolumuza devam edebiliyoruz. Evet, küçük bir kızı bize gaz bombası attı diye öldürmüş olabiliriz, gelinimi indirimli bilet almayı akıl edemediğimiz için kaybetmiş olabiliriz, evet. Ama bunlar kayıp bile sayılmazlar. Bunlar bizim yarınlarda ihtiyaç duyacağımız sebatı ve azmi kazanmamızı sağlayan şeyler. Eminim kaybettiklerimiz yukarılarda bir yerlerde bize bakıp gü-'

Gülten Hanım daha fazla dayanamadı ve müsaade bile istemeden tuvalete kalktı. Mehmet amca artık, yavaş yavaş böyle saygısızlıklara tahammül edemez hale gelmişti. Kendini mutlak otorite olarak görmeye başlamıştı ve bunun devam etmesini istiyordu. Rızası yoksa ona karşı muhalif bile olunamamalıydı yani.

Gülten Hanım tuvaletteyken, soğukkanlı torun Fatih görevini bitirip yerine döndü. Dedesine rapor verdi ve beraberce çubuk kraker yemeye başladılar. Dede-torun hem örgüt meseleleri üzerine istişare ediyor hem de beraberce aynı çubuk krakerden atıştırıyorlardı. Batmak üzere olan güneş, ekinlerin arasından yüzlerinde şekiller çiziyordu ve bu tam olarak Mehmet amcanın yıllar yılı hayalini kurduğu mutluluktu: Örgüt kurup tren yolculuğuna çıkmak ve torunuyla çubuk kraker yemek.

Zalimlerden olmanın verdiği telaşı, hayat boyu hak bildiklerinin sırasıyla devrilip gidişiyle açıklayabiliriz. Adalet terazisinde sadece zeka ve para ağır basıyor ne yazık -ki zeka da potansiyel para olarak değerlendirilir-

Gülten Hanım kendini trenin dar tuvaletlerinden birine kapattı. Trenin dar tuvaletlerinden birinin yine dar penceresini araladı. Dikine bir darlık yaşanmasa da pencereleri bile dardı trenin. İncecik bir borudan su, daha da ince bir borudan sabun akıyordu insanın eline. Gülten Hanım, yaşına yakışmasa da ince uçlu tuvalet giderinden raylara adını yazdı. İhtiyacını giderdiği halde kalkmak istemedi. Topuk çekmecesini araladı ve gizli paketinden bir sigara çekti. Sigara içmek, satmak her koşulda yasaktı ülke çapında. Bu sebeple Gülten Hanım gibi milyonlarca zulacı türemişti ülkede. Yasakları gözetmesi gerekenler de eğer tiryakiyse hiç sıkıntı yaşanmıyordu. Sigara kokusunun tamamı Gülten Hanım'ın dar penceresinden süzülüp gitmeyecekti. Ardından o tuvalete giren bir kimse, orada sigara içildiğini anlayıp kondüktörlerden birine şikayette bulunabilirdi. Eğer Gülten Hanım içerideyken tuvaletin önünde sıra oluşmuşsa, sigara içeni bulmak da çok zor olmazdı. Fakat onun için sigara yasağını çiğnemiş olmak endişe edilecek en son şeydi.

Gönül rahatlığıyla tüttürdü. Hızlı hızlı, arka arkaya nefesler almadan, lise tuvaletlerindeki gibi sigarayı adeta bir füzeye dönüştürmeden bitirdi sigarasını. Poposunu yıkadı, sildi. Ellerini yıkadı, sildi. Merakla dışarıya adımını attı ve hiç kimseyi göremeyince daha da rahatladı. Tren sesinin daha şiddetli yankılandığı o ara bölümde bir süre kapı penceresinden dışarıyı izledi.

'Hatah titititi- Hatah tititiți- Hatah tititiți'

Huzur işte böyle miniminnacık seslerle, görüntülerle bedenimizi okşayıveriyor zaman zaman. Belki de bu yaşadıkları, deliliğe yumuşak bir geçiştir. Neticede uğruna savaşılan hissi o an, orada ve ihtimal dahilinde olmayan bir sebeple tadabiliyorsa, yine belki de bir hayalin savaşını vermek en mantıklı şeydi onun için. Gülten Hanım'ın tutkuları kırılgandı, herkesle aynı yolda, fakat bir derviş gibi yürümek istiyordu. Ziyafet sofralarında açlıktan bahsetmek, geniş bir aile kurup onlara yalnızlığı anlatmak istiyordu. Bol keseden söyleyip durduğu o laflarını yaşamaya başladığında, kendisini ve her dediğini yalancı çıkaracak yeni yeni sözler geliyordu aklına. Rahatsız edici söylem saatleri geride kalmıştı, bütün sözlerini sadece kendisi için ve kendi içinde söylüyordu artık.

Bir kolunu kapı penceresinin köşesine dayamış, üzerine floresan ışığı yansıyan otların hızla geçişini izleyerek hipnotize olurken bunları da düşünüyordu. Trenin gürültüsü iyice sert yankılanınca camdan kolunu çekti ve arkasını döndü. Diğer vagonlarda seyahat eden çocuklardan biri var gücüyle bağlantı noktasının kapısını kapatmaya çalışıyordu. 'Sıkıldın mı?' diye sordu. Çocuk 'Tuvaletim geldi.' dedi ve kabine girdi. Gülten Hanım, geleceğin en büyük savaşçılarından biri, yarım metre ötesinde sıçarken yine düşünceli pozisyonuna döndü

ve dışarıyı izlemeye devam etti. Bileğindeki cam soğukluğu arttıkça el değiştiriyor ve otları seyretmeye devam ediyordu.

Bir müddet sonra çocuk tuvaletten çıktı, tam kurulayamadığı ellerini silkeleyerek Gülten Hanım'a bir soru sordu:

'Ne zaman savaşmaya başlıycaz?'

Gülten Hanım yetişkin haliyle bile soruyordu bunu sık sık. Çocuğu kendi ruhsal mücadelesiyle boğmak istemediği için yatıştırıcı bir cevap verdi ona:

'Önce bir yerleşelim, kendimize gelelim, elbet başlarız savaşmaya.'

Kimi insanlar vardır, tevazuda iddialı, gerçekçilikte hayalperesttirler. İşte bu kimi insanların başlattığı savaşla hayra vesile olmak bu çocuklara düşüyordu. Lakin bu ne talihsizliktir ki, hayır da bellidir, şer de bellidir. Tek çareleri birinden birine vesile olmaktı. Vazifesiyle varolmuş milyarlarca insan... Tüm bu ulvi sebepleri ise, kendilerini ölümüne inkar ederek elde edebiliyorlardı. Gülten Hanım en çok bu gibi şeylere üzülüyordu aslında. İhtiyaç duyduğu konforu inkar ederek, iyiliğiyle bir köşeye sıkışmıştı. Daha rahat bir kanepede uyumayı istemek 'hırs' olarak öğretilmişti. Fakat öğretilmeyen 'hırs', dünyanın en rahat koltuğunda bile sizi uyutmaz."

Bu cümlesinin üzerine sessiz bir geğiriği insanların arasına saldı İsmet. Var gücüyle üfledi ve niyeti tam olarak bu çirkinlikmiş gibi yaptı. Ne bir utanma ifadesi, ne bir özür... Gururlanarak, "sizler buna layıksınız" dercesine... Ekrem, İsmet'in nefesine denk gelmemek için su getirme bahanesiyle yerinden fırladı. Mustafa yere bir şey düşürmüş gibi yaptı. Bir önceki gecenin hüznüyle durgunlaşan Sezer, İsmet'in nefesini tümüyle içine çek-

ti. Ne yaptığını da anlamamıştı, "Ohhh işte İsmet" tebessümüyle yakaladı nefesi. İsmet, Ekrem'in getirdiği suyu tamamen bitirip boş bardağı tekrar verdi. Ekrem tekrar koştu ve tekrar su getirdi. İsmet bu suyu tekrar bitirdi ve tekrar verdi bardağı. Dişlerini kıracak kadar sıkan Ekrem, tekrar koştu, tekrar su getirdi. İsmet tekrar dikti kafasına, bitirdi suyu. Ekrem tekrar dişlerini sıktı, tekrar getirdi. Ardından İsmet'in suyu bitirmesini beklemeden bir bardak daha su getirdi. Sonra bir bardak daha. Sonra bir daha, bir daha, bir daha... İsmet'in bunları sadece rahatsız etmek, kızdırmak ve alay etmek niyetiyle yaptığı herkesçe fark ediliyordu, aşikardı bu. Ekrem de sahibi olduğu salonda, hep sahip olduğu kontrolünü hepten delirmiş bir yaşlıya kaptırmak niyetinde değildi. İsmet'in masasına neredeyse 15 adet su dolu bardak koydu ve "Bittikçe buradan içersin İsmet amca." diyerek yerine geçti. İsmet biraz rahatsız oldu fakat gülümsedi, "Evet." dedi yüksek bir sesle ve acayipliğini sürdürdü:

"Çocuk Gülten Hanım'ın cevabı üzerine biraz düşündü.

'Ben kendimdeyim, hemen savaşabilirim.' dedi.

Gülten Hanım, uzun süre Mehmet amca etkisinde kalmış bu çocuğun haline üzüldü. Çocuğa hemen savaşamayacaklarını mı açıklamalıydı, yoksa savaşmamaları gerektiğini mi? Karar veremedi ve lafı ağzında geveledi.

'Bilmez miyim? Hazırsın tabii. Ama zamanını beklemek çok önemli. Belki düşmanımız şu an çok güçlüdür.'

Çocuk buna bir şey demeden, hatta üzerine düşünmek için bile duraksamadan vagonuna gitti. Tüm gücüyle vagonları birbirine bağlayan kısmın kapısını açtı,

sesi yükseltti, sesi kıstı. Gülten Hanım, iki eliyle dışarıya açılan kapıya dayandı. Alnını da cama yasladı ve kendisini hipnotize edecek araziler aradı. Fakat trenin yakınından geçtiği herhangi bir tarla yoktu. Sadece uzaklarda belli belirsiz yanan ışıkları görebiliyordu. Onlar da hiç dikkat dağıtamıyordu.

Gülten Hanım, bir miktar zamanını orada tükettikten sonra dinlenmek için koltuğuna döndü. Bu kez trenin diğer cephesindeki bir pencereden, diğer ışıkları izleyerek uykuya daldı.

Hava aydınlanmak üzereyken uyandı Gülten. Oturduğu koltuğun elverdiği ölçüde gerindi ve etrafına baktı. Mehmet amca ve torunu Fatih kafa kafaya vermiş uyuyordu. Belki bir sigara daha içerim düşüncesiyle yerinden kalktı ve tuvalete yöneldi. Onu tuvalete yönlendiren şey sigara içme isteği olsa da, ister istemez yolda kakası da gelmişti. Diğer yolcuları rahatsız etmemeye özen göstererek, yavaşça vagonun sürgülü kapısını açtı ve dışarı çıktı.

Hatah tititiiti- Hatah tititiiti- Hatah tititi...

Bunlar, belki de frekans aralığı sebebiyle insanı yapmak üzere olduğu şeye yoğunlaştıran seslerdi. Fakat onları en çok kaka yapma niyetiyle dışarı çıktığınızda duyabiliyordunuz. Bu trenler sizi birer cyborg gibi hedefe kilitliyor ve abartmadan, görev bilinciyle sıçmanızı sağlıyordu. Böylesine bir teknoloji, böylesine bir amaca hizmet etmek için geliştirilmiş olamazdı tabii ki, fakat yine de faydalıydı. Zaten insan o ara bölmeye ya kakası olduğu için çıkardı ya da delirmek için. Yani ikisi de yoğunlaşmaya müsait olmayan konulardı belki de. En azından tren yolcuğu için. Kaka belki, ama camlara kafa atarak kendinizi tekrar eden görüntülerin cezbedici silikliğine bırakma niyetindeyseniz, yeterli miktarda bi-

lince ihtiyacınız vardı. Niceleri gayet sağlıklı birer kimse iken bu gibi yolculuklarda aklını oynatmıştır. Tecrübeyle sabittir ki her trene binişinizde bir şeylerden vazgeçerek iniyordunuz. Gülten Hanım'ı orada zora sokan asıl sebep tuvaletin dolu olmasıydı. Onun hem kakası vardı hem de kapı pencereleri onu çağırıyordu: 'Gel yasla başını Gülten, sana dışarıdaki silik dünyanın bir özetini geçeyim.' diyerek.

Gülten Hanım bu sese kulak verdi ve trenin dış kapısına tüm bedeniyle dayandı. Alnındaki soğukluk kakanın şiddetini artırsa da çekmedi başını. Üstelik gözlerine bıçak gibi saplanan diğer bir soğukluk da cabasıydı. Zaten zihnen ve bedenen yaşadığı bu şok, ihtiyaç duyduğu bilinci kaybetmesini de engelliyordu. Yani saçma sapan bir şekilde, Gülten Hanım için trenin o gürültülü ve soğuk ara bölmesinde taşlar yerine oturmuştu. Tuvaletteki yolcu işini bitirene kadar, zevkle devam edebilirdi buna.

Ne zaman 'Hayat ne kadar da güzel' hissine kapılsanız, hayatın aslında o kadar da güzel olmadığını bilirsiniz.

Zevkle geçirdiği 15 dakikanın ardından, içerideki kişiye sinirlenmeyi bırakıp, onun için telaşlanmaya başlamıştı. Bir süredir her ne kadar halinden memnun olsa dahi, tuvalet önünde beklemek onu ciddi manada rahatsız ediyordu. Fakat Gülten Hanım ara bölmeye çıkışının 15. dakikasını doldurmuştu ve içerideki her kimse, onun için daha öncesi de vardı. Gülten Hanım kapıyı tıklattı, ses gelmedi. Bir kez daha tıklattı ve yine ses gelmedi. Yavaşça kontrol etmek istedi ve kapı kolunu çevirdi. Eğer içeride sağlıklı bir şekilde saatlerdir sıçan bir tren yolcusu varsa kesinlikle bunu görür ve ses çıkarırdı.

Gülten Hanım kapının kolunu ağır ağır çevirdi ve yavaşça araladı. Hiç tepki yoktu. İyice araladı. Daha da araladı. Ardına kadar açtı kapıyı ve tuvaletin boş olduğunu gördü. O gürültü içerisinde dakikalarca beklemesi bir yana, bir de boş bir tuvaletin kapısını insanı çıldırtacak denli yavaş açmış bulunmuştu. Böyle şeylere birisi şahit olsa çok da rahatsız olmazdınız. Ne de olsa herkes aynısını yapardı diye düşünürdünüz ve sizi görebilen herkes vücut diliyle bunu onaylardı. Tabii ki deli dürtmüş gibi yavaaaaşça açılmalıydı o kapı. Tabii ki defalarca tıklatılmalıydı ses gelene kadar. Sesin gelmediğine ikna olmak tabii ki en az beş dakika sürmeliydi.

Lakin eğer yalnız iseniz bunları yaşadığınızda, çok rahatsız edici oluyordu. Öyle ki kendinize dışarıdan birisinin gözüyle bakıp, hemen onaylamanız gerekiyordu. Hızlıca, 'tabii ki' demeniz ve kendi sırtınızı sıvazlamanız icap ediyordu. Gülten Hanım, aslında birkaç saniyeden az sürmüş olan bu rahatsızlığı, arayı kapatmak için hızla içine dalıp, kapısını hıphızlı kapattığı dar tren tuvaletinin, dar tren tuvaleti penceresinden bırakıverdi.

Tuvaletin önünde bu kadar bekleyip, kapıyı bu kadar yavaş açtıktan sonra sanki bir zaman girdabı onu içine çekmişti. Jet hızıyla sıçıp, yine jet hızıyla sömürdü sigarasını. Bu, daha önce deneyimlediği tuvalette sigara içme eylemlerine hiç benzemiyordu. Kendi yarattığı gerginliğin bir parçası olmuştu kaka ve sigara.

Tuvaletten ve ara bölmeden ayrılıp, koltuğuna döndü Gülten Hanım. Bir süre daha camdan bakarak düşünmeye devam etti. Sonra gözlerini kapatarak biraz daha devam etti. Daha da sonra düşünmeyi bıraktı, uyumaya başladı. Yolculuğun bitmesine ve bir diğer yolculuğun başlamasına az kalmıştı. Grup olarak yeterli miktarda çubuk kraker ve keki zulalamışlardı. Yani hazırlardı.

Tren yolculuğu sona erdi ve Mehmet amca ile fedaileri inilen istasyonda yeniden gruplaştı. Mehmet amca kimin ne kadar çubuk kraker ve kek alabildiğini kontrol etti. Çocuklardan birkaçı kümeleşerek üç koli çubuk kraker çalmışlardı. Zor bela taşıyarak Mehmet amcanın önüne bıraktılar ganimeti. Mehmet amca şaşırdı, sevindi ve bu çocukların başlarını okşadı. Diğerlerine de örnek olarak gösterdi. 'Grubun istikbali için kişisel dünya görüşlerimizden sıyrılmalıyız!' dedi. Şuncacık veletlerin dünyayla ilgili bir görüşü olmadığını gayet iyi biliyordu Mehmet amca. Onun lafı Gülten Hanım'aydı. Üç kutu çubuk krakeri istasyondan çıkar çıkmaz herkese pay ettiler.

Tempolu bir şekilde yürüyorlardı. Tırmanacakları dağın eteklerine yarım saatlik yolları vardı. Hava çok güzeldi, bir de hafif esinti belirmişti. Kahvaltı emriyle herkes birer çubuk kraker açtı ve yürümeye devam etti. 15 dakikalık yürüyüşün ardından grup iyice susamıştı. Geceden beridir tuzlu tuzlu çubukları götürüyorlardı.

'Keşke biraz da su çalsaydık.' dedi Mehmet amca torunlarına bakarak. Kız torun:

'Dağın önüne vardığımızda su bulabiliriz orada, aynı zamanda yol da geçtiği için satıcılar oluyor.' dedi.

Erkek torun buna, 'İyi de şu an bu ihtiyacımızı giderecek bir çözüm değil ki bu!' cevabını verdi. Mehmet amca istemeden yaptığı hafif baş eğme hareketiyle erkek torununu onaylamıştı ve bu küçük hareket, kız torununu bu davanın metrelerce dışına itmişti. Kız torun zaten yeterince rahatsızdı, belki de en az Gülten Hanım kadar. Sadece onu yolda ve yürür kılan akrabalık ilişkilerine sığınabiliyordu. Erkek torunun övgülere boğulması ve kendisinin genelde eleştirilmesi sonucu hırslanarak daha fazla gayret göstermeyecek kadar yılgın bir ruhu

vardı. Gitgide uzaklaşıyordu. Mehmet amca da bunu görüyordu. İstemediği bir şeydi bu. Torunu olması bir yana, bu mücadele sathında genç bir kızın kullanılabileceği birçok alanı vardı. Grubun çıkarları için kız torun derhal motive edilmeliydi.

Dağın eteğine vardılar. Orada aynen kız torunun dediği gibi satıcılar da vardı. Kız torun hiç kimseye bir şey demeden önden giderek satıcılardan birine hızlıca yaklaştı. İlk defa ihtiyaç duyduğu kadınsı enerjisini yayarak sordu: 'Çok susadık, suyunuz var mı?'

Satıcı bu kadınlığa hiç aldırış etmeden,

'Var ablacım buyurun, kaç tane alacaksınız?' cevabını verdi.

Kız torun hiç önemsenmeyen dişiliği yüzünden biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Ara sıra kendisine aynada bakıp, bir erkekmişçesine düşünerek kendi bedenini arzuluyordu. Fakat köydeki bu delilikler artık tarih olmuştu. Şimdi hep birlikte sahadaydılar. Mehmet amcanın yeni yeni serpilen genç kız torunu kadınlığın ayarını iyice yükselterek tekrar söze girdi:

'Hiç paramız yok, eğer bize bedavadan su verirseniz sizinle seks yaparım.'

Satıcı duyduklarına inanamadı önce, sonra genç kızı biraz süzdü ve

'Tamam, olabilir.' dedi.

Bu konuşmaya uzaktan seyirci olan grup, satıcı ve kız torunun beraberce tezgahın arka bölümüne geçişiyle durumu idrak etti. Erkek torun hemen fırladı fakat Mehmet amca Fatih'i kolundan yakaladı. 'Karışma' dedi, 'onun da davamız için fedakarlıkta bulunmaya hakkı var.' Sinirli Fatih burnundan soluyarak geri adım attı ve olanların bitmesini beklediler. Sabahın erken saatleriy-

di, birazcık rüzgar dışında ses yoktu. Mehmet amcanın kız torunu, deli Fatih'in kız kardeşi bir keçi gibi inliyordu tezgahın arkasında.

İhtiyaç karşılığı yapılan küçük seksin ardından kız torun, kucaklayabildiği kadar suyu grubun önüne bıraktı. Herkes saldırdı ve ölesiye su içmeye başladılar. Genç kız grubun etrafında gururlu daireler çiziyordu. En son kendisi de bir şişe su aldı. Fatih'in nefret dolu bakışlarını önemsemiyordu bile. Mehmet amca kız torunun yanına yaklaştı ve 'Bir gün bu fedakarlığının karşılığını alacaksın canım benim.' dedi merhametle."

Mustafa sanki sesi engelleyecekmiş gibi eğilerek yerinden kalktı, hafifçe Ekrem'in yanına yürüdü ve kulağına, "Abi fark ettin mi bilmiyorum ama Masis abi gelmedi bak." dedi. Ekrem "Fark ettim fark ettim, akşamüstü falan bir arar sorarım, şimdi şu bitsin hele bir." diyerek en yakın zamanda Masis meselesini gündeme alacağı konusunda Mustafa'yı sakinleştirdi. Ardından kafasını hafif kaldırarak masalara göz gezdirdi. Bardakların boş olduğunu görünce, çay ocağının arkasında hazırolda bekleyen çırağına "servise çık" işareti yaptı. İsmet bu hareketlenmeyi gözleriyle başından sonuna kadar takip etmişti. Yaşadığı minik gerginliği katlayarak dinleyicilerine yansıtıyordu üstelik. Mustafa'nın da arkasında duvara dayalı masada oturan Sezer, en kötü ihtimalle bir kavga çıkarsa İsmet'i biraz hırpalayabileceğini düşünüyordu. Çocuk herkesin çaylarını, Oraletlerini hazırladı ve ilk turuna çıktı. Çocuk çay ocağı bölmesinden ayrılır ayrılmaz İsmet sustu. Toplu gerginlik had safhadaydı. Bir müddet sonra, çırak servisine güç bela devam ederken İsmet "Ben size beni bölmeyin demedim mi?" diye fırçaladı herkesi. Ön sıra olduğu gibi "E İsmet amca sen devam et, biz dinliyoruz." cevabını verdiler. İsmet'le

sadece yaşı 50'nin üzerinde olanlar rahatça konuşabiliyordu. İsmet yüzünü ekşitip "Yahu bu bücür ortalıkta dolanırken nasıl bölünmeyeyim?" diyerek tekrar kızdı. Neyse ki bu minik sürtüşme süresince servis de tamamlanmıştı. "Cık cık"layarak sözünü devraldı yine:

"Gülten Hanım yaşanan bu skandala tepkisiz görünmüştü. Fakat içten içe genç kızın buna mecbur bırakılışına küfürler ediyordu. Bir yanı da genç kızın bu cesaretini takdir etmişti. Sonuçta kendisi yetişkin bir kadın olmasına karşın flaş patlamalarıyla tavlanmış, üstelik bir grup köylüye karşı aşkını da savunamamıştı. Uzun bir aranın ardından ilk kez oracıkta bir söylemi geldi Gülten'in:

'Zayıf irade kendisini özgüven ile gösterir.'

Yürüyüş tekrar başladı. Mehmet amca bir gün içerisinde grubu yukarı çıkarmayı hedefliyordu. Yanlarında yol boyunca yiyecek çubuk kraker ve içecek su vardı. Tek sıkıntı ince giyinmiş grubun çok üşüyecek olmasıydı. Çocukların başına bir şey gelmesini hiç istemiyordu. Bu sebeple bir el işaretiyle yürüyüşü durdurdu ve kız torununa dönerek,

'Şuradaki satıcıya eğer evi yakınsa tüm kışlık giysilerini bize satmasını söyler misin?' diye sordu. Bu sorunun meali kısaca: 'Git biraz daha seks yap da yolda üşümeyelim.'di.

'Peki.' dedi genç kız ve grubun bakışları altında satıcıya doğru ilerledi. Tezgahın önünde durdu bir süre. Bu adam garip yöresel yiyecekler satıyordu. O havada bozulabilecek ve berbat kokabilecek bir takım yemeklerdi bunlar. Nitekim bozuluyor ve kokuyorlardı da. Fakat yine yöresel inanca göre yiyecekler, ne olursa olsun yenmeliydi.

Satıcı, kızın az önce ne yaptığını biliyordu, bu sebeple onu gülümseyerek karşıladı.

'Buyurun, neye ihtiyacınız var?' diye sordu daha da sırıtarak.

Kız torun, 'Eğer eviniz yakındaysa tüm kışlık giysilerinizi bize satar mısınız?' dedi.

Satıcı adam, 'Valla satmasına satarım ama biraz pahalı olmaz mı?' diye konuyu hızlıca ödemeye getirdi.

Genç kız, cinsellik konusunda samimiyetin de ardına sızan bir gerçekçilikle 'Seks yaparız o zaman.' dedi.

Adam 'Hay hay.' dedi ve kışlık giysilerini toplamak için evine gitti.

Az evvel genç kızla cinsel birleşim yaşayan satıcı gruba yaklaştı ve Mehmet amcaya bakarak,

'İyi de tropik iklimde kışlık kıyafet ne gezsin?' dedi ve güldü. 'Size asıl yağmurluk lazım.'' diye de ekledi.

Mehmet amca bu adama hak vermişti. Etrafına baktı önce biraz, bir öneri bekledi. Daha sonra kızına seslendi: 'Kızım siktir et gel, gidelim biz.'

Genç kız görevin iptali sebebiyle epey bir mutlu olmuştu. Koşar adım gruba döndü ve yürüyüş tekrar başladı. Son birkaç günde bu grubun hanımları için pekişen tek şey ümitsizlikti. Küçük kız çocuklarını saymıyorum, çünkü onların zihninde sadece Mehmet.exe dosyası çalışıyordu. Yani onlar için öfke, güç, hırs, savaş gibi hiçbir küçük bedene sığmayacak denli ağır hisler perçinleniyordu taze beyinlerinde.

Yaklaşık iki dakikalık yürüyüşün ardından devasa bir çeşmeye denk geldiler. Çocuklar da dahil olmak üzere herkes o çeşmeye bakmamaya gayret etti. Kulakları düğümleyen su sesi eşliğinde, pet şişelerinden su içe-

rek yürümeye devam ettiler. Grubun kadınları üzerine çöken bu talihsizlik melanetine şaşmamak elde değildi. Genç kızın annesi kadıncağız, tren seyahati yolunda can vermiş, bu kızcağız da pet şişe sulara ırzını kaptırmıştı. Gülten Hanım'ı saymasak bile olur. Hanım derviş olma hayaliyle yola çıkışının dördüncü gününde, küçük küçük bebelerin anne komutanı olarak bulmuştu kendisini.

Bir zaman öncesine kadar yaşanan bedensel kuraklıkla alay edercesine yağmur da boşanmaya başladı öfkeli başlarından aşağı. Her saniyenin özenle bir eziyete dönüştüğü, sabrın vahşice sınandığı bu dakikalarda galiba ilk defa Mehmet amca da coşkusunu bir nebze olsun yitirmeye başlamıştı. Gülten Hanım, tüm boş zamanlarında yaptığı gibi, tüm hayatı boyunca aslında her an yaptığı gibi, düşünmeye başladı:

'Onun bütün planlarını ve hayallerini etik olarak doğru bulmuyoruz, fakat isyanın müsebbibi kötü insanların gözle görülemeyecek büyüklükteki zulmünü de etik bulamıyoruz. Mehmet amca ve diğer zalimlerin her zaman güzel görünen sebeplere ihtiyacı olacak. Zaten buna ihtiyaç duymayan bir kötülüğü ancak dürüstlükle nitelendirebiliriz. Yani bir şeyin kötü olabilmek için sadece nitelikli yalanlara ihtiyacı var. Peki benim bu kendime yaptıklarım... Duş alırken başkalarının ağzından kendimi övüyorum...

Bir yakınım, başka bir yakınıma, 'Gülten'in zekasını kesinlikle küçümsemeyin!' diyor. Gülüyorlar ve ortak ağızla, 'Ah Gülten ah, çok fenasın sen.!' diyorlar. Sessizce aralarında gezdiğimi hayal ediyorum... Benim için önemli olan her şeye sahibim, bu ne büyük bir tesadüf.

'Ben sadece küçük çaplı bir zalimim yani, öyle mi? Yeterli enerjiye sahip olsaydım, herkese yetecek kadar

yalanım olsaydı kendimle ilgili, hayallerim ve inancımla ilgili, gerçekten bir zalim olabilir miydim?'

Gülten Hanım dört günün ardından, aslında koca ömrünün üstüne, ilk defa kendisine baktı o yağmurun altında, o dağın zirvesini ararken.

'Bırak kendinle uğraşmayı, baksana şu kadın ne kadar da şişman' diye tekrarlıyordu beyni. 'Yoksa nasıl devam edeceksin.' Küçük çaplı bir zalim olmayı, kötülüğü sadece kendine olanlardan olmayı, mecburen içine sindirecekti.

'Peki eğer ben' diye devam etti yolculuğuna,

'Peki eğer ben, benim için önemli olan her şeye sahipsem, tüm bunların insanlar için de önemli olmasını neden umursuyorum? En azından vicdanım rahat mı? Ben, en azından doğru olanı mı yaptım? Bu da yetmiyor değil mi? O zaman, yerimde kim olsa aynı şeyi mi yapardı? İnsanın kendisiyle aynı fikirde olamaması ne fena.'

Bu ve benzeri gönül egzersizleriyle tırmandı dağı Gülten Hanım. Köye varmak üzereyken Mehmet amcanın kız torunu yanına geldi. 'Nasılsınız?' diye sordu. 'İyiyim.' dedi Gülten ve 'Senin ismin ne?' dedi kız toruna. Kız torun 'Feraye' cevabını verdi. Gülten Hanım o an aklına gelmiş olacak ki genç kıza muhtar babasının hikayesini sordu. Feraye başını biraz önüne eğdi, pet şişesinden bir yudum aldı ve hızlıca etrafına göz gezdirdi. Sonra başladı anlatmaya:

'Bu tırmandığımız dağ bir volkanik yanardağ. Sönmeden evvel, uzun süreler boyunca lavlarını diğer taraftaki bizim köye akıtmış. Zaman içerisinde köyün toprağını bu hale getirmiş lavlar. Tabii o zamanlar ortada köy falan yokmuş. Balon terörü başlamadan evvel köy-

lüler çevre yolunun diğer tarafındaki ilçede çalışıyorlardı, bunu biliyorum. Fakat yavaş yavaş insanlar gözlerini kaybetmeye, hatta ölmeye başlayınca herkes çok korktu ve köye kapandılar. Sonra iş iyice içinden çıkılmaz bir hal aldı, sen de gördün. Babam epey mücadele etti balon seferlerinin durdurulması için. Her yere şikayetlerde bulundu, imzalar topladı. Tam köy olarak sesimizi dış dünyaya duyuruyorduk ki, o malum olay gerçekleşti. Gerisini biliyorsundur zaten.'

Gülten Hanım kafa salladı kızcağızın her dediğine. Başka birisinin acısını dinlediğinde sakinleşiyordu sanki. Bir süre bir şey konuşmadan ilerlediler, yukarıda varacakları köyü görmeye başlamışlardı artık. Mehmet amca grubu durdurdu, arkasını döndü ve bazı uyarılarda bulunacağını söyledi.

'Köye vardığımızda bir arkadaşımın yanına uğrayacağım. Sizlerden ricam sessiz ve tek sıra halinde beni beklemeniz. Daha sonra neler yapacağımızın talimatlarını ileteceğim. Fakat benden işaret gelene kadar sessizce bekleyin, köylünün dikkatini çekmemeliyiz.'

Yaklaşık yarım saat kadar daha yürüdükten sonra köyün girişine varmışlardı. Mehmet amca sağ eliyle 'ağır olun' işareti verdi, herkes lafını yarıda kesti ve grup tamamen sesini kesti. Mehmet amca, ordusunun temposundan etkilenmişti. O gece saatlerinde köye varabilmiş olmayı hedefliyordu fakat havanın kararmasına yakınken vardılar. Grup sessizce köye giriş yaptı, Mehmet amca onlara bekleyecekleri yeri gösterdi ve kendisi ilerlemeye devam etti. Arkadaşıyla görüşmesi bitene kadar, köyün çevresini saran ormanın sınırında beklemek üzere sıralı bir şekilde yere çöktüler.

Mehmet amca önce biraz soluklandı ve sakince kapısını çaldı Rasim Bey'in. 10 saniye kadar sonra Rasim

Bey kapıyı açtı, Mehmet amcayı görünce çok şaşırdı, gülümsedi ve hemen sarılarak içeri çekti. Mehmet amcayı hemen bir yere oturttu ve kızından iki çay getirmesini istedi. 'Hayırdır Mehmet, neden bu kadar geciktin?' diye sordu Rasim Bey. Mehmet amca siyah kasketini çıkarıp önündeki sehpaya bıraktı ve anlatmaya başladı. Köydeki durumdan başladı, yolculuklarını ve başlarına gelen sıkıntıları anlatarak devam etti. 'Neyse ki vardık, şimdi ne yapacağımıza bakalım.' diyerek noktaladı bu hızlı özetini.

Mehmet amca dışarı çıkıp Gülten Hanım'a seslenerek yanına çağırdı. Tüm grup hareketlenince eliyle 'durun' işareti yaptı, 'sadece Gülten gelsin.' Gülten Hanım Rasim Bey'in evine geldi. Rasim Bey Gülten Hanım'ı dünyalar güzeli kızıyla tanıştırdı. Daha sonra Gülten, Mehmet ve Rasim masaya oturdular ve bir durum değerlendirmesi yapmaya başladılar. Rasim Bey:

'Bizim şimdi rahatsız edilmeyeceğimiz bir alana ve ciddi anlamda maddi desteğe ihtiyacımız var. Bizim kız bir bok yedi ve yukarıdaki köşkün sahibi Şamil Bey'i terk edip çocuklarıyla eve döndü. Ben de kendisini kocasına dönmesi için ikna edemiyorum. Şamil Bey çok gururlu davranıyor, bu sebeple benim kızın geri dönmesi lazım. Şamil Bey'in, kızı ve çocuklarını çok özlediğini duyduk uşaklarından falan. Yani yeter ki kocasıyla barışmaya ikna edelim şu kızı. Sonrasında Şamil Bey'e durumumuzu açıklama fırsatımız olur. Onun da bizim tarafımızda olacağına inanıyorum. O zaman para sıkıntımız olmayacak ve gitgide daha da organize olacağız.'

Bütün bunları Gülten Hanım'a bakarak anlatmıştı Rasim Bey. Mehmet amcanın neden sadece Gülten Hanım'ı çağırdığı anlaşılmıştı. Gülten Hanım'dan, Rasim Bey'in kızını eve dönmeye ikna etmesini isteyeceklerdi.

Gülten Hanım biraz düşündü, kendince o da durumunu değerlendirdi. 'İyi ama' dedi, 'ben yeni tanıştığım bir insana nasıl nasihatte bulunabilirim?' Gülten Hanım lafı eveleyip geveleyip bu görevin ona uygun olmadığını söylemeye çalışıyordu.

Mehmet amca Gülten Hanım'ın elinden tuttu, onu susturdu ve mekanik bir sesle konuştu:

'Hayat en çok, her ihtimale sahipken normali yaşayanların düşmanıdır.'

Sözleri bu duruma pek de uymamıştı."

Ağzını şapırdattı, çenesini esnetti ve "Bu kadar" dedi. "İşte sizlere Gülten'i anlattım. Umarım bundan sonraki yaşantınızda bu söylediklerimi düstur edinirsiniz. Çoğunuz gencecik insanlarsınız fakat ben bir büyüğünüz olarak soruyorum, "Ne sike yarıyor bu gençlik?" İşte siz düşünün taşının bir karar verin. Ben şundan eminim. Bir gün; ama bugün, ama yarın, ama 40 sene sonra her biriniz, "İsmet amca haklıymış, fakat biz tam anlamıyla eşekmişiz." diyeceksiniz. İşte temennim o ki bazılarınız; ama bugün, ama yarın, fakat tabii ki yakın bir zamanda, kendisine çeki düzen vermeye başlasın. Bu adam deli diyeceksiniz. Bu adam manyak diyeceksiniz. Bu adam hasta diyeceksiniz. Yaşlı diyeceksiniz. Ne dediğini bilmiyor diyeceksiniz. Sapık diyeceksiniz. Deyin! Ben alışığım bunlara. Bana öz babam bile dedi bunları. Siz deseniz ne yazar. Aklım, kimliğim çağın ötesinde diye siz sefillerden özür dileyecek halim yok. Allah belanızı versin der yoluma bakarım. Sizin gibi onlarca haysiyetsizi hayatımdan söküp attım ben. Altı kez bıçaklandım, silahlı saldırıya maruz kaldım, evim soyuldu, iş yerim yandı, eşim kendisini öldürdü. Hiç sıkıntı değil. Sizin bildiğiniz size kalsın. Zaten azıcık adam olsanız bu kendisini belli ederdi. Onun dışında piyazlar için teşekkür

ederim. Kahvehanedeki mevcudiyetime artık bir son veriyorum. Ne yazık ki beni artık göremeyeceksiniz. Dileyenler beni evimde ziyaret edebilir. Evimi bilmeyenler Sezer'e sorabilirler. O sağolsun beni çok sık ziyaret ediyor, her türlü işimi görüyor. Beni cinsel anlamda da birçok kez memnun etmişliği var. Herkese teşekkür ederim, hoşçakalın.

Sezer hiç kimseye fırsat vermeden "Senin sülaleni sikerim yavşağın oğlu!" diyerek İsmet'in üzerine fırladı. İlk sıraya dizili yaşlı ekip yakasından paçasından zor tuttular Sezer'i. Fakat hırsından pancara dönmüştü. Üstelik İsmet'in pis sırıtışıyla gerine gerine ceket giyişi, herkesin yaşadığı gerilimi tırmandırıyordu. Ekrem ve Mustafa sakince izlemeyi tercih ettiler önce. Bazı müşteriler de İsmet'e küfürler etmeye başlamıştı. Yaşlı İsmet'i döverek öldürebilirlerdi. Ağıza alınmayacak sözlerle insanları aşağılamış ve bunu öfkeyle değil de, zevk alarak yaptığı için tansiyonu iyice köklemişti. Yaşlılar delikanlıları sakinleştirdi. Ekrem eliyle insanları ayırarak öne çıktı. İsmet'e, "Amca lütfen gider misin buradan?" dedi. İsmet sırıtarak ve düzgün olan ceketini yine de düzelterek salondan ayrıldı.

Thunder & Shadows'un yaşlı ekibi herkesi susturdu, yerlerine dağıttı. Birisi Ekrem'e "herkesi çayla" gibisinden işaret etti. Özellikle İsmet'in gidişiyle küfürler, hakaretler de sertleşti. Gençler arasında öfkenin şiddeti dalga dalga büyüdü. Bir köşede de Sezer sakinleştiriliyordu. Sezer bağıra çağıra sövüyordu İsmet'e; "Irzını siktiğimin amın oğlu puşta bak. Yaşlıdır dedik, dizlerini ovaladık, vay efendim cinsel anlamda da memnum etmişim bilmem ne. Kaç yaşında adamım lan ben, pezevengin çocuğuna bak, sikik maymun seni!!!"

Sezer neredeyse aklını oynatacak hale gelmişti. Ne-

fesleri sıklaşmıştı ve tepesinden terler boşalıyordu. Önceki gece yaşadığı travmanın müsebbibi, bu kez insan içinde cinsel yönelimini sorgulamıştı. Sezer kızgınlıkla birlikte, daha da kontrolsüz yaşadığı bir yanlış anlaşılma korkusunu taşımaya başlamıştı. Kalabalık tabii ki sadece iki gündür yakinen tanıma fırsatı bulduğu, sinirli, yaşlı ve manyak olduğunu düşündüğü İsmet'in laflarına itibar etmeyecek seviyede rasyoneldi, lakin Sezer bir kere paniğe kapılınca sanki hep orada kalıyordu. Koltuk altlarında terden devasa daireler oluşmuştu, yakalı mavi tişörtünün sırtı ve koltuk altları daha koyu mavi, krem rengi keten pantolonunun poposu ve dizüstleri daha koyu krem rengiydi. Sezer henüz anlamamış olsa da o an, madden ve manen muazzam bir pekişme yaşıyordu.

Ekrem zulasında kalan ayranın dibini Sezer'e getirdi. "Tansiyonun çıkık mı düşük mü bilmiyorum ama bu bir tanesine iyi geliyor." dedi. Sezer bir yandan İsmet'ten kalan piyazları yiyordu sinirden, diğer yandan nefes nefese ayran içiyordu. Çevresindeki çember onu rahatlatmak için el ele vermişlerdi neredeyse. Bu olay bir manada Sezer'in içindeki kalabalıkla kaynaşmaya heves eden kimsesizi beslemişti. Aidiyet o an hiç olmadığı kadar güçlü hissettirmişti kendisini. Onu henüz kabul etmiş ve henüz sevmeye başlamış kalabalık, sanki yaşlı İsmet olayının ardından benimsemeye de başlamıştı.

Yaşlı çemberinden bir amca, "Evladım o puştun gençliğini de biliyoruz biz, kendisini alim sanırdı, karılara kızlara sarkıntılık ederdi. Sen niye değmeyecek insan için kendini böyle hırpalıyorsun. Bak ben seni pek tanımam ama çok efendi, aklı başında bir insan olduğunu biliyorum. Buradaki tüm arkadaşlar seni sevdik, saydık. Kendini yabancı hissedip daha da kötü olma yani.

Senelerdir bu mahallede oturan İsmet'i hep birlikte siktir ettik, sen de gördün. Burayı Ekrem'in rahmetli babası işletirken de arada gelirdi bu İsmet, bilerek altına işeyip, hastayım, yardım edin falan derdi. İlgiye aç zavallı bir adam bu. Senden rica ediyorum öfkelenme, siktir et gitsin." diyerek hem kalabalığın düşüncelerine, hislerine tercüman olmuş hem de Sezer'i hayat boyu sakin tutacak seviyede yumuşatmıştı.

"Oh be!" dedi Sezer içinden...

Masis ve Sarı İsa

İki gündür ses çıkarmayan Masis, bir sonraki sabah İsmet'in enkaza çevirdiği Thunder & Shadows'a adımını attı. Yine aynı suskunluk, hüzün ve az biraz da sinir vardı üzerinde. Hiç bakmadan, parmağının ucuyla Oralet istedi Ekrem'den. Mustafa, Masis'te fark ettiği bu durumu önce kendisine saklamıştı. İnsanların hayatına karışıyormuş gibi hissetmişti. Bir yandan da Ekrem'e olaydan bahsetmesi gerektiğini biliyordu. Fakat Masis'in yaşadığı şeyin "Besmele-i Şerif"le gelen "kişisel inancının küçümsenmesi duygusu" olup olmadığından yeterince emin değildi. Sadece boş bir kuruntu da olabilirdi bu. Daha sonra konuyu Ekrem'e açtı ve ortak bir "Masis'le konuşmalıyız" kararı aldılar. Birkaç günlüğüne oyun arkadaşı Masis'i takibe almaya karar verdi Mustafa; yaşadığı şeyi atlatacak mı, yoksa sürdürecek mi kestiremiyordu. Uzaklara dalıp gidişini, cebinden bir şeyler çıkarıp onlara biraz bakışını, ardından tekrar uzaklara dalıp gidişini güzelce inceledi sabahın ilk saatlerinden itibaren.

Tüllerin üzerine, içeriyi tamamen gizleyen kalın perdelerin kapanmasından hemen sonra, usulca sokuldu

Masis'e. Elindeki iki Oralet'ten birini yavaşça uzattı, "Abi nasılsın pek keyfin yok galiba?" diye sordu. Masis, iç acıtan yaşlı hüznüyle kafasını salladı, "Yoo, gayet iyiyim" der gibi. Mustafa biraz sessizce bekledi yeni bir söze girmeden. Masis o sırada önüne gelen Oralet'i incelemeye başlamıştı, fakat perdeler de kapandığından uzaklara dalacak mesafesi yoktu artık. Bir noktada pes edip, içini açacağını düşünüyordu Mustafa.

Neredeyse dört dakika geçmişti, Masis, Oralet'inden sadece bir yudum almıştı. Televizyondaki bir şeye bağıran Sezer, kafasını Mustafa'yla Masis'in oturduğu masaya çevirerek "Abi işe bak!" diye tekrar bağırdı. Mustafa da içten içe, önündeki bu yaşlının yaşadığı inanç çilesine sinirleniyordu artık. Sezer'e ne olduğunu sordu. Sezer, "Ya bir inşaatın tepesinden vinç düşmüş, 58 kişi ölmüş." dedi. Mustafa, "Bırak şimdi onu, Masis abinin canı çok sıkkın, sen de gel otur." diyerek Sezer'i masaya çağırdı. Masis heyecanlı bir sesle, "Ya yok bir şeyim, biraz yorgunum o kadar." dedi. Bu cümle süresince Sezer, masaya olan hareketini tamamlamıştı ve o an için sadece ona yakışacak bir gevreklikle, "Vardır vardır Masis abi, hiç olmaz mı, elbet vardır." diyerek oturdu. Çay ocağına dönüp Ekrem'e, eliyle çay karıştırırmış gibi bir işaret yaptı. Masis'in omzuna bi şaplak attı ve "Neye sıkıyorsun canını Masis abi, senin gibi şeker bi adam..." dedi. Masis tekrar ve bu kez Mustafa'yı daha da sinirlendirecek şekilde kafasını salladı, Oralet'inden ikinci yudumunu aldı.

Ekrem düşünceli davranarak masaya üç adet çayla geldi. Tepsiyi tam ortaya bıraktı ve oturdu. Mustafa, Oralet'inin bittiğini uzaktan gören ve kendisine de çay getiren Ekrem'e teşekkür etti. Ekrem direkt olarak Masis'e, "Hayırdır abi neyin var, anlat bilelim." diyerek hız-

lı bir başlangıç yaptı. Masis bu kez üçüncü yudumunu aldı. Belli ki en çok Ekrem'e kızmıştı. Yaklaşık 30 saniye kadar herkes başı önünde meşrubatlarıyla ilgilendi. Ortamdaki genel hava, birazdan Masis'in döküleceğine işaret ediyordu artık. Masis önce biraz hırladı. Garip bir andı bu herkes için. Boğazını mı temizliyordu, yoksa halinden memnun bir kediye mi dönüşmek üzereydi kestiremediler. Ardından, kendisinden beklenmeyecek denli cılız bir sesle "Yani" deyip durdu Masis. Duygularını bastırma molası vermişti. Gözleri hafiften dolmuştu ve cümle seçemiyordu. Tekrardan denedi, "Yani" dedi. Tekrar durdu, fakat daha kısa, ve devam etti.

"Yani ben, açıkçası çok gücendim. Benim yaşımda ve konumumda olan bir insana, hele ki bu kadar tanındığı ve güya sevildiği bir ortamda yapılan bu saygısızlığı hazmedemiyorum."

İşler ciddileşmişti. Mustafa, Sezer ve Ekrem "Ne oluyor" dermiş gibi birbirlerine baktılar. Masis daha da hızlandı bu sırada,

"Evet, farklı inançlardanız ve hatta bu çeşitlilik benim hoşuma bile gidiyor. Hepinizi tek tek çok seviyorum, sayıyorum. Her zaman çok ince düşünür, kutsallarınıza saygısızlık etmemeye çalışırım. Ama yani burada bir davul zurna çalmadığınız kaldı Besmele-i Şerif'i asarken, bir kişi de çıkıp, "Masis abi sana da İsa'lı köşe yapalım mı?" diye sormadı. Gerçekten bunu mu hak ediyorum ben? Kaç gündür düşünüyorum, burada ne güzel anılarımız var, ne güzel arkadaşlıklarımız var... Ama sonuç? Çok alındım, gücendim."

Ekrem, Masis'i bir süre dinledikten sonra biraz utanmıştı. Kendisini uzun süre "vizyoner olmak, empati kurmak" gibi konuşmalarla doldurmuş olmasına rağmen bu kadar bariz bir şeyi gözden kaçırabilmişti. Onun için

hayal kırıklığıydı. Ekrem, Masis tüm ihtiyar duygusallığıyla içini dökerken, daha iki gün önce vizyoner olmak üzerine büyük laflar ettiği Mustafa'ya göz ucuyla bakıyordu ve ardından başını öne eğiyordu. Zaman zaman babası aklına geliyor ve "O işler öyle sandığın kadar kolay olsa keşke..." sözü kafatasında yankılanıyordu.

Masis, konuşmasının ortalarına doğru iyice salmıştı kendisini. Ağlamamak için kendisini zorlamak, hele ki yaşlı bir adama hiç yakışmıyordu. Suratı öyle bir hal almıştı ki, dinleyenler için işin ciddiyeti kaçacaktı neredeyse. Ekrem hemen ayağa kalktı ve Masis'e sarıldı. "Abi affet, cahillik ettik, bilemedik." dedi. Ardından Sezer, "Masis abi delirdin mi, biz hiç senin inancına saygısızlık eder miyiz? Belli ki bir gaflet anına denk geldi." dedi. Mustafa da sadece "Aynen Masis abi..." dedi. Kalabalığın şefkatini alan yaşlı Masis, kendisini yaşadığı duygu boşalmasına daha da bıraktı. Zırlayacak hale kadar vardırdı ağlamayı. Ardından, Ekrem baktı ki bu işin sonu yok, hemen sarılmayı bıraktı ve yerine oturdu. Dedi ki: "Arkadaşlar yarından tezi yok, Masis abimizin hep oturduğu köşesine, onun adına yakışır bir İsa figürü koyacağız. Biz burada din, dil, ırk, mezhep ayırmadan herkesi severiz ve sayarız." Ayırmadan sevip saydığı şeyleri sayarken, elini her biri için hafifçe masaya vurmayı da ihmal etmedi. Masis'in gözyaşlarına, küçük gülüşmeler de karışmaya başlamıştı. Gönlünü almayı başarmışlardı ve yaşlı adam, belli ki İsa figürüne de çok sevinmişti.

Thunder & Shadows batak, pişti, king, okey, bilardo da dahil olmak üzere her türlü oyunun oynandığı bir yerdi.

Ekrem dükkanını kapatıp evine gittiğinde bir süre ayakkabılarını çıkarmadan bekledi. Antreye ve onun so-

nunda kısmen görünen salona baktı. İçinde, o an evdeki her şeyi organize etmek isteyen parlak bir baloncuk patladı ve sızdırdığı simli sıvı gönlünü yumurta gibi pişirdi. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, pantolonunun paçalarını sıvadı. Sadece onun görebildiği bir hatıralar deresine girecek gibi bir hali vardı. Uyuduğu odanın zeminindeki tişört, gömlek ve pantolon dağını kucakladığı gibi banyo zeminine taşıdı. Yerleştirebildiği kadarını çamaşır makinesine tıkıştırdı, deterjanı ve yumuşatıcıyı koyduktan sonra aleti çalıştırdı. Önce mutfağa uğrayıp çöp poşeti rulosunu aldı ve salona ilerledi. Rulodan yüksek sesle "şak"latarak bir adet battal boy çöp poşeti yırttı. Önceleri aile dostlarının, kahkaha ve dedikodularla ağırlandığı yemek masasının üzerini kulaçlar atarak boşalttı. Yerdeki, artık kendi kimliğini kazanmış ıvır zıvır bütününe baktı bir süre. Banyodan gelen yüksek devirli çamaşır makinesi sesiyle hipnotize olmuş görünüyordu. Sanki bir ses, hem de Masis'in sesine benzeyen bir ses: "Elimi şaklattığımda adam olacaksın." diye fısıldamıştı kulağına.

Elini defterlerin, eskimiş fotoğrafların, kırık kalemlerin, saçma sapan süs eşyalarının arasına daldırıyor, avuçluyor ve bu şeyleri poşete atıyordu. Fakat neredeyse 1500 kere karışlaması gerekiyordu yığını. Kaşlarını çatmış, geçirdiği tüm yıllara sinirli, kafasında dumanları tüten, buharlı bir çer çöp toplama makinesiydi artık. Yemek masasına yapıştırılmış sekiz adet sandalyenin üzerleri de tıka basa doluydu. Yerdeki yığını dört büyük çöp poşetiyle özetledikten sonra sandalyeleri de devirdi. Üzerinde kaynayan onca küçük eşyadan arınan yemek masasını ittirerek duvara kadar yapıştırdı. İkili koltuğunun önündeki ayak uzatma sehpasını da kenara çekti. Salonun ortasında kim bilir en son ne zaman bu

kadar yer açılmıştı. Çöp poşetlerini antrede dizdikten sonra sandalyeden devirdiklerini ortaya doğru süpürdü. Yine "şak"latarak bir çöp poşeti kopardı ve incik boncuğu avuçlamaya tekrar başladı. İşin ilginci, evin mutfağı ve banyosu gayet temizdi. Ekrem'in yaşadığı yer kesinlikle bir çöp ev değildi. Fakat ıvır zıvıra karşı çok savunmasız ve dahası tümüyle ilgisizdi. Ivır zıvırla ilgilenmek gerektiğini yeni yeni anlıyordu. İlgilenmediği her şey bir araya gelip yolunu tıkayacak ıvırlar, zıvırlar oluşturuyordu.

Toparladığı sıkıntıları da iki poşette kümeleyip antredeki diğer poşetlerin yanına devirdikten sonra banyoya gitti. İşi biten makinedekileri de iki partide sepete boşalttı. Yerdeki diğer kirlileri de makineye koydu ve temizleri asmak için balkona çıktı. Çamaşırlarını asarken ara ara kafasını kaldırıp, İsmet'in, ardına kadar sıyırdığı perdeleri sayesinde çok net görünen salonuna bakıyordu. Huzur veren bir görüntüydü. Cama yansıyan ve orada kırılan soğuk mavi televizyon renkleri Ekrem'i rahatlattı. Salona geri döndü, tekli koltuklarda birikmiş bazı kıyafet ve iç çamaşırlarını da banyoya taşıdı. Sonra ses olsun diye televizyonu açtı. Eşyaların açtığı alanlara birtakım rahatsızlıklar dolmuştu sanki. Bu ses ihtiyacı kendisini ilk kez bu kadar ciddi hissettirmişti. Çıplak gözle de göremediği bu rahatsızlık; kucaklayıp, poşetleyip, hızlıca kurtulabileceği bir şey değildi. Bu kez babasının sesinden duydu: "Elimi şaklattığımda yalnız kalacaksın."

Salon halısından kalanları koltukların ayaklarından kurtardı ve sardı. Dış kapının önüne vestiyerin yanına dikti. Çamaşır makinesi bitene kadar televizyon ve sigara molası verdi. Ayaklarını boşluğa uzatmayı denedi, olmayınca minik bir dönüşle ikili koltuğa yaydı kendisini. Geriye doğru kol savurarak zigonların üzerindeki

kumandaya ulaştı. Küllüğü göbeğine koydu ve dinlenmeye başladı. 10-15 dakika dinlendikten sonra üzerindeki küllüğü yere koydu ve bacaklarını koltuktan iyice dışarı sarkıtarak daha yatay bir pozisyon aldı. Yedi adamın puro içerek ciddiyetle tartıştığı bir filmi izlemeye başladı. Bu adamlar zengin ve insafsız görünüyordu. Aralarındaki en insaflı görünense, diğerleri gibi ceket giymemişti. Ekrem gözlerindeki kısılmaya son verip bu ceketsiz adamın konuşmasına odaklandı.

"Beyler, bir teklifim olacak. Uzun süredir tanırız birbirimizi, severiz. Dikkatinizi çekti mi bilmiyorum, dışarıda bir yerde hep fenalıklar oluyor. O an için bize uzak duran melanet, eğer ki çemberimize sızabilirse bir anda hemfikir olup lanet yağdırıyoruz. Gerizekalılar, insafsızlar, vicdansızlar... Sokaklar ve caddeler hakkımızı gasp edenlerde dolu. Hiçbir kötülüğün sorumluluğunu alamadık bu yaşımıza kadar." Baş köşede oturan kel, kahkahayla sözünü böldü insaflı ve ceketsiz adamın: "Hahahaha... Dostum, bahsettiğin pislik kapımdaki paspasın rengini koyulaştırana kadar, şu görmüş olduğun Beretta ile bekliyor olacağım." Diğer pezevenkler de güldüler buna. Ekrem de güldü. En yaşlıları, yine Ekrem'e göre insafsızdı ama olan biteni daha iyi okuyabiliyordu. Ekrem kısa sürede kendisini sekizinci adam zannetmeye başlamıştı. Hemen küllüğünü kucağına geri aldı ve bir sigara daha yaktı.

"Boşuna telaşlanıyorsun! Aileni koruman yeterli. Öldürmeye alışmalısın artık. Bırak sana tehdit gibi geleni, gelmesi muhtemel olanı bile öldürmelisin. Onlar yaşamayı başka bir şey sanıyorlar diye çocuk gibi telaşlanıyorsun. Güçlü adamlar ateş ederler." dedi en yaşlıları. Ekrem son nefesiyle bu yaşlı adamı onayladı. Biraz düşündü, yüzü düştü ve devam etti insaflı olanı:

"Hatırlıyorum da bir zamanlar, hem de en ensesi kalın zamanlarım, faydalı olmayı öğütlüyordum aileme ve arkadaşlarıma. Sürekli övüyordum bunları. 'Bir adam kazandıklarıyla değil, harcadıklarıyla adamdır.' gibi büyük laflar ediyordum. Şimdi o hallerime bakınca, sadece daha fazlasını kazanmak için harcadığımı görebiliyorum. İyilik hissi ne kadar da zehirleyici. Bay Quincy, Bay Stealhamm, Bay Chorneks, şu hallerimize iyi bakalım. Lütfen biriniz bana bu bencillik çemberinin çıkışını göstersin. Yani beyler, biz sahip olduğumuz konfor üzerinden her daim çeşitli şeyleri değerlendirebiliriz. Bunda şaşılacak bir şey yok. Fakat ben sıkıldım. Hep iyi ihtimallerin, rahat bir nefesin varlığını kendi içimde sürekli doğrulamaktan sıkıldım. Zengin huzursuzluğu gibi bir klişeden bahsetmiyorum. Aksine, huzuru pek çok kez satın alabildim. Dümdüz, eklentisiz bir huzursuzluk bu."

Ekrem'e gözlerini kapattıracak sürede bir sessizlik oldu filmde. Beretta şakası yapan baş köşedeki rütbeli kötü konuşmaya başladı. Ekrem bu cümleleri gözleri kapalı takip etti.

"Çocuklarımızın en iyi eğitimi alması için gösterdiğim gayreti sizler de bilirsiniz. Eşimi hak ettiği hiçbir lüksten mahrum bırakmamışımdır. Hal böyle iken, bu haksızlığın sebebini düşünmeden edemiyorum. Kendi yuvamda, yatağımda, böylesine bir çiğlik nasıl oluyor da uzun süre yaşantısına devam edebiliyor? Beni bu denli körleştiren, kendilerine beslediğim saf sevgiden başka bir şey değildir."

Ekrem, bu sohbete katılan sekizinci kişi olarak, "Hak edilmiş lükslerini bir türlü iyi değerlendirememiş eşinin haleti ruhiyesini kimse bilemez. Fakat, Bay Chorneks kendi ailesine karşı bile 'Layık gören' kişi olmaktan çe-

kinmemiş bir canidir. Onun zihnindeki bütün çentiklere bu patikadan ulaşılabilir." diye düşündü. Küllüğü yere bıraktı, yastığı da düzeltti ve ucu açık bir dinlenceye giriş yaptı. İçinden sırıtarak tekrarladı: "Elimi şaklattığımda ateş edeceksin." Birkaç saniye sürmeden yıllanmış salonunu arıtmanın verdiği yorgunlukla, kanepedeki rahatsız uykusuna daldı.

Çatırdayarak, inleyerek ve sabahın serinliğinde titreyerek ayrıldı kanepesinden. Yüzünü, araya biraz da su alarak tokatladı. Havluyla kazıdı yanaklarını. Banyodan ayrılmadan pantolonunu da çıkarıp bir sonraki kirliler kervanına kattı. Odasına geçip dolaptan bir pantolon, bir tişört çekti. Yatağa oturmadan şifonyerinden bir de çorap aldı. Yatağına oturdu ve ayılma bekleyişine başladı. Bazen 10, bazen 20 dakika, sanki derin bir düşüncenin altında eziliyormuş gibi yere bakıyordu. Coşkuyla uykulara sarılmak ve dükkanı açmak arasında sert savaşlar veriyordu. Bir müddet sonra savaşı ekmek kazandı ve çoraplarını giymeye başladı. Çoraplarını giydikten sonra biraz daha baktı yere. Tehlikeli bir hamleyle sırtını yatağın yumuşak kucağına verdi. 30 saniye boyunca içinden "Kalkmalıyım..." diye tekrarladı.

Bir buçuk saat sonra "Kalkmalıyım!" diye bağırarak zıpladı oturduğu yerde. Pantolonuna ve tişörtüne girdi. Salonda açık kalmış televizyonu kapattı, ayakkabılarına koştu ve evden fırladı. Thunder & Shadows'a koşar adım ilerlerken kafasında işlerini sıraya koydu. "Sabah" dedi "şu halıcıyı bir arayayım. Sezer'in yanına çocuğu da vereyim, alsınlar Hz.İsa'yı."

Salonun kapısında yine biraz insan vardı fakat bu kez heyecanla değil sıkılarak bekliyorlardı. En nihayetinde Ekrem'in gelişini gören yaşlıca bir amca, "Sen böyle geçe kalmazdın Ekrem, hayrola?" diye sordu.

Ekrem sırıtarak "Düzene girdim İlhami amca." cevabını verdi ve anahtarlığını şangırdatarak kapıya yanaştı. Salon cemaatinin erkencileri hemen kuyruk olup içeri doluştu. Ekrem artık bir ritüele dönüşen "tanka su çekip tabureyle sigaraya çıkma" işlemine başladı hemen.

Herkes can sıkıcı bir şekilde kendisine ayrı bir masa seçip oturmuştu. Birbirlerine bakmadan, konuşmadan çayın olmasını beklediler. Kimse kalkıp televizyonu da açmadı. Orada bulunmak zorundalarmış gibi davranıyorlardı. Belki sorulsa, gerçekten orada bulunmak zorunda oldukları ortaya çıkabilirdi. Ekrem sigarasını, nefeslerinin arasındaki mesafeyi uzatarak içti. Vücudundaki uykusuzluk ve konforsuzluk sebebiyle yükselen ateşi, hafif esintilerle dindirmeye çalışıyordu kapının önünde. Sigarası bittikten sonra da biraz bekledi. Tabanları yanıyordu, huysuzdu. İçeriden İlhami amca bağırdı, "Tamam, olmuştur bu bak bi." diye. Onun sesiyle tabureden kalktı ve çay ocağının arkasına ilerledi. Kafasıyla "olacak birazdan" işareti yaptı çay bekleyenlere.

Çekmeceden, seneler içerisinde onlarca esnafın numarasını biriktiği telefon defterini çıkarttı ve halıcıyı aradı. Halıcının adı Berkant'tı. Bu isim, Ekrem'i muhatabı bir halıcı olduğu için zaman zaman rahatsız etse de sık sık halıya ihtiyaç duymadığı için idare edebiliyordu. Hatta ilk defa şahsen bir halıcıya ihtiyacı oluyordu. Fayansların etrafa delicesine ışık yansıtması üzerine alınmıştı bu karar. Hep birilerine önerdiği bir şeydi halıcı. Berkant ismini belki altı ayda bir defa ağzına alıyordu.

Ekrem halıcıyı ararken Masis kapıda belirdi. Sanki rüyasında görmüş gibi heyecanla, sık nefesler alarak damlamıştı Thunder & Shadows'dan içeri. Ekrem Masis'i görüp, eliyle "dönecem sana, telefondayım" işareti

yaptı. Oysa karşı taraf telefonu henüz açmamıştı. Masis de "hani nerede Hz. İsa?" der gibi kendi köşesini gösterdi. Bir yandan da diğer insanlara bakıyordu. Ekrem telefondaki halıcıya, önündeki not kağıdından okuyarak, dikkatli bir şekilde salonun ölçülerini söylüyordu. Ölçülerin ardından istediği halının tarifine geçti. "Soluk yeşil olacak, üzerinde ince siyah çizgiler olacak. Var mı öyle bir halı sizde?" diye sordu. Adam "Abi yaparız bi şekil, her türlü çeşit var." diye cevapladı bu soruyu. Karşılıklı teşekkür edip, hayırlı işler dilediler.

Ekrem telefonu kapatır kapatmaz, Masis "N'oldu Ekrem?" diye sordu. Ekrem de "Abi, Sezer yanına bizim çocuğu da alıp gitti. Hz. İsa'yı bir saate falan getirirler." cevabını verdi. "E o zaman bir Oralet gönder de neşemiz yerine gelsin!" dedi Masis. Son birkaç gündür yaşadığı buhran, Hz. İsa haberiyle buhar olmuştu. Ekrem, aslında çok da işine yaramayan ama omzuna fırlatmayı sevdiği beziyle yaklaştı Masis'e, çayını uzattı ve "Abi gerçekten kusura bakma, cahillik işte." dedi. Masis sırıtarak, sanki bir gün önce inleyerek ağlayan o değilmiş gibi, "Ya deli misin, ne kusuru." cevabını verdi. Ekrem en azından "ehe" deyip geçiştirebileceği bu yanıta, "Olur mu abi, dün burada kavun gibi yarıldın ağlamaktan. İçimiz parçalandı haline." şeklinde geri döndü. Masis hiç oralı olmadan, çayını karıştırarak dışarı baktı.

Ekrem çay ocağına doğru uzaklaşırken, "Yahu nezaketen söylenmiş bir şey bu, niye bu kadar üsteliyorsun anlamadım. Ağladıysam ağladım nedir yani?" diye bağırdı arkasından. Ekrem de "Abi haklısın, bilemedim." diyerek kendisine de bir çay doldurdu. Durduk yere Masis'in tepesini attırmıştı. Vizyoner Ekrem, kendisini adadığı "empati" lanetinden mümkün mertebe uzak görünüyordu. Masis, "Yani şurada kolumuz bacağımız

kopsa, affedersin ağlasak oturup, ertesi gün 'Acaba çok mu ağladım, kavun gibi yarıldım mı?' diye düşünmemiz lazım. Ben burada hoşluk olsun diye mi ağlıyorum sanki. Herkesin bir özeli var, bir kutsalı var. Koca koca adamlarsınız nerede ne denir, ne denmez öğrenememişsiniz!" diye ince bir sesle yırtıldı sabah sabah.

Kapının şıngırtısıyla belirdi Mustafa. Mustafa'nın sabahı Perşembe'ydi. Masis'in ara ara gazete okuyup, sık sık uzaklara daldığı masasına coşkulu bir selamün aleyküm ile oturdu. Oturur oturmaz da hemen bir düzeltme yaptı: "Abi kusura bakma ağız alışkanlığı." Masis, "Olur mu canım iyice bokunu çıkarmayın şu işin, abartmayın!" dedi. Mustafa'nın neşesi biraz yarım kalınca, diğer yarısıyla kendisine bir çay söyledi. Masis'le birlikte bir sağa, bir sola ve sol omzunun arkasından uzaklara bakıp bakıp durdu. Masis hiçbir şeyle oralı olmadan Hz. İsa'yı beklediği için ve henüz çayı da gelmediğinden, Mustafa'nın nefesleri uzadı, uykusu geldi. Oturduğu yerde 40 saniyelik hoş ve kısmen besleyici bir uykuya kaptırdı kendisini. Bunun adı iç geçmesiydi fakat onun iç geçmesi diye yaşadığı şeyler hiç bu kadar hoş ve kısmen besleyici olmamıştı. Bilincini tümüyle kaybetmeden, sanki 40 dakikaymış gibi yaşanan 40 saniyeyi, 40 yıl yetecek sandığı bir enerjiyi "iç geçmesi" gibi bir deyişle ifade edemezdi. İç geçmesi ancak bazı kuş türlerinin yakalanabileceği amansız bir hastalık olabilirdi. Hatta sadece kafes kuşlarının. Bu kuşlar, insan alet yapmayı öğrenip sıra kafese gelene kadar hiç yaşamadılar. Fakat hesaba katılmayan bir şey vardı. İçleri geçiyordu. Kimileri diyordu ki, "Bunları salamla besleyin." Bu gibi insanların sayısı da artınca salam da denendi. Bu kuşlar, insan eti tuzlamayı keşfedip sıra salama gelene kadar hiç yaşamadılar. Fakat hesaba katılmayan bir şey vardı,

içleri geçiyordu. Bazıları diyordu ki, "Bunların suyuna şeker atın." Hızla yayıldı bu bilgi, ısrarla denendi şeker. Bu kuşlar, insan şeker kamışını ve şeker pancarını bulup, sıra onları işleyip sofralara taşımaya gelene kadar hiç yaşamadılar. Fakat hesaba katılmayan bir şey vardı, içleri geçiyordu. İşte buydu Mustafa'nın 40 saniyesi. Onun için hoş ve kısmen besleyiciydi.

Bir aşağı sokaktaki fırında çalışan dört kişi, belli ki gece boyu iddialaştıkları için, sabahın köründe bilardo oynamaya gelerek Mustafa'yı uyandırdılar. Herkese coşku ve tebessümle selam verdikten sonra bilardoya geçtiler. Ekrem "Abi ne vereyim?" diye seslendi bir yandan dolapları karıştırırken. Oralet istediler topluca. Eşleştiler ve müsabaka başladı. Erken saatte "çat çut" sesleri hafif bir rahatsızlık verse de, gereken anlayış gösteriliyordu. Mustafa baktı ki orayı çok sık ziyaret etmeyen dört yeni müşteri Oralet istiyor, Ekrem'i hiç yormadan kalkıp kendisine bir çay aldı. Masasına dönmeden de televizyonu açtı. Ekrem, bilardocuların Oraletler'ini teslim etti ve temizlik gerecini eline aldı. Birçok defa tartışılmış olmasına rağmen, her gün, ısrarla, her fırsatta altındaki fayanslara ölümcül bir parlaklık kazandırıyordu. Mustafa'ya "Sabah haberlerine bassana." diye seslendi.

Mustafa kumandadaki birkaç hareketiyle her sabah izlenen haber ajansına ilerledi. En azından bilardonun çat çut seslerini bastırması ümidiyle sesi de sonuna kadar açtı. Haberlerde "Bölücü terör örgütü, bu sabah 61 kişiyi öldürdü." manşetiyle bir bombalı saldırı anlatılıyordu. Mustafa haberi çayını karıştırarak dinledi. Masis gazetesini büküp dışarıya dalarak ve sol kulağını kabartarak dinledi. Ekrem elindeki zemin temizleme gerecini iyice bastırarak ve dişlerini sıkarak dinledi. Kafalar iyice

televizyona döndürüldü ve dikkatle devamını izlemeye başladılar. Herkesin yüzü düştü bu habere. Bilardo oynayan fırıncılar ellerindeki Oraletler'i masanın kenarına bıraktı ve televizyona doğru yan yana dizildi. Ekrem, Masis'le Mustafa'nın masasına doğru, televizyonun sesi de çok açık olduğu için, "Bu Kürtlerin alayının anasını sikmek lazım." diye bağırdı. Gözler derhal ona döndü. Düşündüler ki Ekrem bahsettiği hiçbir şeye benzemiyordu artık. Neden diye sorulsa hayatını düzene soktuğunu söylerdi.

Ekrem'in bu hadsiz tavrıyla Mustafa'nın gözleri büyüdü, tüyleri dikenleşti, hemen televizyonu kapattı ve "Ne diyorsun Ekrem, yakıştı mı bu laf sana?" diye sordu. Bilardo oynayan fırıncılar birkaç adım ileri atılarak, "O zaman biz de Türklerin alayının anasını sikelim." dediler. Ortamda inanılmaz bir hızla tırmanan bu gerginliğe bir son vermek için Masis araya girdi: "Çocuklar niye birbirinizin anasını sikiyorsunuz, illa sikecekseniz bu şekilde nefretle değil, aşkla sikin." dedi. Masis'in olaya getirdiği bu farklı bakış açısı, hiç olmayacak kişileri, hiç olmayacak bir anda, cinselliğin nefretle neden bu kadar ilişkilenmiş olabileceği üzerine düşündürdü. Tabii ki, hiçbir sonuca varamayacakları kadar kısa bir süre için. Thunder & Shadows, Masis'in sevgiye dikkat çekme çabalarını kaydedemeyecek kadar hızlı akıtıyordu zamanı. Masis'in ağzından yere dökülebilecek güçte bir sevgi ya da hoşgörü varsa eğer, onu da yeni silinmiş fayanslar emiyordu.

Ekrem kendisine geldiğinde çok pişmandı söylediklerinden, hemen fırıncılardan özür diledi: "Abi kusura bakmayın neden öyle dedim bilmiyorum. Anlık bir şey. Vallahi öyle demek istemedim." Fırıncılar, "Yani yaptığın çok ayıp, sen bu mahallede herkese örnek bir adam-

sın, hiç beklemezdik." dediler. Ekrem başını önüne eğdi. Hayalini kurduğu, insanları hiçbir koşulda ayırmadan seven ve sayan bir bilardo salonuna, verilebilecek en büyük hasarı bizzat veriyordu. Herkesin mutlu olduğu bir dünya hayali zor olabilirdi, ama en azından mütevazı bir bilardo salonu... Ekrem bunun mümkün olduğuna 12 saat içerisinde inanmıştı. Fırıncılara onlardan hesap istemediğini ve tekrardan özür dilediğini söyledi. Ardından onlara Oralet ikram etti.

Bir gece önce tüm hayatını kulaçlayarak, avuçlayarak gözden geçirdiği halde nasıl böylesine büyük bir yanlışa düşmüştü? Hayatının her kısmını ayrı bir şeye adayan adam, adadığı her şeyde bir kısmını kaybeden adam, aklından ve ömründen azaltarak devam ediyordu hayatına. Babası Suat, hiç bulaşmıyordu insanlara. Uğraşmıyordu. "Acaba insanları özgür bırakmanın en güzel yolu bu mu?" diye ara ara düşünüyordu bu yüzden. Suat'ın önemsemediği onlarca insan, yine Suat'ın hiç sikinde olmayan özgürlüklerini kaybetmeden oraya gelip, senelerce Oralet içmişti. Suat hiç kimse için rahat bir zemin hazırlama telaşı yaşamadı ömrü boyunca. İnsanlara ondan nefret edebilme şansı veriyordu, yapabileceği en büyük fedakarlık buydu, kafiydi. Fakat Ekrem yaşadığı her çöküşün içinden babasına hak vererek ayrılmak istemiyordu. Rahmetli babasına karşı anlam verilemez bir insanlık yarışına girmişti çoktan. Israr ediyordu. Ümit ediyordu. Çoğu zaman içini doldurduğu medeniyetin karşısına geçip, isyan ediyordu. Faydalı olmak dert oldukça, tüm ulvi vazifelerinin köşesine öfke de bulaşıyordu. Buzdolabının ani çalışma sesi yüzünden hayatını kaybetmiş babasına karşı derinlemesine bir haksızlık kovaladığının da bayağı farkındaydı.

Fırıncılar bilardoyu bırakmış Oraletler'ini içiyorlardı, Masis ve Mustafa camdan bakıyorlardı, televizyonu da kapatmışlardı. Yaşanan gerilime sessizce tanık olan diğer müşteriler de sessizliğe devam ediyordu. Ekrem çay ocağının arkasındaki küçük taburesine çömelmiş, garip bir vicdan azabını yaşamaya koyulmuştu. Kimsenin çay isteyemeyeceği bir haldeydi. Televizyondaki habere verdiği irrasyonel ve ahlaksız tepki havadaki az miktarda neşeyi de emdiği için, Thunder & Shadows bir cenaze evine dönüştü. Bu atmosferi neredeyse 30 dakika daha soludular hep birlikte. Ekrem'in gözü fırıncıların Oraletler'indeydi. Onlar bitirdikçe yerinden fırlıyor, berraklaşan suya düşen taş gibi salonu tekrar bulandırıyordu. Üzüntünün altını koyuca çizen bu belirgin çabalar birçok olayda karşı tarafı daha da rahatsız etmesine rağmen, Ekrem'in durumu herkes tarafından anlaşılabiliyordu.

Kapının sevimli şangırdaması, kim bilir ne zamandır ilk kez bu kadar net duyuldu. Sezer kucağında poşetlerle içeri girdi. İsa figürünü Ekrem'in çırağına taşıtıyordu. Figür neredeyse çırakla aynı boydaydı. Etrafını saran şeffaf bir naylon vardı. Sapsarıydı. Ekrem, "en azından insanlık namına bir 'şey' gerçekleşti" der gibi sevinçle kalktı yerinden ve Sezer'e doğru yürüdü. Fakat aksilik, Hz. İsa çok çirkin görünüyordu. Mustafa da fark etti bunu. Ekrem'le göz göze geldiler, ama çaktırmadılar. Mustafa insanı kutsallarından bu denli soğutacak bir objeyle ilk defa karşılaşıyordu. Bir an için Masis bu figürün onunla alay etmek için alındığını düşünecek diye korktu. Bazı cümleler hazırladı hızla. Bu sapsarı ve çok büyük Hz. İsa'yı, Thunder & Shadows'un tam ortasına koydular. İnsanlar yerlerinden kalktılar, sarı Hz. İsa figürü etrafına toplaştılar. Sanki kalıptan çıkarılmış, üze-

rine bir kat astarı atılmış ve öylece bırakılmıştı. Ne bir detay, ne bir özen... Yekten, sarı ve çok büyük...

Çırağın okuldan arkadaşı gibi duruyordu. Tüm zamanların en aceleye getirilmiş İsa figürünü Thunder & Shadows'un demirbaş listesine kattılar. Sezer, yanlış anlaşılmaya çok müsait bir sırıtmayla, "Buyur Masis abi, tam sana layık." dedi. Masis yerinden kalktı, yüzü gülüyordu tabii ki ama yine de bazı şeylerden emin değildi. Hz. İsa'nın etrafında şöylece bir döndü. O sırada fırıncılar "Bravo" diyerek alkışlıyorlardı, "gerçekten örnek bir davranış!"

Masis, "Hz. İsa'yı beğenmedim." diyemiyordu. Demeyi çok istiyordu fakat, olmuyordu. O kadar ağlamış, bir miktar olay çıkarmıştı. Üstelik, eğer şımarıklık yapacaksa dahi bunu, "Hz. İsa'yı beğenmedim" diyerek yapamazdı kesinlikle. O sebeple "Teşekkür ederim çocuklar, beni çok duygulandırdınız." demekle yetindi. Sağ elini figürün başına koyarak, "Benim için çok şey ifade ediyor." diye ekledi. Ekrem Masis'e sarıldı ve fırıncıların da duyabileceği bir sesle,

"Abi bizim burada her etnik yapıya, her inanca saygımız sonsuzdur. Bazen insanlar kontrolünü kaybedebilir, fevri davranabilir, kırıcı olabilir. Fakat burada biz birbirimize anlayış, hoşgörü ve saygı aşılamak için varız. Dilerim ki senin yaşadığın bu mutluluğu, en kısa zamanda tüm Thunder & Shadows müşterileri de yaşamaya başlayacak. Babamın zamanındaki gibi insanları ötekileştiren, birbirine yabancılaştıran ve yalnızlaştıran bir sosyal ortam değil artık burası. Burası, Thunder & Shadows!" dedi. Son bir saat içinde yaşadıklarını özetleyip, kendini haklı çıkartmak için lafı uzattıkça uzatmış ve üstelik bunun için Masis'in yaşlı bedenini ve sarı İsa'yı kullanmıştı. Cümlelerin onu bir karikatüre

çevirdiğinin farkına varamayacak kadar yoğun his ve düşüncelere sahipti o an. Samimi görünmek istedikçe daha çok alaycı oluyordu.

Bu duygulu ve özellikle o an için nispeten manalı anları, Sezer, "Abi dilersen şöyle de bir şey aldım." diyerek elindeki çok süslü vazo gibi şeyi göstererek sonlandırdı. Masis şaşkınlıkla "Bu ne?" diye sordu. Sezer, "Abi bunu sana kutsal kase niyetine aldık. İnşallah yanlış anlamazsın. Oralet'ini, çayını bununla içmek de istersin belki diye düşündük." dedi. Ekrem "Düşündük derken, çırağı mı kastediyorsun?" diye sordu. Sezer, "Ya aslında çırak düşündü ama benim de aklıma yattı." dedi. Mustafa, "İyice saçmalamaya başladınız." diyerek "cık cık"-ladı Sezer'e. Çırağa dönüp, "Sen kutsal kaseyi nerden biliyon lan, gavur musun?" diye sordu. Bu ayarsızlık, bu kendini bilmezlik, bu delilik, akıl dışılık, şuurdan yoksunluk, gariplik, özellikle Mustafa'nın ciddi manada tepesini attırmıştı. Belli ki Ekrem'in içindeki faşist ile insan sevgisiyle dehşete kapılan bilge kişi arasındaki kalibrasyon henüz tamamlanmamıştı.

Masis hemen, Ekrem'i de yapmış olduğu gafa uyandırmamak için araya girerek, "Çocuklar öyle demeyin, kendilerince düşünceli davranmak istemişler belli ki. Sağol Sezerciğim, tabii ki kullanırım bunu." dedi. Sezer gülümseyerek kafa salladı. Ekrem sinirini bozan çok süslü kaseyi, çay bardaklarının olduğu rafa yerleştirmek için ocağa doğru ilerledi. Bu, oradaki birkaç kişi için gergin fakat salonun geneli için mutluluk verici anların ardından, bilardocu Kürtler de oyunlarına döndüler. Keyifleri yerine gelmişti. Şakalaşmaya ve tekrar iddialaşmaya başladılar.

Mustafa'yla Sezer, önce Masis'in camın önünde hep oturduğu masayı biraz açığa çekip, sonra Hz. İsa figü-

rünü tam köşeye, Masis'in camdan bakarken sağına denk gelecek şekilde yerleştirdiler. Masayı tekrar yerine ittirip, çok büyük ve sapsarı Hz. İsa figürüne hep beraber bir baktılar. Ekrem de yanlarına geldi, o da biraz baktıktan sonra, "Ya hiç beklemiyordum ama çok güzel durdu." dedi. Ekrem uykusuzluğu ve yaşadığı hem ruhsal hem bedensel yorgunluk hasebiyle olsa gerek, her lafıyla etrafına rahatsızlık vermeyi başarıyordu. Hz. İsa figürü üzerine içinde büyüttüğü çirkinlik kaygısını, Masis'in suratına doğru rahat rahat, gayet normal bir şeymiş gibi savuracak kadar dengesizleşmişti. Mustafa, Ekrem'e yaklaşıp, "Abi çok yorgun görünüyorsun, istersen sen eve geç dinlen, bugün ben bakarım buraya." dedi. Sezer de Ekrem'in Hz. İsa figüründen sanki dekoratif bir eşyaymış gibi bahsetmesinden biraz rahatsız oldu.

Masis kavuştuğu İsa figürünün hemen yanına oturdu ve sırıtarak Sezer ve Mustafa'yı masasına buyur etti. "Ya çocuklar vur deyince öldürdünüz. Bence buna artık figür demeyelim, heykel diyelim." diyerek kısık bir kahkaha attı. Sezer normalde ona ait olmayan bir gerizekalılığı dışavuruyordu o sabah. Masis'e gözlerini kısıp, onunki gibi bir sessiz kahkaha ile, "Ya olur mu Masis abi, ben daha bunu almaya giderken dedim, Masis abime İsa'nın en iyisini alacam dedim, çocuğa sor bak istersen. Az bile bu. Hatta senin hep oturduğun bu köşenin camını komple kaldırıp boydan boya vitray yapsak şahane olurdu." dedi. Buna Mustafa da güldü ve araya girdi, "Ama o zaman Masis abi dışarıyı göremez, adamın tek eğlencesi neticede." Sezer kollarını ardına kadar açıp, "Yaaaa o kadar oluversin, hoşluk değil mi bu? Masis abim de bundan sonra vitrayına bakar, canı çok isterse diğer yana geçip dışarıya da bakar, haksız mı-

yım?" cümlesiyle jestlerini, mimiklerini adeta bir şölene dönüştürdü. Masis insanları idare eden gülüşüyle, "Yok canım yok, o kadar yapmayalım ne gerek var?" şeklinde yavaşlattı Sezer'i. Ekrem de masaya geldi. Sezer'in abartılı halleri ve yüksek sesi sebebiyle konuyu da biliyordu. "Ya" dedi, "Hıristiyanlık bir yana, ben vitrayın salonu da çok güzel göstereceğini düşünüyorum. Siz ne dersiniz?" Kimse bir şey demedi. Masis de nazikçe sırıttı.

Mustafa, Ekrem ve Sezer Salonu Akşam Biraz Erken Kapattılar

Mustafa, Ekrem ve Sezer akşam biraz erken kapattılar salonu. Ekrem her akşam olduğu gibi dükkanı kapatmadan evvel kendisini son raddeye kadar yormuştu. Sezer, Ekrem'in etrafına karşı verdiği temizlik savaşını bir yandan izliyor bir yandan da, "Ya gelin iki kadeh bir şeyler içelim." diye ısrar ediyordu. Ekrem yorgun ve uykusuz olduğu için dinlenmesi gerektiğini, balkonda çamaşırı olduğunu ifade etmeye çalıştı. Fakat Sezer anlamıyordu. "En fazla iki saat. Biraz gevşeriz, sohbet ederiz." gibi cümlelerle savuşturdu Ekrem'in yılgınlığını. Mustafa bu tartışmanın en başında, "Siz karar verin, bana fark etmez." demişti. En sonunda Ekrem'in koluna girdiler ve yürümeye başladılar. Sezer de gidecekleri meyhanenin muazzamlığından bahsetmeye başladı. Ekrem ayaklarını yere sürüye sürüye yürüyordu. Sokağın başından yokuş aşağı bıraktılar kendilerini. Caddenin köşesindeki taksi durağına kadar indiler. Yokuş boyunca Ekrem söylendi, Mustafa güldü. Sezer öne oturdu ve

meyhaneyi tarif etti. Taksici yol boyunca sesi çok kalın olduğu için hayatta başarılı olamadığını anlattı. İnsanlarla sağlıklı iletişim kuramadığından şikayetçi oldu.

Mustafa hazır alkollü bir ortam olacağı için, biraz da gevşedikten sonra Ekrem'e Alevi olduğundan bahsetmeyi düşündü. Tüm bunları düşünürken, neden bunu Ekrem'e söylemeyi düşündüğünü düşünmüyordu. Karşılığında nasıl bir ifade, tepki ya da ayrıcalık bekliyordu, kendisi de bilmiyordu. Sadece Ekrem'in Thunder & Shadows reformları çorap söküğü gibi ardı arkasına gelmeye başlamışken, kendisini de aradan çıkarmak istiyordu. Sezer'in bol bol övdüğü meyhaneye girdiler, birtakım insanlarla selamlaştılar ve cam kenarı güzel bir köşeye yerleştiler. Sezer yanlarına gelen meyhane sahibini görünce ayağa kalktı ve adamı masaya tanıttı. Tokalaştılar, çok kısa halleştiler, Sezer bir ufak rakı istedi ve meze işini meyhaneciye bıraktıklarını söyledi. Masaya hemen biraz yoğurtlu deniz börülcesi, yoğurtlu köz biber, patlıcan ezmesi, haydari, humus, acılı ekşili ezme ve üç çeşit peynir geldi. Masa iyice dolunca Mustafa, "Bari şu ufağı büyük yapalım." dedi ve ufağı büyük yaptılar. Ekrem'den hiç ses çıkmıyordu. Sakince rakısını doldurdu, ağzına biraz peynir attı, şerefe dediler ve tokuştular. Birer yudum aldılar ki Sezer'in cinlerini tepesine çıkaracak bir gelişme oldu. Kapıdan yaşlı İsmet girdi. Öfkeli ve rahatsız edici yüz ifadesi yüzüne asılıydı. Sezer yerinden kalkar gibi olunca Mustafa tuttu kolundan, İsmet de uzaktan "otur otur" işareti yaptı eliyle. Masaya yaklaştı ve,

"Beyler afiyet olsun. Sizi dükkanı kapattığınızdan beri takip ediyorum. Buraya Sezer'den özür dilemeye geldim. Ben bazı sıkıntıları olan ve tüm zamanını bunlarla cebelleşerek harcayan yaşlı bir adamım. Patavatsı-

zım evet, dengesizim. Lakin sandığınız kadar acımasız, şeytani bir kimse değilim. Sizler benim çocuğum yaşındasınız. Ayrıca Ekrem'i kaç senedir bilirim. Babasını da bilirim. Lütfen Thunder & Shadows'da sergilediğim aşırılıkları mazur görün. Her türlü kabalığımdan affınıza sığınırım. Özellikle Sezer, senden özür diliyorum."

Bu konuşma üçünü de bozguna uğrattı. Kendilerini hızlı, müthiş bir gerilime, öfkeye hazırlamışlardı fakat pamuk gibi gelen İsmet gönüllerini fethetmişti. Bir dakika önce yaşlı bir adamı hırpalamak için yerinden kalkacak olan Sezer, utancından başını eğdi. Ekrem "Estağfurullah İsmet amca, sen bizim büyüğümüzsün." diyerek adamı masaya buyur etti. İsmet'e de servis açtırdılar. Öpüştüler, barıştılar.

İsmet kendisine bir duble rakı aldıktan sonra Sezer'e, "Bak evladım, sana bir kıssa anlatacağım. Derdimi anlarsan, anlarsın. Ben demiş olayım, aramızda husumet kalmasın." dedi ve yaşattığı en son garabeti hafiften hissettirerek başladı kıssasına:

"Tek başına ilerleyen bacak, pek de eşini aratmadan tek başına ilerliyordu. Etrafında belki de sekizinci turunu tamamladığı gölün yeşilinde yansıyor, vaziyetini pekiştiriyordu. Yorgunluğuna kıyas yapılamayacak kadar yalnızdı. Böyle bir şeydi.

Biraz dinlenip nefeslenmek için durdu ve uzandı. Gökyüzü, düşmek üzere olan bir yaprak gibi sararmış, tepesinde sallanıyordu. Tek başına uzanan bacak, birkaç metre gerisinde başlayan bir dizi kavak ağacına sürünerek yanaştı. Sürünme sesine karışan bir ağlama sesi, bacağı ve yalnızlığını utandırmıştı. Dönüp sese baktığında çok şaşırdı. Ağlayanı tanımıyor fakat, 'o' ağlamayı biliyordu. Yaşlı kadın, ağlamasını kesmeden bacağın yanına geldi. Bacağa yaşını ve adını sordu. Yanına otur-

du ve beklemeye başladı. Bacak, uzun bir sessizlikten sonra yaşlı kadına iş aradığından, gölün çevresinde bir ev bakındığından bahsetmeye başladı. Yaşlı kadın bacağa, 'Ne iş ne de ev konusunda fikrim var, ama çözüm bulana kadar yanımda yaşayabilirsin.' dedi. Bacak tabii ki hemen kabul etti bu teklifi. Hakikaten o gölün çevresinde tekliflere bu kadar açık başka bir bacak göremezdiniz.

Yaşlı kadının ağlaması yavaş yavaş dinmeye başlayınca ayaklanır gibi oldu ve bacağa, 'Hadi o zaman eve gidelim, hava da kararmaya başladı zaten.' dedi. Bacak minik bir rahatsızlık hissiyle kadına, 'Siz lütfen evinizi bana tarif edin, ben arkanızdan tek başıma geleyim.' dedi. Yaşlı kadının yüzü donmuş, sesi ağırlaşmış ve cildi gençleşmişti. Fakat bunun bacakla bir ilgisi yoktu. Çünkü 'bu' onun hiçbir durumla ilişkilendirmediği yönüydü. Sadece donar, ağırlaşır ve gençleşirdi. Sakince 'Peki.' dedi ve evini tarif etmeye başladı. Bacağa önce kavak ağaçlarını bitirene kadar yürümesini, sonra karşısına çıkan asma köprüyü geçerek köy yoluna sapmasını, köy yoluna girdikten sonra ise yolunu hiç değiştirmeden dümdüz yürümesini söyledi. Bacak, 'Peki evi nasıl tanıyacağım?' diye sordu. Kadın sanki bunu hep yaşıyormuş gibi gülümseyerek, 'Yolun sonunda sadece bir ev var, o da benim evim.' cevabını verdi ve bacağın yanından ayrıldı.

Bacak uzanmaya bir süre daha devam etti. Hava tamamen kararınca doğruldu ve yaşlı kadının tarif ettiği şekilde kavak ağaçlarını izleyerek ilerlemeye başladı. Kavak ağaçlarının sonu görünmüyordu ne yazık ki. Ama ümitsizliğe kapılmanın, kaygılanmanın bir anlamı yoktu bacak için. O istikameti biliyordu. Kafiydi.

Epey bir süre ilerledikten sonra, tam da her yanını

kaplayan bir tempo tutturmuşken, aniden kavak ağaçlarının arasından önüne bir şey fırladı. Bacak, temposunu kaybetti ve durması da biraz uzun sürdü. Ağaçların arasından hızla fırlayan bu 'şey' bir ilaç poşetiydi. Aslında o poşet, içine doldurulan herhangi bir şeyin poşetiydi. İçindeki ilaçlar zaten kendi kendilerine birer ilaç, onları taşıyan poşet ise boş zamanlarında alelade bir poşetti. Onlar beraberken ilaç poşetiydi, ya da ilaçlı poşetti, ya da neyse. Kafiydi.

Bacak, temposu bozulduğu için sinirlenmişti ve bunu sesine de yansıtarak, 'Ne yapıyorsun kardeşim sen, manyak mısın?' diye sordu ilaç poşetine. Fakat ilaç poşeti nefes nefeseydi ve cevap vermeden önce biraz dinlenmesi gerekiyordu. Gereken süre kendisine tanındı ve ardından poşet durumunu anlatmaya başladı. Bir süredir iş aradığından ve mümkünse o gölün çevresinde bir ev kiralamak istediğinden bahsetti bacağa. Bacak güldü ve 'İyi de acelen ne böyle?' diye sordu. Poşet biraz şaşırdı ve ortalığa fırlamasıyla kastedilen aceleyi inkar etti. 'Hayır, ne acelesi?' diyerek cevap verdi bacağa.

Bacak önce tereddüt etse de dayanamayıp poşete yaşlı kadını anlattı. Kendisinin de aynı durumda olduğundan, yaşlı kadının onu da konuk edebileceğinden bahsetti. Poşet bu habere pek sevinmedi ya da bacağa güvenemedi.

Poşet, 'Peki bu yaşlı kadına güvenebilir miyiz?' diye sordu bacağa.

Bacak, 'Ne yazık ki başka çaremiz yok, denemek zorundayız.' diye karşılık verdi.

Bacağın kendine has bir temposu vardı ve tek başınayken ilerlemek konusunda çok başarılıydı. Ama bunu poşete onu gücendirmeden söylemeliydi. Bir süre rahat-

sız olsa da poşetle birlikte ilerledi kavak ağaçları hizasında. Fakat bacak biliyordu ki tahammülü kalmadığında sert bir dille poşeti yanından kovacak ve onu hiç istemediği halde kırmış, üzmüş olacaktı. Yani bu 'yalnız ilerlemeliyim' uyarısını geciktirmemeliydi.

İlaç poşeti rüzgarda çok hışırdadığı için ne dediği pek anlaşılamıyordu. Lakin bacak nezaketini bozmadan, gülümseyerek ve onaylayarak onu dinledi."

İsmet kıssasını babacan bir ses ile bitirdi ve kaşlarını kaldırarak ekledi:

"Yani demem o ki bu işler biraz böyle, o yüzden fazla da şey yapmaman lazım."

Hiç kimse sesini çıkarmadı uzun süre. Neredeyse beş dakika öylece birbirlerine bakıp rakı içtiler. İsmet'in gitmeyi kendi kendisine tercih etmesi gerekiyordu. Birbirleriyle konuşmasalar da masadaki ortak temenni buydu. Aynı anda üç adamın içinden, "Bir noktada İsmet gitmesi gerektiğini düşünecek." cümlesi geçiyordu. Fakat İsmet'in de hiç buna yanaşan bir hali yoktu. Arka arkaya içiyordu rakıları. İnattan ya da yaşlılıktan, bir eziyet ki bu adamın bünyesine kaynamış, takip ediyor ve aman vermiyordu. Biraz rahatlamak için çıktıkları meyhane etkinliği İsmet'in gönüllere verdiği hasarı bertaraf etme çabalarına dönüşmüştü. Beslenirken de dikkatli değildi İsmet. Onun için bir el bombasından farksız olan mezeleri coşkuyla tüketti. Ne zaman ki sofrada parası başkaları tarafından ödenen bir gıda kalmadı, işte o zaman İsmet artık gitmesi gerektiğini düşündü. Sezer "acaba bunun canı yemek içmek istedi de bizi mi kafaladı özür diliyorum ayağına" diye düşünmeye başlamıştı. Üstelik kıssa diye anlattığı şeyden de hiçbir şey anlayamamışlardı. İsmet, "Ziyade olsun arkadaşlar." diyerek kalktı masadan. Gülümseyerek izlediler gidişini.

Kapıdan çıkar çıkmaz Ekrem, "Ulan var ya bu bizi yedi haa..." dedi. Mustafa atladı, "Ağzımdan aldın." Sezer yine sinirlenmişti, çenesini titreterek, "Dinlediniz di mi bilgin büyüğümüz İsmet amcanın kıssasını?" diye sordu. Mustafa'nın sinirleri biraz boşalmıştı. Kısa bir tereddüdün ardından yüksek bir sesle, "Ekrem abi ben Aleviyim." dedi. Sezer hemen, "O nasıl söz Mustafacığım, tabii ki Alevisin." diyerek kadehini Ekrem ve Mustafa'nın kadehlerine tokuşturdu. Mustafa devam etti:

"Abi hazır sen her türden insanı kucaklamaya başlamışken... Ben yalnız bir insanım anlamışsındır halimden. Masis abinin Hz. İsa'ya sevinişini görünce bir hoş oldum. Sonuçta dediğin gibi orası bizim evimiz. Sen ne dedin, burası her çeşit insanın birbirini kucakladığı bir yuva dedin. Yani ne bileyim sen nasıl bir şey uygun görürsen artık. Duvara ufak Hz. Ali olur, ne bileyim 12 İmam'ın olduğu saatler var çok güzel, duvar saatleri, onlardan olur. Ben de buradayım diyebileceğim, gördükçe evimde hissedeceğim bir şey. Çok sevinirim abi buna izin verirsen."

Mustafa bilerek mi yoksa istemeden mi bu kadar hızla bir sarhoşa dönüşmüştü, anlamak mümkün değildi. Yaşadığı hüzün sesine yansıyınca ve bu, alkolle de karışınca içindeki en talepkar masumu arkadaşlarıyla tanıştırmış oldu. Ekrem başından sonuna kadar Mustafa'nın bu konuşmasını gülümseyerek ve kollarını açmış bir şekilde sarılmayı bekleyerek dinledi. Mustafa son cümlesine başladığında Ekrem de ona sarılmıştı ve sırtını sıvazlayarak, "Kardeşim benim, kardeşim benim. O nasıl söz, ne demek, ne demek. İtin olsun, köpeğin olsun Thunder & Shadows!" demeye başlamıştı bile. Sezer de ayağa kalktı ve arkalarından dolanarak sarıldı ikisine. İçinde hala biraz İsmet'in kıssa anlatıyormuş gibi ya-

pıp bedavadan yiyip içmesine duyduğu öfke vardı ama dostlukla bir nebze yumuşamıştı. Ekrem sarılmayı bırakıp kollarını daha da açarak, "Heyt bee, bugün halıcıyı da aradım, mis gibi siparişi de verdim. Yakında halılarımız da geliyor, değmeyin keyfimize bee." diye bağırdı. Mustafa da bağırdı, "Helal beeee!" diye. Sezer ikisinin de sırtını sertçe tokatlayarak yüksek sesler çıkarmaya başladı. O da bağırıyordu, "Helal Ekrem abime." diye. Ortak coşkunun biraz dinmesiyle Sezer, yine gülen bir sesle, "Ah be abi Kürtlere sövmeyeydin iyiydi ama canın sağolsun." dedi. Kollar ve kaşlar havada kaldı, lakin sesler tümüyle kesildi. Ekrem hızla melankoliye döndü, Mustafa da keza. Sezer yediği haltı fark edip son bir kez şaklattı sırtlarına ve sandalyesine geçti.

Ekrem garsona eliyle işaret edip bir ufak rakı daha söyledi. Mustafa elini Ekrem'in omzuna koyup, "Yapma böyle, olan oldu. Sen özrünü diledin, adamlarla sarıldın, öpüştün, helalleştin. Daha da hırpalama kendini." dedi. Sezer konuyu değiştirmek için çabalamaya başladı. Ekrem'e tamamen içinde bulundukları ruh haline uymayan keyifli bir sesle, "Ya Ekrem abi, sen niye hiç evlenmedin?" diye sordu. Ekrem kafasını kaldırıp, "Sezer bana kendini boğdurmaya mı çalışıyon sen?" diye, yine soruyla cevap verdi. Hep birlikte tekrar sustular. Yeni söyledikleri ufağı beklemeye başladılar. Sezer, Ekrem'in sabahki hali kadar kendini bilmez ve izini, yönünü kaybetmiş görünüyordu.

Ekrem'in tadı öylesine kaçmıştı ki masaya gelen ufak rakıyı aynen geri gönderdi ve "Hadi kalkalım." dedi. Ekrem ortak dünyaları olan Thunder & Shadows'un sahibi olduğu için hemen öne atlayıp hesabı ödedi ve kendilerine bir taksi çağırmalarını istedi. Sezer, "kaldırımda taksi gelene kadar belki hızlıca bir özür dilerim" diye

düşünüyordu. Ekrem'in tüm neşesini emdiği yetmemiş gibi bir de yerine sıkıntı, stres ve vicdan azabı koymuştu. Bir de üstüne hiç bahsetmediği derin mevzularını ona hatırlatmış, şiddetle üzmüştü. Kaldırıma çıktılar ve Sezer hemen başladı:

"Abi hakkını helal et çok patavatsız davrandım. Ağzıma geleni hiç tartmadan konuşuyorum. Bu İsmet beni çok gerdi, ayarımı bozdu. Canını çok sıktıysam, üzdüysem seni ne olur kusuruma bakma. Bilmeden, istemeden yaptım."

Ekrem, Sezer'in omzuna iki kere vurdu, "Olur öyle boşver." dedi ve o sırada taksi de geldi. Sezer yine öne bindi. Önce Ekrem'i, sonra Mustafa'yı bıraktı ve ardından evine gitti.

Ekrem, evinde yalnız ve yarım bıraktığı düzelmeyle karşılaşınca iyice yıkılmış hissetti. Çaresiz, yorgun ve daha kötüsü, geçmişine ve ailesine karşı haksız hissediyordu. Kendisini hemen buz gibi duşa attı ve bir gündür üzerine yapışan çıldırmışlığın yok olmasını bekledi. Yaşadığı titremeleri hep buna saydı. Soğuğa karşı çok zayıf bedenini şebeke suyunda haşladıktan sonra birkaç dakika boyunca daha da şiddetli titredi. İyice sakinleşince çekmeceden tertemiz pijamalarını çıkardı. Gün boyu ihtiyaç duyduğu konforun birazına kavuşmuştu sonunda. Antreye dizdiği dev çöp poşetlerini tek tek salona taşıdı. Hepsini tek tek yırtarak salonun ortasında kendi tepesini inşa etti ve aralarına daldı. Rahmetli annesinin yemek tarifleri defterini arıyordu. Biraz alkollü, fakat tertemiz, yepyeni pijamalarıyla pazar akşamında koşuşturan bir çocuk gibi yüzdü yığınların arasında.

10 dakika sonra elinde neredeyse parçalanmış bir defterle yüzeye çıktı, zıplayarak ayrıldı tepecikten ve boşaltılmış salon masasında defterden kalanları karıştır-

maya başladı. Kürt böreği tarifi arıyordu defterde. İlla ki anası biliyordu yapmasını. Yapamasa bile kaydetmişti kesin. Ekrem istiyordu ki herkes görsün Kürtlerin gönlü nasıl alınır. Elleriyle pişirmek, hatta abartılı gözükmeyecek olsa elleriyle yedirmek istiyordu. Tarifin olduğu sayfayı buldu, yırttı ve mutfağa koştu. Dolabı açtı, bir yandan da malzemeler listesine bakarak eksik olup olmadığını kontrol ediyordu. Her şey eksikti. Salondaki ışığı kapattı ve odasına geçip yattı.

Thunder & Shadows'un önünde serin ve yalnız bir sabah yaşanırken Mustafa belirdi. Ekrem'in geleceği yöne dikti gözlerini.10 dakika sonra Ekrem yavaş yavaş yolun sonundan büyümeye başladı. Cebinden anahtarını çıkarıp, şıngırdayarak ve Mustafa'ya göz kontağı kurabildiği mesafeden itibaren "günaydın" der gibi gülümseyerek geldi salonun önüne. Dükkanı açtılar, Mustafa hemen dışarıya iki tabure çıkardı. Ekrem çay ocağıyla ilgili işlerini halletti ve dışarıda oturup mahallelinin gelmesini beklediler biraz. Mustafa içinden, "Acaba dün geceki konuşmayı hatırlıyor mu?" diye geçirdi. Kafasını birkaç gündür hayatı boyunca hiç üzerinde durmadığı Aleviliğine takmıştı. Zaten doğar doğmaz ona ilk öğretilen şey, bazı şeyleri tümüyle kendisine saklaması gerektiğiydi. "Nasıl oldun?", "Kaçta uyandın?" gibi sorular ve cevaplarla 10-15 dakika tükettiler dükkanın önünde. Yavaş yavaş insanlar da gelmeye başlamıştı.

Mustafa, Masis'in hep oturduğu yere yerleşti ve aynı onun gibi dışarı daldırdı gözlerini. Belki bir-iki saat boyunca, yine Masis gibi sadece Oralet içerek devam etti. Gözlerinde bulanıklaşmış elektrik direği, kulaklarında bazen haberlerin, bazen at yarışlarının uğultusuyla sanki beynini tüm duyularından arıtmış gibi bekledi. Ta ki Masis'in gelişini camın ardında netleştirip yerini onun

için boşaltana kadar. Neşesiz bir selamlaşmayla aynı masada beraber geri döndüler dalgınlığa. Senelerce cam kenarında dalgınlığın zirvesini aramış Masis bile bazen Mustafa'ya bakıp, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Mustafa çoğu zamanını harcadığı şeyle, özyıkımıyla meşguldü aslında. Yangında ilk kendisini kurtarması gereken bir kişiydi. Çepeçevre bedenine doladığı yeni yuvası Thunder & Shadows sayesinde artık, insanların ortasında, gözleri önünde de kendisine zarar verebiliyordu.

Öğlene doğru henüz hiçbir oyuna katılmamış yaşlılarla birlikte, "Yahu gelin şöyle kapının önüne çıkalım serin serin." etkinliğine katıldı Mustafa. Hilal şeklinde dizilen taburelerden birinde yerini aldı. Ellerde çaylar, Oraletler ve sigaralar, sessizce gösterdi üzüntüsünü tüm yaşlılara. Endişeyle titretti Oralet'ini, sık nefeslerle içti sigarasını. Hiç ses çıkarmadan, başı önünde, odağı üzerine toplamayı başardı yarım saatlik çabası sonucu.

O gün, gün içerisinde Mustafa'nın Aleviliği hiç konuşulmadı. Anlaşılan, "açıkça söylemek" bile yetmemişti Mustafa'ya. Direkt ağlaması gerektiğini düşünüyordu o da. Akşamın bir saatine kadar çayını, Oralet'ini içti, oyunları izledi ve tülün üzerine asılı kalın perdeler örtülürken ayrıldı Thunder & Shadows'dan. Mustafa'nın gidişiyle, onun hal ve tavırlarındaki ağırlığı gözlemleme fırsatı bulmuş bir grup aşırı hassas salon sakini, ortadaki masa etrafına toplaştı. Birkaç ağızdan, "Hayırdır Ekrem, neyi var Mustafa'nın?" sorusu yükseldi. Mustafa, cemiyete mağdur olarak katıldığı için insanların fazladan şefkatine maruz kalıyordu. Onu bir şekilde hakkı yenen, dayak yiyen bellemişlerdi. Öyle tanımışlardı. Bir yandan da Mustafa'nın gerçekten hakkı yenmişti ve dayak da yemişti. Hatta onu hiç tanımadan

yaralarını sarmış, gönlünü yumuşatmışlardı. Fakat bu gerçeği Mustafa'nın geniş zamanına yaymak için o kadar aceleci davranmamalıydılar.

Sezer geldi. Tüm masaları tek tek gezip herkesle selamlaştı. İçerideki herkese tek tek nasıl olduklarını sordu. En sona sakladığı Ekrem'i çay ocağının arkasında yakaladı ve önceki gecenin verdiği utanmayla yol boyunca gülen yüzünü biraz düşürdü. "Nasılsın Ekrem abi?" diye sordu. "İyiyim Sezer sağolasın, sen nasılsın?" dedi Ekrem. "Çok şükür." diyerek ayrıldı Sezer ocağın önünden. Kendisini mahalle insanlarına adamayı misyon edinmişçesine sosyalleşmeye devam etti.

Kalın perdelerin ardında, yeni bir Thunder & Shadows uyanıyordu geceye. Sadece aynı şeyleri, bu kez kalın bir perdenin ardında ve artık upuzun, sarı bir Hz. İsa figürü önünde yaşıyorlardı. Ekrem bu çevresel faktörlerin ışığında netleşen dostluk atmosferiyle cezbeye geliyor, içinden çıldırarak "Böyle meclis bulunmaz!" diye düşünüp, "Allah!" deyip çay dolduruyordu çoğu akşam, birkaç saatliğine. Bazen evvelsi gün etrafına yaydığı nefret enerjisini hatırlayıp kendisini bir anlığına kaybetse de, motive olmanın bir yolunu buluyordu tekrar. O akşamın ilk anlarını Mustafa'nın acaba ne kadar üzgün olduğunu düşünerek geçirdi ve bunu bir sonraki güne erteledi. O an önünde ilgi, alaka, empati ve her çeşit insani duygunun iştirakçisi olmaya heves etmiş bir grup mahalleli vardı çünkü.

Tam o sıralar, gecenin en harlı anında Sezer, gülüşünü özenli bir degradeyle sonlandırarak, şakalaştığı birkaç mahalleliden ayrıldı ve ocağın ardına, Ekrem'e yanaştı. Sırıtmasının bitişiyle sözüne girdi:

"Ya Ekrem abi" dedi, "ne zamandır söyleyeceğim unutuyorum. Benim çok samimi, elektrikli ev aletleri

satan bir arkadaşım var. Geçenlerde ona bir uğradım, bir görsen, muazzam cihazlar var çok uygun fiyata. İstersen bir gün birlikte gidip bakalım, senin burada işini kolaylaştıracak şeyler de var." dedi.

Ekrem önce, "Ne gerek var abi, altı üstü çay ve Oralet yapıyoruz" ifadesiyle baksa da, buna hemen son verdi ve "Tabii, gider bakarız." dedi. Ardından Sezer bir süre daha elleri tezgahta etrafına bakınarak bekledi ocağın önünde. Demek istediği bir şey vardı fakat, mantıklı bir şey söyleyeceğinden çok da emin görünmüyordu. Biliyordu bunu. Duraksayarak devam etti:

"Abi bu bahsettiğim arkadaşın eşi siyahi bir bayan." Ekrem kafasını çevirdi, gözlerini kıstı, sadece biraz daha iyi anlamak istiyordu bu cümleyi. "Ne demek siyahi bayan?" diye sordu. Sezer, "Yani bildiğin siyah bir hanım işte." dedi. Ekrem bu kısmını zaten çok iyi anlamıştı. Bunu, o an neden ona söylediğini daha iyi anlamak için ısrar etti: "Evet, anladım, siyah bir kadın. Konuyla ilgisi ne?" Sezer:

"Abi izin versen anlatacağım. Demem o ki önce şöyle düşündüm, acaba salonda bir hanım çalışsa çok şık gözükmez mi? Sonra dedim, tabii ki şahane bir şey olur. Arkasından aklıma bu arkadaşım geldi. Her türlü etnik yapıya ve inanca çok saygılı olan Thunder & Shadows'a siyahi bir hanım daha çok yakışır diye düşündüm." dedi.

Sezer'in bu cümleleri üzerine Ekrem tümüyle içine kapandı. Gecenin devam eden 30 dakikası boyunca hiçbir şey demeden, mimik dahi vermeden ocağın arkasından izledi dükkanını. İnsanlar yavaş yavaş evlere dağılırken, o da yavaş yavaş toparlanmaya başladı. Kapının arkasına sıkıştırdığı, Hz. İsa'nın ambalajını iyice buruşturup çöp poşetine soktu. Kalan son boşları, kağıt

destelerini ve ıstakaları toparladı. Bilardo masalarının olduğu tarafa geçip şöylece bir baktı, boş bardak, çöp arandı. Duvara dizili altı adet seyirci sandalyesinden en uçtakinin üzerinde duran boş Oralet bardağını gördü.

Damarlarına tutunan zehirli bir hissiyatın tesiri, zamanla, özellikle ailesinden ayrıldıktan sonra edindiği ilkelerini anlık dahi olsa görünmez yapıyordu. Kontrolsüz bir adam olmamak için senelerce şiir okuması gerekmişti oysa. Etrafa saçılmış tüm ıvır zıvırı toparladıktan sonra, fayanslarını son bir kez parlatmak için yer temizleme gerecini eline aldı. Yer temizleme gerecinin tekrarlayan hareketi, zihninde bir ferahlamaya sebep oluyordu. Yaptığı hatayı telafi etmek için Kürt böreği pişirmeyi denemişti. Olmamıştı. Onun yerine zaten bu adamların fırıncı olduğunu hatırlayıp, onlardan Kürt böreği alarak Thunder & Shadows'da satmayı düşündü. Sabah ilk iş fırıncıların fırınına uğrayıp, onlara dükkanında Kürt böreği satmak istediğini söylemeye karar verdi. Televizyonu kapattı, son birkaç saattir çok fazla ilgi gördüğü için pozisyonu değişen Hz. İsa'yı düzeltti, ceketini koluna aldı, ışıkları söndürdü, her manada, her talebi karşılayan bir esnaf olduğunu düşünerek ve gururlanarak ayrıldı Thunder & Shadows'dan. Gözlerini açık denizlere dikmiş, birbirinin üzerinde tekrarlayan dalgaları izliyordu, sanki hızlıca şekil değiştiren ve bir şekilde birbirinin üzerinde tekrarlayan hatalarını izler gibi.

Mustafa'nın gecesi:

Çok fazla şeyi uzun zamandır kendisi için isteyip, hayal edip durmuştu. Güzel koltuk, yumuşak halı, hoşluk katan yatak örtüleri...

Bunu bıçakla kesip atan Thunder & Shadows ve ahalisi, onlardan ilk kez ve müthiş zorlanarak bir şey talep

eden Mustafa'nın üzgün yüzüne baktı da baktı gün boyunca. Kimse sormadı nasıl olduğunu. Başı önünde evine yürürken kendisini boynuna kadar doldurdu bu ruh haliyle. Evin önüne gelince Erhan'a selam verdi. Erhan, Mustafa'nın oturduğu apartmanın tam önündeki ağaçtı. Mustafa ona Erhan ismini vermişti. Karşı çaprazında bekleyen büyük çöp kovasının ismi Ümit'ti. Aynı hizada ve biraz daha geride Mustafa'yı karşılayan elektrik direği, Oktay. Giriş kattaki evinin daracık balkonunu çevreleyen demirler, Ayşen. Solundaki binanın bahçesini gizlemeye çalışan çalılıklar, Esma. Arabaların park alanıyla apartmanın arkasına dolanan bahçeyi birbirinden ayıran taşlar, İlknur. Gerizekalı olduğu sanılmasın diye hepsine çok hızlı selam veriyordu. Dairesinin dış kapısı, teşekkürler.

Ayakkabılarını nazik bilek hareketleriyle kapının arkasına doğru fırlattı. Işıkları açmadan odasına kadar yürüdü. Yine karanlıkta değiştirdi üzerini. En bol pijama altını ve atletini giydi, ışıkları yaktı. Mutfağa geçip boş boş baktı buzdolabına. Abisini aradı, açan olmadı. Bir tabağın içine bolca salam dilimledi ve salona geçip televizyon izlemeye başladı. Sonra elindeki salamı kenara bıraktı, odasına dönüp açık bıraktığı ışıkları söndürdü. Geri geldi salona, devam etti. Tabağındaki salamlar bitince bir tabak daha almak için mutfağa gitti. Yeni salamlar dilimledi, önceden soğuttuğu pet şişe sulardan da bir tane aldı koltuğunun altına, salona döndü.

Bol pijama altını çıkardı, yerine diz altı bir şort giydi. Atletini de yine bol, rengi solmuş bir tişörtle değiştirdi. Çoraplarını sıyırdı, attı. Yatağından bir adet yumuşak yastık aldı. Salona dönerken mutfağa uğradı ve çayın altını yaktı, kendisine biraz leblebi buldu ve televizyonun karşısına döndü. Bir ayağını poposunun altına almadan

önce şortunu hafif sıyırdı. Soğuk suyun kalanını kafasına dikti. Kanalları dolaşmaya başladı. Kanallardan birinde "Bayan Daisy ve Şoförü" filmi vardı. Kanepesine yayıldı, bacaklarının arasına en büyük yastığı aldı, başının altına yumuşak yastığını yerleştirdi ve filmi izlemeye başladı. Bir süre tebessümle izledikten sonra çayı demlemek için kalktı. Bir süre daha izledikten sonra çay almaya kalktı. Bir bardak çayı filmin tümüne yaydı. Biraz uyudu. Yatağına geçti. Daha fazla uyudu.

Ekrem'in sabahı:

Ekrem sabah evden çıkmadan önce, banyoda biraz Kürt sorununa eğildi. Şahsi, ufak bir Kürt sorunu vardı hala. Fırına gittiğinde söze nasıl gireceğini, nasıl bir tavır takınacağını düşündü. Kendisine Kürt böreğini gerçekten sevip sevmediğini sordu. Hemen ardından sevmemeye hakkı olduğunu, istemezse sevmeyeceğini de hatırladı. Ayıp olmasın diye Kürt böreği satmanın sorunu gerçekten çözebileceğinden emin değildi, lakin, ne de olsa şahsi bir sorundu bu ve elbette şahsi bir rahatlama sağlayacaktı.

Thunder & Shadows'un önünden geçerken Masis'i elinde gazeteye sarılı bir şeyle gördü. Yaklaşıp, "Hayırdır Masis abi bu saatte, elindeki ne?" diye sordu. Masis, "Ya dün Mustafa'nın hali tavrı beni çok etkiledi. Ben de bugün erkenden çıkıp ona bir tane Zülfikar aldım içeriye asmak için." dedi. Ekrem gülümseyerek, "Eksik olma Masis abi, büyük adamsın. Ben şu fırına kadar uğrayayım, sen anahtarları al, dükkanı aç." dedi. Hemen köşeden aşağıdaki sokağa bağlandı ve fırına doğru ilerledi. Fırının ana kapısına değil de, arka kısmına açılan kapısına yöneldi. İçeriye şöylece bir kafasını uzattı ve saygısızlık ettiği fırıncılardan biriyle göz göze geldi. Fırıncı, elini önlüğüne silerek kapıya yanaştı ve "Selamın

aleyküm" dedi. Ekrem hızlıca "Aleyküm selam" dedi ve konuya girdi: "Ya ben salonda Kürt böreği satmaya başlayacağım, fakat sizin burada yapıp yapmadığınızı bilmiyorum." Fırıncı, "Valla biz yapıyoruz, istersen patronla da konuşayım size belli bir fiyattan verelim." dedi. Ekrem mahcubiyetle harmanladığı memnuniyet tebessümünü saçarak, "Vallahi ne güzel olur, o zaman haber bekliyorum sizden." diyerek kapının önünden ayrıldı.

Salona geri döndüğünde, Masis elindeki devasa Zülfikar'ı duvarda açtığı alana yerleştirmeye çalışıyordu. Kapı şıngırtısını duyunca sol omzu üzerinden Ekrem'e, "Nasıl düz duruyor mu?" diye sordu. Ekrem, "Abi enfes oldu eline sağlık." cevabını verdi. Ardından çay ocağına geçip tanka biraz su çekti. Suyu kendi kimyasal sürecinde yalnız bırakarak, bitkin bir tavırla televizyonu açtı ve Masis'in karşısına oturdu. Bir derin nefes verdi, yaşadığı 24 saatlik mini Kürt sorunu üzerine başlattığı çözüm sürecini şahane yürütmüş olması hasebiyle muazzam bir rahatlama içindeydi. Masis'e göz ucuyla, "Valla bugün halıların gelmesi lazım, acaba nasıl olacak?" dedi. Masis, "Şurayı bir cennet bahçesi yaptın Ekremciğim, ellerine kollarına sağlık." diyerek yanıtladı bu soruyu. Ekrem biraz sustu, arkasından "Ya şu Kürt arkadaşlarla aramı düzelttiğim için çok mutluyum. Saçma sapan bir durum yaşandı, hiç istemezdim böyle olsun. Ama şükür tatlıya bağladık." dedi. Bir gün evvel bu olaya en geniş açıyla dahil olan Masis, "Sahi, ne konuştun fırıncılarla?" diye sordu. Ekrem, "Bundan sonra salonda Kürt böreği satmak istediğimi söyledim, eğer onlar yapıyorlarsa oradan alacağımı da ekledim." dedi. "Aman iyi iyi, çok güzel" der gibi kafasını salladı Masis.

Ekrem, vizyoner kimliğiyle en başta kendisini büyülüyordu. Tasavvur ettiği her ne güzel an var ise, bir bir

yaşamaya başlamış olmasıyla birlikte, üzerine yepyeni fikirler ekleme isteği de katlanarak artıyordu. Kapıdan içeriye adımını atan herkes, önce Ekrem'e, sonra Masis'e, ardından sırasıyla Hz. İsa'ya ve devasa Zülfikar'a selam verdi. Son ses haberler eşliğinde günün ilk çayları yudumlanırken, ekran önü masalardan birinde oturan yaşlıca bir adam, ceketinin iç cebinden katlanmış Türk bayrağını çıkararak, "Ekremciğim, bunu arkadaşlarla arkana asmayı düşündük." dedi. Ekrem gülümseyerek, "Yahu lafı mı olur? Hadi hemen asalım." diye yanıtladı. Elindeki çay tepsisini hızlıca bıraktı ve ocağın arkasındaki duvarda asılı olan takvimi indirdi. Yerine, yeni gelen bayrağı dört yanından gerdirerek bantladı. Bayraktan, güzelce bakmak için uzaklaşırken hem birbirlerine, hem de arkalarındaki kalabalığa, "Bunu buraya çerçeveli yapıp asalım birkaç güne." dedi. Çaylar ve Oraletler, hatta maden suları hiç olmadığı kadar akıtılıyordu masalara. Dilden dile, "Mustafa gelince Zülfikar'a ne diyecek acaba?" heyecanı yayılmıştı içeride. Özellikle Masis, o ilk anı nasıl yaşayacağını da bulmuştu. Sabahtan beri düşünüyordu ne de olsa. Mustafa gelecekti, önce dalgınlıkla kalabalığa bir selam verecekti. Ardından kafasını kaldıracak, gördüğü şeyin bir Zülfikar olduğunu anlayacak ve etrafına bakınacaktı. İşte o an, Masis öylesine şefkatle tebessüm edecekti ki Mustafa'nın aklına tek şey gelecekti: "Bunu bana Masis abi aldı."

Sade ve etkili. Hem karşısındakinin mahcubiyetini azaltan, hem de kendisine az da olsa gurur çıkaran pırıltılı bir duruştu Masis'in aklındaki.

Bir müddet sonra Mustafa, ağzında bir şarkıyla gaydalanarak içeri girdi. Kalabalığa sesini yükseltmeden, fakat jestlerini abartarak selam verdi. Cam kenarındaki, sık sık Masis'le paylaştığı masaya geçerken duvar-

daki Zülfikar'ı gördü. Oturma hareketini dondurarak, iki büklüm bir halde gülümsedi. Gözlerini tüm salonda hızlı hızlı gezdirirken herkese teşekkür etti. Nasıl sevindiğini anlatamayacağını söyledi. Ardından Masis'le göz göze geldiler ve anladı. Masis, "Abartma canım lafı bile olmaz." dedi Mustafa'ya. Mustafa önce muazzam bir minnet ifadesiyle teşekkür etti, sonra:

"Abi ne demek abartma, bunlar çok önemli şeyler. Ben senin Hz. İsa'nı hafife alıyor muyum? Tekrardan çok teşekkür ederim. Büyük insansın sen." dedi ve ağzındaki gülüşü tadı kaçmış bir sakız gibi saatlerce çiğnedi.

İlk kez, hem de çok alışık olmadığı bir şekilde, bir Zülfikar, Mustafa'ya derin ve huzurlu bir nefes aldırdı. Sezer'in yaşına yakışmayan heyecanı ve biraz da Thunder & Shadows'a kaynaşma gayreti, bilardo salonunu umulanın ötesine taşımıştı. Ekrem, kucaklayabileceği şeylere o kadar açtı ki, mahallelinin mantıksız isteklerine çaresizce yanıt vermek zorunda kalmıştı. Ardından mecburiyet sandığı şeyin aslında bizzat kendi kimliği olduğunu çeşitli sınavlardan geçerek anlamış oldu. Salonun en yaşlısı Ethem, haftada bir kez konuştuğu da olurdu, Ekrem için, "Böyleleri dört-beş yastıkla yatar." diyordu. Zülfikar ve Hz. İsa etrafında dizilmiş kalabalığın yüzü gülüyordu. Herkes baktığı bir yerde gururlanabileceği bir şey görüyordu.

Halılar o gün gelmedi. Ekrem aradığında ona, "Nasıl gelsin abi yarın akşama anca." dediler. Bir sonraki gün Kürt böreği ve halıların da gelmesiyle projesi neredeyse tamamlanıyordu. Kürtler Kürt böreği yerken, Aleviler Zülfikar'a, Hristiyanlar İsa figürüne, Türkler Türk bayrağına keyifle bakıyor olacaktı. Elbette bir eşitlik yoktu, lakin ilk etapta, en azından bir çeşitlilik vardı.

Akşamın yürekleri en çok sallayan anlarında Sezer, Ekrem'e tekrar yaklaştı. Ekrem hemen, Sezer'in lafı, önce elektrikli ev aletleri satan arkadaşından açıp, sonra da orada zenci bir bayan çalıştırmaya getireceğini anlamıştı. Sezer'e ısrarla açıklamış olmasına rağmen anlaşılamamıştı. Diyordu ki: "Mahallemizde zenci yok Sezerciğim." dinletemiyordu belli ki. Sezer sözüne, "Şu elektronik ev aleti satan arkadaş vardı ya, bahsetmiştim sana" diye devam etti, Ekrem yavaşça kafa salladı, "işte ona şu bizim depoya yapacağımız misafirhaneden bahsettim, bana bağışta bulunmak istediğini, ne lazımsa temin edeceğini söyledi." dedi. Ekrem böylesi bir jeste kayıtsız kalamayacağını fark etmişti. "Aaa" dedi kaşlarını kaldırarak ve gülerek, "bu çok iyi bir haber, bir ara bizi bir tanıştır Sezerciğim, şu adama yüz yüze teşekkür edelim, ayıp." dedi. Sezer, "Abi açıkçası sana sormadan bir şey yaptım ben, bu adamı yarın buraya davet ettim eşiyle birlikte." dedi. Ekrem yüzündeki gülücüğü biraz ekşitti, kaşlarını iyice aşağıya çekti ve "Ne güzel." dedi. Epey bir süredir, güzel olmayan her şeye "Ne güzel." deniyordu.

Tülün ardında, bir nebze güven duygusunu ve evin salonundaymış hissini, son damlasına kadar emdiler o gece de. Herkese eşit mesafede durmaya gayret gösteren Ekrem, çoğunlukla kalabalığın onayını almış olsa da, herkes tarafından yine eşit derecede garipseniyordu. Son 10 yıldır o saatlere kalmayan, erkenden evine dönen, Thunder & Shadows'un en yaşlı ismi Ethem, Ekrem'e yanaştı ve, "Evladım bana bir sade kahve yap, seninle şu masada biraz konuşalım." dedi. Ekrem biraz çekindi Ethem'in bu halinden. Hiç konuşmadan etrafına bakıp evine giden bir adamdı. Üstelik günde en fazla bir-iki saat duruyordu salonda, bu kez uzun durmuştu.

Ethem'in bir diplomat olduğunu da biliyordu ki bu onu biraz daha korkutmaktaydı. Sade kahveyi pişirmeye başladı bu gibi endişelerle. Ethem konuşacakları tenha bir masaya yerleşmiş, uzaktan onu izliyordu. Ekrem eli belinde kahvenin köpürmesini beklerken uzaktan tebessüm etti Ethem'e. "Hemen geliyorum abi, olmak üzere" gibi mimikler yaptı. Sade kahveyi fincana koydu. Haddinden fazla gerildiği için kahveyi götürürken elleri titriyordu. Oturdu Ethem'in karşısına, "Afiyet olsun Ethem amca." dedi. Ethem "Eline sağlık evladım." diyerek bir yudum aldı kahvesinden, hemen söze girdi:

"Evladım. Ne zamandır kendimi tutuyorum konuşmamak için. Biraz da nereye varacağını görmek için. Lakin sana biraz büyük nasihati vereceğim. Eğer kafanı ütülersem beni durdurursun."

"Estağfurullah." diyerek kafa salladı Ekrem, güldü. Ethem tekrar başladı:

"Seni anlıyorum. Burayı babandan devraldın. İstedin ki hem biraz kendi çağını yakalasın, hem insanlara ihtiyaç duydukları konforu tesis etsin. Bu gibi düşüncelerle hareket ettiğinin farkındayım. Fakat, etrafına biraz dikkatli bakarsan eğer, geldiğin noktayı sen de fark edeceksin. Evladım, burası sen ne dersen de bir kahvehane. Ama sen ne yapıyorsun, parlak pavyon perdesi asıyorsun. Yetmiyor tül perde asıyorsun. Hadi bunları anladık, bunlara alıştık diyelim. Burada önceden halı vardı zaten, yenilik olsun diye halıyı söküp attın. Ne diye böyle bir yenilik yaptın anlamadım. Ama gayet de yenilik oldu, hakkını yememek lazım. Burada önceden sarı ampuller takılıydı yanlış hatırlamıyorsam. Baban hepsini yakmıyordu onların. O zaman da insanlar önündeki kağıtları görebilmek için kör oluyordu. Tuvalet gibi aydınlanıyordu içerisi. Sen ne yaptın? Floresan taktın,

hem daha tasarruflu dedin, hem daha güzel dedin. Zırt pırt patlattınız o floresanları çocuğa taktıracağım diye, astarı yüzünü geçti. Tasarrufu anlarım, sen ticaret adamısın. Lakin yetmezmiş gibi her boş kaldığında yerleri siliyorsun. Bu insanlar sabır dedi ses etmedi uzun süre, ama bak dayanamadılar. E şimdi duydum ki halı sipariş etmişsin yer parlamasın diye. Yahu sen böyle eşşekler dürtmüş gibi silmesen zaten o kadar parlamaz yerler. Ben seni biliyorum. Halılar gelsin, bu sefer de zırt pırt makineyle süpürmeye kalkacaksın, insanların kafasını sikeceksin. Demek istediğimi anlıyorsun değil mi? Senin derdin bu insanların huzuru, konforuymuş gibi yapma bunları. Senin belli ki canın sıkılıyor. Rahmetli babanı da kaybettikten sonra iyice belli etti kendisini. Bunları yapacaksan içinden geliyor diye yap, eğlenmek için yap, bunlar anlaşılır şeyler. Böyle yaparsan en azından kendini üzmezsin. Şimdi sen her şeyi kafana takıp, dert edinip üzülüyorsun. En azından bu olmaz. Bak tam köşeye koskocaman, sapsarı Hz. İsa koydunuz. Evladım burası bir kahvehane, bilardo salonu. Hz. İsa ne oluyor, bana bir de bunu? Yetmez gibi yine koskocaman Zülfikar astınız duvara. Geliyorum, bakıyorum. İçimden diyorum ki bir ben mi görüyorum bu acayipliği. Benim oğlum da geliyor buraya. Anlattı bana. Akşam çekiyormuşsunuz tül perdenin üzerine parlak perdeleri, bağıra çağıra oyunlar bilmem neler. Kapıya kocaman Besmele-i Şerif astın mahalleli garipsemesin diye. Mahalleli bu manzarayı nasıl garipsemesin? Bu insanlar böyle şeylere alışık değil evladım. Herkesin aklını bulandırdınız burada. Kocaman adamlarsınız. Bak Mustafa senin büyüğün. Neredeyse 45-50 var değil mi o? Hah. Kocaman adam, ya bir de bu çok yalnız bir adam. Biraz ezik de bir adam. Bu adam geçen karşımızda tavır yaptı. Dı-

şarı tabureleri dizdiğimiz gün. Ben anlamadım mı sanıyorsun? Olur olmaz cebinden üzerinde Hz. Ali olan bir kağıt çıkardı falan. Şimdi bak neredeyse 50 yaşında adamı ne hale soktuğunuza bir bak. Seninle arasında taş çatlasa 3-5 yaş vardır onun. Kendini ne hale soktuğuna bir bak. Yavrum lütfen. Bak sakın yanlış anlama. Sana demiyorum ki böyle şeyleri yapma. Sadece diyorum ki madem bunları yapacaksın, başka sebepler bul kendine. Hem kendini hem çevreni sıkıntıya sokma. O Sezer'in de her dediğine uyma. Onun da aklı yerinde değil. Benim diyeceklerim bu kadar evladım. İnşallah kafanı şişirmedim. Ben bir büyüğün olarak düşündüklerimi söyleyeyim istedim. Tekrar eline sağlık, kahve de şahane olmuş. Haydi hakkını helal et ben çok geçe kaldım, evime döneyim."

Her dediğini sakince dinledi Ethem'in; adam yaşlı ve aslında biraz da haklı olduğu için başı önüne düşmüştü Ekrem'in, sesini çıkaramıyordu. Teşekkür etti ve Ethem'i salondan uğurladı. Oturup nasihat dinlediği masada tamamladı geceyi. Çay isteyenlere kalkıp almalarını söyledi. Herkes gidene kadar yine başı önünde bekledi, düşünerek. Aslında aldığı asıl uyarıyı yine gözden kaçırıyordu. Bir şey düşündüğü yoktu, sadece düşünceli olma halini kendince dramatize ediyordu. O akşam Thunder & Shadows'u yerleri silmeden kapattı. Bu da bir yenilikti. Sadece hızla hissedilemeyecek ve takdir edilemeyecek bir yenilikti.

Yemek tarifi defterine ulaşmak için salonun ortasında bir dağ bırakmıştı. Evine gidince hemen yeni poşetlerle işe girişti. Tekrar dört poşete ulaşana kadar bırakmadı toplamayı. Bir yandan da Ethem'in söylediklerini düşünüyordu aklının ucuyla. Kısmen sinirlendiği de oldu. "Sırf yaşlılar diye...", "Ne hakla..." gibi cümlelerle.

İçinden söylene söylene, kurula kurula kendi gözünde akladı kendisini. Dört poşet sürdü haklılığını geri kazanması. Tekrar dizdi çeri çöpü antreye. Ellerini yıkadı ve mutfağa geçti. Dört yumurta kırdı. Yarım bayat ekmekle bitirdi akşam yemeğini. Halısız salonuna geçti. Onu tedirgin eden boşluk hala varlığını sürdürüyordu salonda. Lakin ilki kadar yoğun hissetmedi. Azıcık da olsa alışmış şekilde oturdu koltuğuna. Televizyonunu açtı. Bu kez uykunun içine dalmadan öz yatağına atabildi kendisini. İyi geceler.

Kürt Böreği ve Siyahi Bayan

Sabahında, Ekrem tanka henüz su çekmişken, fırıncılar girdi kapıdan. Önce ocağa ilerleyip Ekrem'e bir kutu dolusu Kürt böreğini teslim etti birisi, fiyatı söyledi, kaçtan satarsa iyi olacağını anlattı ve bilardoya geçtiler. Ekrem bir güvercin gibi, hızlı ve bazen abartılı kafa hareketleriyle teşekkür etti fırıncıya. Çay ocağının, salonun kalanından ayrıldığı yerin tam köşesinde istiflenen ve nadiren kullanılan taburelerinden bir tane çekti ve dışarı çıktı. Her şey hallolduktan sonra gelen uyku geldi, Ekrem biraz boynunu büktü fakat her şey henüz hallolmadığı için hemen dirildi. İlk çayını içtikten sonra halıcıyı aramaya karar verdi. Ayrıca Sezer de elektronik ev aletleri satan adamı ve siyahi eşini getirecekti o gün. Muhtemelen birkaç saat içerisinde.

Ekrem ilk çay servisini yapıp tekrar kapının önüne döndü ve bir müddet hafif serinliğin cazibesi sebebiyle oturduğu tabureden ayrılamadı. Çayı biteli 10-15 dakika olmuştu, halıcıyı aramaya üşeniyordu. Ekrem'in yüzünde, diğer herkesin sevinç ve gurur olarak okuduğu, fakat aslında henüz hissedilemeyen yanlışları varmış gibi bir ifade yavaş yavaş yer yapıyordu. Kendisine

ikinci çayını alıp, tekrar kapının önüne gelmeden halıcıyla konuşup, ardından kapı önüne çıkıp Sezer'i aramak gibi bir plan yaptı. Bu plan, diğer her küçük çaplı planı gibi kusursuz işledi. Hem de zaten öngördüğü şeyleri bir kez de teyit etmiş oldu. Halılar akşamüstü, Sezer birazdan...

Mahalleli Thunder & Shadows'u bloklar halinde doldurmaya başlamıştı. Sözleşip, buluşup gelmişler gibiydiler. Ekrem çırağına bir süredir hızlandırıcı eğitim veriyordu ve o sabah çocuğun servisteki başarısını hoş bir gururla izledi. Kürt böreğine henüz hala sabah olduğu için yoğun bir ilgi vardı. Ekrem, televizyona en yakın sandalyeye oturmuş, neredeyse bir derecelik açıyla haberleri izlerken, olanca neşesiyle Sezer belirdi arkasında. Çekingen adımlarla onu takip eden elektrikli ev aletleri satıcısı ve siyahi hanımı da tebessümle selamlıyordu sağı solu.

İnsana her şeyin gitgide kolaylaşacağı hissini veren enteresan bir kadındı bu siyahi hanım. Genetik özellikleri sebebiyle gülüşü herkesinkinden daha belirgindi. Onu mutlu etmek, onunla aynı hayatı yaşayan başka birini mutlu etmekten daha zevkliydi. Ekrem, hatırı sayılır zahmete girerek selamladı bu çifti. Kendisinde bazen, anın ve ambiyansın dışına taşan haller seziyordu. Fakat biliyordu ki bunlar insanın kendisinde törpüleyeceği şeyler değildi. Başlar eğildi kalktı, ocağın arkasına koşuldu ve geri gelindi, "Aman zahmet etmeyin"ler tekrar edildi ve güç bela bir masada çaylarla oturuldu. Sezer yeni tanışanlar arasında, biraz jestlerini de köpürterek güçlü bir köprü kurmaya gayret ediyordu. Her zamanki normal çaylardan gelmiş olmasına rağmen, elektronik ev aletleri satan adam övgüyle ve ağzını şapırdatarak konuştu çay üzerine. Çok lezzetti olduğunu söyledi ve

tohum atıp atmadıklarını sordu demlerken. Ekrem'se manasız bir heyecana kapılıp, sanki bu bir teftişmiş gibi "Buyurun mutfağımızı gezin." dedi.

Sessizlik birkaç kişiyi öldürmek üzereyken Sezer hemen müdahale etti, "Abi" dedi Ekrem'e bakarak, "şu depoya bir bakalım birlikte, neye ihtiyaç var görelim." Ekrem, "Tabii tabii buyurun." diyerek insanları bilardo masalarının olduğu kısma yönlendirip, bodruma inen küçük kapıyı gösterdi. "İsterseniz çaylarınızı da elinize alın ama aşağısı biraz tozlu". Siyahi hanım eşine baktı önce, "acaba çayımızı almak istiyor muyuz?" sorusunu soran gözlerle. Çaylarını yanlarına almadan takip ettiler Ekrem'i. Ekrem metal kapıyı gürültülü bir şekilde açtı. Sezer o sırada "Şimdi biraz kirli fakat çok güzel bir odaya dönüşeceğine eminim." gibi sözlerle, sanki bir emlakçı gibi depoyu anlatıyordu. Hep birlikte depoya indiler. Ufak, boş ve gerçekten kirli bir odayla karşılaştılar. Gezilecek ya da görülecek bir tarafı yoktu. Üstelik böyle bir yere bakmak için az kalsın çaylarını yanlarına alacaktı bu insanlar.

Elektrikli ev aletleri satan adam sadece bir yatak ve ufak bir dolap alınsa kafi olacağını söyledi. "Tabii tabii" dedi Sezer, "o kadarı kafi." Toplamda bir dakika bile sürmedi bu gezi. Depodan çıkarken Sezer Ekrem'e fısıldayarak, "Ne düşünüyorsun siyahi hanımla ilgili?" diye sordu. Ekrem, "Ya bilemedim, şimdi ne kadar para vermek lazım, iş teklif etsek ayıp mı olur bir anda?" dedi.

Masaya tekrar döndüler ve yeni çaylar söylendi. Ekrem, vaktiyle akıl edemediği "Efendim işleriniz nasıl?" sorusunu sordu. Adam elindeki sigarayı gösterip, Ekrem'den "Tabii tabii." cevabını alınca anlatmaya başladı. İşlerin gayet yolunda olduğundan, elektrikli ev aletlerinin her zaman geniş bir pazarı olduğundan bahsetti bir

süre. Sigarasından çok derin nefesler çekiyordu. Ekrem o dünyalara yabancı olduğundan, adamın işiyle ilgili bu kadar üstünkörü konuşmasına hiç takılmamıştı. Adam bir müddet havadan sudan sohbetin üzerine karısını arabaya gönderdi. Birkaç dakika içerisinde siyahi hanım kucakladığı su arıtma cihazıyla kapıda belirdi ve elektrikli ev aletleri satan adam, sunumunun en can alıcı kısmına gelmiş reklamcı gibi, "Ekrem Bey, şebeke suyu malumunuz. Bu size hediyemizdir." dedi. Ekrem ne diyeceğini şaşırmıştı. Belli ki kadın, piyasadaki en kaliteli su arıtma cihazını taşıyordu kucağında. Hemen ayaklandı, aldı su arıtma cihazını kadının kucağından, tezgahının üzerine koydu. "Vallahi nasıl teşekkür etsem az, niye zahmete girdiniz?" dedi. Mahcubiyetini bu hareketlerine yedirdi.

Ekrem telaşla, çayları bizzat tazeledi ve siyahi hanımın önüne tepeleme Kürt böreği koydu. Masaya az evvel bıraktığı şeyin zarafetten ne kadar da yoksun olduğunu fark edince, bir an için kadıncağızın tabağından birkaç Kürt böreği eksiltmeyi düşündü. Bu kadarı da hayvanlık olacağından, zararın tam orasından dönmeye karar verdi. Fakat Ekrem'in tepeleme Kürt böreği heyecanı boşa çıkmıştı. Siyahi kadın, yoksul gibi yiyordu. Az konuşarak, kısa cümleler kurarak, bolca tebessümle kadının tabağını bitirmesini beklediler. Ekrem bu süre zarfında bu kadına iş teklif etmek için söze nasıl gireceğini tasarladı. Teklif etmeli miydi bilemiyordu da. Sezer'e kaş göz yapmayı denedi lakin o da konukların ağzına düşmek üzereydi. Biten böreklerin üzerine bir de koca bardak suyu kafasına diken siyahi hanım, kaşlarını sonuna kadar kaldırıp evrensel bir "oh be" suratıyla ve sevimli sesiyle teşekkür etti. Ekrem hızla "Bizimle çalışmayı düşünür müsünüz?" diye sordu kadına. Adam, kadın ve hatta Sezer bile şaşırdı. "Ne alaka, nereden çıktı şimdi bu?" gibi

şeyler duyulmuyordu fakat, anlamamak için zihnen savunmasız olmak gerekiyordu. Elektrikli ev aletleri satan adam, Sezer'e manalı bir bakış attı. Sanki "Bu herif benim karıma mı asılıyor?" der gibi. Sezer hayatının en derin nefesiyle tempolu bir açıklık getirdi konuya. Dedi ki:

"Ya burası her çeşit insanın her koşulda kardeşçe sosyalleştiği nezih bir zemin. Geçenlerde Ekrem abiye bahsettim, 'Böyle bir yerde bir hanım iş arkadaşınız olsa fena olmaz mıydı?' dedim. O da bayıldı bu fikre, ardından aklıma hanfendi geldi. Hem hanım, hem de yanlış anlamayın, siyahi. Tam olarak Thunder & Shadows'un vermek istediği mesajı taşıyor. Bakın bu salonda İsa'lı köşemiz var, Zülfikar'ımız var, bayrağımız var, Kürt böreğimiz var. Bunların bir arada ve ahenkle yaşaması muazzam. Bir de siyahi hanım olsa... Düşünsenize!"

Ekrem araya girdi:

"Bakın burada Hıristiyan bir abimiz var, ismi Masis. Onun cam kenarındaki köşesine Hz. İsa koyduk. Ben bir de oradaki bir blok camı vitray yapacağım kendisi için. İnsan evinde hissetmeli."

Siyahi hanım, gülümseyerek kafa salladı ve kısacık "Neden olmasın?" dedi. "Tabii ki ben de çok isterim böyle bir yerde çalışmayı."

Karşılıklı birkaç dakika sevinildi ve ardından Ekrem siyahi hanıma verilecek maaşı konuşmaya yeltendi. Bunun böylece konuşulmasından kendisi de rahatsız oluyordu. Çeşitli denemelerle birçok cümleye girdi, hiçbirini maaş konusuna bağlayamadan ayrıldı. Salonun meraklı bakışlarına maruz kalarak sürdürdükleri bu tatlı-gergin sohbeti sonlandırmayı istiyordu iki taraf da. Müsaadeler istendi ve bu ayrılığın verdiği ekstra hoşnutluk sebebiyle daha da gülümsendi. Daha da gülümsendi.

Misafirlerin ayrılışının ardından salonda her ağızdan bir ses çıkmaya başlamıştı. "Kim bu zenci hanım?", "Zenci deme siyahi de!!", "Ne hediye ettiler?" "Bu bayanı işe mi aldın Ekrem abi?" vs. Ekrem'in kulaklarında buğulanan bu gürültü, düşüncelerine bir dip ses olarak eşlik ediyordu. Çünkü o, gayet zengin ve alımlı bir kadının -üstelik siyahi- böyle bir bilardo salonunda çalışmayı bu kadar hızlı kabul etmiş olmasını, hatta sadece kabul etmiş olmasını garipsiyordu. Elleriyle sesi yavaşlattı ve "Arkadaşlar Sezer'le birkaç zamandır burada bir bayan çalışırsa ne kadar şık bir şey olacağını düşünüyorduk. Hepimize hayırlı olsun, herkes de bundan sonra haline hareketine biraz dikkat etsin. Fazla bağırıp çağırmayalım." gibi bir açıklama yaptı. Arkadan Masis, "Ya Ekremciğim istemeden kulak misafiri oldum, benim bu camı vitray yapacağını söyledin. Doğru mu? Öyle bir konuşmuştuk ama ben şaka sanıyordum." dedi. Ekrem bu sefer tek eliyle bu soruyu geciktirerek ve lafı ağzında geveleyerek, "Bakacağız Masis abi, maliyet çıkarmadım daha." şeklinde cevapladı.

Ocağın arkasına geçip, çekmeceden defterini aldı. Bir yandan da sürekli yakınında hareket eden Sezer'e, "Mustafa nerede ya, gelmedi mi daha?" diye sordu. Dibindeki çırağına, defter tutan elinin yüzük parmağını biraz havalandırarak çay siparişi verdi ve hep toplantı yapılan masaya yöneldi. Sezer, "Valla abi ne zamandır Mustafa ne yapıyor ne ediyor bilmiyorum, bugün de görmedim." diye yanıtladı. Birlikte, sanki daha krize dönüşmemiş bir meselenin toplantısını yapacaklarmış gibi oturdular masaya. Ekrem çayı gelene kadar önündeki defteri karıştırarak Sezer'in her söylediğine kafa salladı. Sezer'in sesinde ikna edici bir dalgalanma ve tizlik seziyordu. Fakat yine de Sezer'in sesi ikna edici

değildi. Zamanla bir yeni gelin odasına dönen Thunder & Shadows'da, mahallelinin sesi akislerini kaybetmeye başlamıştı artık. Halılar da gelince tümüyle kahkahayı ve kavgayı sömüren bir yer olacağı endişesi, düşük bir frekansta gönlünde yaşamaya devam ediyordu Ekrem'in. Bu hislerin sırayla öne çıktığı bedenine, bir anlığına Sezer'in sözlerini de davet etti. Sezer, "Abi bu getirdiğim adam melek." diyordu. "Eşini sen de gördün, muazzam bir enerjisi var kadının."

Mustafa girdi kapıdan. Hızlı baş hareketleriyle insanları ve Zülfikar'ı selamladıktan sonra Ekrem'le Sezer'in masasına oturdu. "N'aptınız, bölmüyorum değil mi, bir şey mi konuşuyordunuz?" diye sordu. "Yok yok" dediler, "ne içersin?" "Çay içerim." dedi Mustafa ve ekledi: "Yolda gelirken İsmet amcayı gördüm, bu zarfı sana vermemi istedi." Elindeki zarfı Sezer'e uzattı. Sezer bu adamın adını duydukça mimiklerini kontrol edemez hale gelmişti. Çok mühim bir meselenin eşiğinde olmalarına rağmen zarfı açtı ve okumaya başladı.

İsmet'in Sezer'e Mektubu:

"Sezer'e...

Süpermarketler zannettiğimden daha fazla hüzün barındırıyor.

Kullanmakta olduğum karmakarışık bir nevresim takımı vardı. Yastık kılıfları çok karmaşıktı. Altıma serdiğim çarşafım çok karmaşıktı. Yorganım da çok karmaşıktı. İnsanın gözleri yoruluyordu bakarken. Buna rağmen odamın geri kalanı oldukça sakindi. Masam boştu. Ufak bir dolap ve bir adet tekli koltuk vardı. Çalıştığım masanın üzerine çırılçıplak uzanmış, duydu-

ğum her tıkırtıda güllü çiçekli yorganımın altına saklanıyordum.

Saatin zangırdamasıyla içeriye koştum. Alarmdan önce uyanmıştım ve başka bir odadaydım. Saatin olduğu odaya koştum. Saati susturdum ve ağzımdaki lokmayı çiğnemeye devam ettim. Uyanmam gereken saatte hazırdım. Yürümeye karar verdim. Kendime yetişmeyen kollarım: 'Yardım edin! Beraber sevelim beni!' diye sesleniyordu sanki. Aslına bakılırsa saçma sapan bir şeydi bu. Boktan odamı ve disiplinli hayatımı tarif edip, üstüne bir de şut çekince acıyan yerime; herkes kadar göz yoran bir yastık kılıfı, herkes gibi boş gözüken bir masaydım. Kendiliğinden süregelen hayatımı, yine kendiliğiyle devam ettirmenin tek yolu buydu sanıyorum. Katladım karmakarışık yorganımı ve koydum boş masamın üstüne. Ama bilelim diye söylüyorum, bir adet kadife, üç adet kumaş ve iki adet kot pantolonum vardı. Rengarenk tişörtlerimin yanı sıra dümdüz ve sıradan gömleklerim de vardı. İş yerim yürüyerek 35 dakika uzaklıktaydı. Bir süpermarkette kasiyerdim.

Normal ve acısız insandım ben. Normal olmanın verdiği o efsanevi acıyı düşündükçe normal bir adam olmadığımı düşünüyordum aslında. Acısızlık insanı mal eder. Mallık insanı mutlu eder. Mutluluk insanı normal eder. Mutluluk, göremediğimiz bir radyo yayını gibi etrafımızda uçuşurken, "bıdıt bıdıt" sesleriyle önümden akıp giden kişisel ihtiyaçlara gösterdiğim hayranlıktır beni küçük bir adam yapan. Uyanmam gereken saatte hazırdım. Yürümeye karar verdim.

Oturduğum binanın çok eski bir bina olmasını istedim sürekli. Ama bu eski bir binada yaşama isteği değildi. Yaşadığım binanın eskimesini istiyordum. Evden çıkınca sanki kocaman bir kapıyı kapatıyor gibi yapı-

yordum her sabah. Merdivenlerden inerken ayak sesimin çok fazla yankılandığını hayal ediyordum. Şaka yapıyorum. Oturduğum sokakla ilgili pek bir hayalim ya da fikrim yoktu. Sadece rahatsızdım. Yürüyerek çalıştığım markete gittim. Kapıda Mithat abi oturuyordu. Mithat abi çok ilginç bir insan. Düşünün ki benim uyanmam gereken saatte o buradaydı. Kendisine selam verdim ve kız kardeşinin sağlık durumunu sordum. İyi olduğunu ve haftaya birkaç test daha yapılacağını söyledi. Bir çoban gibi güdüyordum Mithat abinin hislerini. Benim çok değerli koyunlarımdı sanki onu erkenden uyandıran sıkıntıları. Kız kardeşiyle ilgili kaygılarına kaval çalıyordum. Fazla üzüleceği bir konuya değerse dilim, hemen yolluyordum içimdeki sinsi köpeği. Hem onu kurtarıyordum hem de kendi köpekliğimi. Güllü çiçekli yastığıma kafamı her koyduğumda o masayı nasıl doldurabileceğimi düşünüyordum. Şaka yapıyorum.

İyimser suratım ve ilgili bakışlarım, duyacağım ilk "Bıdıt"a kadar sabitlenmişti artık. Öyle ki insanın gözünün önüne bir tıraş bıçağı gelmeyegörsün. Israrla aynı şeyleri düşünmek veya hissetmek mümkün değil. Kafamda herkesle kavga eder, küserim ve tam o an bir kalıp sabun gelir gözümün önüne. Kıyamaz, tekrar severim herkesi. Araba almaktan kutu kolayla vazgeçip, köftelik kıymayla cinsiyet değiştirebilirim. Her mesleğin kendine has zorlukları var. Marketi açtık. Çalıştık. Bir miktar çalışmanın karşılığı olarak bir miktar paramızı alıp evimize gidecektik. Bu saydıklarımın olabilmesi için günlerce hiçbir şeyin ters gitmemiş olması gerekir. Her şeyin ters gidiyor olmasını ayrı tutarak söylüyorum tabii ki. Üzüntü veren bir rutinden bahsetmiyorum. Bu rutin bana ilham veriyor. Marketimi seviyorum. Belki bir kumaş pantolon ve rengarenk tişört vardı üzerimde.

Yaşadığım odadan geldiğimi benimle yaşamayan nereden bilsin? Aynı dalgınlıkla yürüyor, aynı dalgınlıkla gülüyorduk. Önemli olduğuna topluca hemfikir olduğumuz her şey niyeyse gitgide değersizleşiyordu. Aynı dalgınlıkla fırlatıyorduk bir litrelik suyu sepete, aynı dalgınlıkla ödüyorduk parasını. 30 gün hiçbir şeyin ters gitmemesine alıştıkça daha da dalgınlaşıyordum. Vücudumdaki kılların kısa kalmasına o kadar özen gösteriyordum ki, tıraş bıçağını görmek bile bu yüzden rahatlatıyordu beni.

Bir elimde sıkıca tutuyorum diğerini. Her şeyi böylece yakalamalıyım. Tabii ki tüm tarif edilenler yine güzel, fakat tesirsiz bir gölgelik gibi, sadece serin gösteriyor.

İsteseydim diyerek kendi kendime örnekler veriyordum. Bazı şeyler şöyle olabilirdi. Bazıları ise böyle olabilirdi. Bir ağacın altına yatıp, onun aileme dönüşmesini bekliyordum. Hiç kimse görmezken köklerini topraktan çıkaracak, ve sanki nefesimi tutup dalacağım. Geceleri gökyüzüne bakıp, yıldızlardan kalıp sabun çizmeye çalışıyordum. Her "bıdıt" la iyice uyanır gibi hissediyordum. Kendime iyi bir telefon alıp, alarm sesini barkod okuma aletinin sesi yapmaya karar verdim. İnsan uyanması gereken saatte hazır olmalı. Yürümeye değil ama. Bana bak! Hayat öylesine anlaşılmaz ki, insan ölmek için sabırsızlanıyor değil mi? O yüzden, lütfen.

Dalgalarda boğulmak eski ürkütücülüğünü kaybetti. Her şahane hissiyatın lanet bir dublajıyla sağır oluyorum. Kendi feryadımı işitemeden, ağlayamadan yumuyorum gözlerimi. Her cesedin sahibi çıkıp, her yaşayanı sahipsiz bırakıyorum. Her akla yatanın üzerini örtüp, milim kıpırdatmadan gömüyorum. Ancak fark ediyorum, ölmemişin bana hayrı yok. O yüzden, lütfen."

İsmet Narlı

İsmet çok güzel dengelediği ataklarıyla Sezer'in aklını yerinden aldı, yerine kim bilir neler koydu. Sezer artık tartamıyordu yaşadıklarını. Kalabalık içerisinde biraz sivrilmek için kullandığı alelade yaşlı bir adam olması gerekiyordu İsmet'in. Fakat kurduğu tehlikeli yakınlık yüzünden kendi dünyasını muhafaza edemiyordu İsmet'in delilikleri karşısında. İsmet bir karadelikti, Sezer'i seçti ve vazgeçmeye niyeti yoktu. Mustafa ve Ekrem mektupta ne yazdığını soruyordu. Sezer: "Yok ya saçmalamış yine bir şeyler." diyerek cebine koydu zarfı. Fakat gözleri derinlemesine dalmıştı masanın ortasına. Bu sebeple biraz ısrar ettiler İsmet'in neler yazdığını okumak için. Sezer'den tepki alamadılar. Hiçbir şey demeden kendisine önce bir bardak su, ardından da bir bardak çay aldı, masaya geri döndü. "Neyse" dedi, "ne diyorduk?"

Ekrem:

"Şimdi benim aklıma bir şeyler takılıyor. Küçük bir liste yapayım. Pat diye ne olduğunu anlamadan dükkana birileri geldi. Elektrikli ev aletleri sattığını bildiğimiz bir adam ve siyahi eşi. Bize hediye olarak su arıtma cihazı getirdiler, sağolsunlar. Beraber depoya baktık, yatak koyarız falan dedik değil mi? Sonra bu siyahi hanımı işe aldık burada. Önce Sezer'e soralım, Sezer sence bu yaşananlar normal mi?"

Sezer:

"Abi şimdi bu adam bir hayırsever olduğu için... Ben de buna Thunder & Shadows'da ihtiyaç sahipleri için bir misafirhane yapacağımızdan bahsettim. Hemen atladı, ben de çok sevindim o böyle davranınca. Zaten ne zamandır siyahi eşini inceliyordum, Thunder & Shadows'a çok yakışır falan diye düşünüyordum. Sana da bahsettim zaten. Ama bu adam nasıl zart diye karısının

burada çalışmasına razı oldu hiçbir fikrim yok. Bana bir tek o kısmı çok garip geldi. Tabii ki çok sevindim ama yine de garipsedim, haklısın."

Ekrem:

"Öncelikle sen de görmüşsündür, oraya misafirhane denmemeli. Bir de beni bu insanlara açıklama yapmak zorunda bıraktın, bunun bir tazminatı olmalı. Ayrıca bu kadın yarın mı gelip başlayacak, kaç para vereceğiz gibi soruların cevabı henüz yok. Şöylece oturup yaşadıklarımızı tarttığım zaman, bir mana veremiyorum. Sezerciğim, Mustafacığım, inşallah bir ilacın etkisi altında değilizdir. Bugün halılar gelecek, kaybolmayın bir yere bana yardım edin."

Eşzamanlı olarak kafa salladılar. Onlara verilmiş bir göreve koşar gibi Thunder & Shadows'un iki ucuna fırlayıp, denk geldikleri ilk masalara yerleştiler. Ekrem de ağır hareketlerle toplantı masasına yaydığı ıvır zıvırı çekmecesine taşıdı. Ardından Masis'in masasına yöneldi. Masis, Ekrem'in gelişini karşıladı. Kendi masası, kendi sınırları ve nispeten kendi kuralları vardı Masis'in. Ancak gece olup Ekrem dükkanını kapattığında tümüyle bağımsız sayılabilirdi. Ekrem, Mustafa ve Sezer'e bahsettiği kaygılarını biraz daha kısaltarak Masis'e de aktardı. Masis gözlerini kısarak, biraz da arkadaşının haklılığına koşulsuz inanmış kocakarı misali dinledi Ekrem'i. Ekrem kaygılanmışsa, kaygılanmakta haklıydı. Üzülmüşse hassas, kızmışsa sabırlı, kötüyse iyi niyetli, iyiyse gönlü genişti. Dışavurulan her halin bir de olumlu yansımasını veriyordu kocakarılar. Masis, işbu şekle bürünmüş haliyle:

"Ekremciğim. Kuzum. Senin yüreğini ben bilmez miyim? Bence müşterilerini çok düşündüğün için biraz korumacı davranıyorsun. Sonuçta ilk defa gördüğün iki

insan. Hırlı mı, hırsız mı bilemezsin. Tamam sana çok güzel bir su arıtma cihazı hediye etmiş olabilirler. Sağolsunlar ben de çok sevindim. Ayrıca tabii ki o su arıtma cihazı hepimizin. Yediğimiz içtiğimiz birdir bizim. Haksız mıyım? Sana bir abi olarak tavsiyem fazla pimpirikli davranmaman. Hoş bir siyahi hanım sonuçta bu. Thunder & Shadows'a kim bilir kaç sınıf atlatacak kalitede bir bayan, gördüğüm kadarıyla. Bırak bir başlasın, bir görelim. Sen de su arıtmaya başla. Bir içelim çayımızı kahvemizi. Endişeye kapılıp yanlış bir şey yaptığını falan düşünme sakın."

Ekrem de bu konuşmayı kocakarı mahzunluğuyla dinledi. Görünmeyen dilleriyle birbirlerini yaladılar. Ekrem, Masis'ten müsaade istedikten sonra halıcıya telefon açmak için ocağın arkasına geçti. Telefon etti ve kaçta geleceklerini öğrendi. Sonra salona "Abiler!!" diyerek dikkati üzerine topladı ve "Halıcı bir saate gelecek, bu sandalyeleri elden ele boşaltıp halıları döşeyeceğiz, eğer siz de yardım ederseniz." uyarısını yaptı. "Tabii abi ne demek!" "Tamam, tamam!" Sesleri yükseldi. Bir saati kısa bulan bazı müşteriler oyuna başlamama kararı aldılar. Aralarında iddialaşıp "Halılar gelsin, yerleştirelim, sonra kapışırız." dediler.

Halılar

Geri geri giden taşıt sesiyle başlar dikleşti, boyunlar uzadı. Ekrem hızlıca sandalyesini zırıldatarak oturduğu masadan geriledi. Hafif ayaklandı, boynunu daha da esnetti. Başını biraz arkaya bırakarak gözlerini belertti. Oysa ki kamyon görülmesi imkansız bir kör noktaya düşmüş de değildi. Bu davranışların hiçbirisi, kamyonu daha iyi görme arzusuyla açıklanamayacak türdendi. Ekrem, ayaklarını sürüyerek, tempoyla Thunder & Shadows'un önüne çıktı. O sırada kamyon hala geri geri gidiyordu ve şoför aracı tam olarak salonun önüne sığdırma gayretindeydi. Bazı girişken müşteriler kendilerini kamyonun etrafına saçarak: "Gel abi gel, dur abi dur, GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL" diye sayıklamaya başlamıştı. Fakat kamyon, çevresinde yankılanan çeşitli coşkuları görmezden geliyor ve bildiğini okuyor gibiydi. Birkaç dakikalık çaba üzerine nihayet yerini alabildi.

Ekrem şoförün inişini karşıladı ve "Berkant yok mu?" diye sordu. Adam, "Berkant abi taş düşürüyor abi

gelemedi ama selam söyledi." dedi. "Aaaa" dedi Ekrem. "Geçmiş olsun." Bu kısa konuşmanın ardından Ekrem bir şey içip içmediğini sordu şoföre. Şoför, "Önce güzelce halıları yerleştirelim sonra bir çayını içerim abi." dedi. Kamyonun kapağını sertçe, yankılandırarak devirdi Sezer. Şoför biraz rahatsız olmuş gibiydi. Hiç tanımadığı bir insanın, sanki kendi kamyonuymuşçasına bu kadar rahat davranması sinirini bozmuştu. Sırf kasasında onların halıları var diye, ne hakla herkes gönlünce ve rahatça davranabiliyordu. "Bi dakka, bi dakka!" diyerek uzaklaştırdı kalabalığı kamyonun arkasından. Ekrem'e bakıp, "Abi ben çıkayım, ilk ruloyu dikeyim, siz alın buradan. Zaten dört parça var." dedi. Ekrem salonuna bağırdı: "Yahu boşaltın içeriyi, alalım masaları elden ele." Sezer ve Mustafa her defasında ikişer sandalyeyle çıkıyordu içeriden. Kamyoncu halıyı kavrayıp dikerken, bir yandan da hızla boşaltılıyordu Thunder & Shadows. Ekrem salonuna bir baktı ve etrafındakilere: "Son bir sileyim halıları sermeden, temiz olsun." dedi. Ekrem'i tuttular, "Yahu temiz zaten, kaç kere sileceksin." dediler. Ekrem vızırtının, hırıltının ortasında hareketsiz kalakaldı. Bir yanında üzerine halı dikilirken diğer yanında sandalyeli, masalı adamlar koşuşturuyordu. Savaş filmlerinde ağır çekimlerle anlatılan can pazarına benzer bir andı yaşadığı. En nihayet şoför dikti ilk ruloyu. Salonun yeni boşaltıldığını gördüğü için biraz da ağırdan almıştı.

Rulo dikilince, Ekrem gevşek bağlanmış köşesinden bunların sipariş ettiği halılar olmadığını fark etti. Şoföre bu halıların sipariş ettiği halılar olmadığını, yanlış geldiğini söyledi yüksek sesle. Şoför elindeki kağıdı gösterip "Hayır abi bak adres burası. Altında da not var: 'Yeşil üzerine beyaz şeritli' diye." dedi. Ekrem bir anda parladı, "Olmaz böyle şey. Bu ne saçmalık. Ben öyle mi

tarif ettim!" diye bağırdı kendi ekseni etrafında dönerek. Şoför tabii ki haklı olarak, "Abi bana ne bağırıyorsun ben sadece teslim ediyorum. Ben yaptım sanki halıyı." dedi.

Ekrem kızarmanın da ötesine geçip, mosmor olmuştu sinirden. Etrafındakilere, "Bu bildiğin cami halısı arkadaş, mescit mi burası, ben çok şık bir hali tarif etmiştim, neden bana yeşil kırmızı, şeritli halı yapıyorsun. HASBİNALLAH! Ben para mara vermem buna." diye bağırıyordu. Oysa etrafındakilerin de şoförden pek bir farkı yoktu bu olay karşısında. Halıyı Berkant yapmıştı ve o an orada değildi, taş düşürüyordu. Fakat gitgide akıl almaz bir şekle bürünen Thunder & Shadows'un bir de cami halılarıyla kaplanacak olması Ekrem'in tepesini attırmıştı. Hemen içeriye koştu ve halıcı Berkant'ı aradı. Telefon konuşmasına, "Ben sana öyle mi söyledim?" sorusuyla bağırarak başladı ve hızını kesmeden devam etti:

"Abiciğim bu halı cami halısı. N'olur bana bir camiden iş aldığını ve kazara onların halısını bana gönderdiğini falan söyle. Ben sana böyle bir halı tarif etmedim. Saçmalık bu. Buna para mara vermiyorum. Böyle bir rezalet görmedim. Zaten kaç günde yaptın bana halımı. Bir de yanlış yapıyorsun. Üstelik sana salon için yaptırdığımı de söyledim. Bu halıyı bana keserken hiç düşünmedin mi bu adam bilardo salonuna neden mescit halısı serecek diye? Aklına mantığına uyuyor mu bu senin? Allah aşkına Berkant ben sana kaç tane iş bağladım hepsini düzgünce, zamanında, mis gibi teslim ettin de bana gelince mi böyle oldu? Ya bunu al götür ya da ben buna para mara vermem!!" diye horozlandı. Berkant konuşma boyunca Ekrem'i sakin tutmaya çalıştı. Özür diledi. Yanlış anladığını söyledi. Para istemediğini, o

halıları sermesini söyledi. Ekrem'in tarif ettiği şekilde yeniden halı kestireceğinin ve teslim edeceğinin sözünü verdi. Lakin o zamana kadar gönderilmiş halıları kullanmasını rica etti. Belli ki hiçbir yere satamayacağı, saçma sapan ölçülerde dört rulo cami halısını geri istemiyordu Berkant. Onun yerine göndermiş olduğu halıların masrafını yeni yapacağı halıların faturasına ekleyecekti. Hem Ekrem fazla fazla halıyı biraz ucuza almış olacak, hem de Berkant zarar etmeyecekti. Matematiksel olarak bu çok haklı bir düşünce olsa da, gerçek hayatta kimsenin "çok ucuz" diyerek fazla fazla halı satın almayacağını biliyordu o da. Her ticaret adamı gibi Berkant da bu işin içinden karla kurtulamadığı için zararsız kurtulmayı deniyordu. Ekrem öfkesini de gönlünce saçabildiğinden biraz rahatlamış görünüyordu. Sesi biraz normale dönmüştü. Tüm müşteriler salonun önüne dizilmiş Ekrem'in bağırışlarını dinliyordu. Elinde dikili duran halı rulosuyla şoför de kulak kabartıyordu telefon konuşmasına. Ekrem "Tamam" dedi sertçe, "ama benim tarif ettiğim şekilde halılarımı teslim edeceksin." Kendisine bir bardak soğuk su aldı, biraz de yüzünü ıslattı. Bardağı lavabonun içinde fırlatır gibi bıraktı ve dışarı çıktı.

Açıklama bekleyen Thunder & Shadows kalabalığını elleriyle frenledi ve "Tamam, tamam hallettik." dedi. "Şimdilik bunları serelim, yenileri gelene kadar idare etsin. En azından yerler parlamaz rahat ederiz." Kamyonun arkasına doğru ilerledi, kollarını şoföre kaldırdı ve "Devir abi!" diye bağırdı. Şoför devirdi. Ekrem kucakladığı kısmı çeke çeke kamyonun ucuna kadar getirdi halıyı. Sezer'e "Al abi!" diye bağırdı, Sezer aldı halının diğer ucunu. Thunder & Shadows'un ilk halı rulosunu birlikte serdiler. Ellerini şaklatıp, tekrar dışarı çıktılar.

İkinci ruloyu Mustafa ve Siyami Bey taşıdı içeri. Salonun ana bölümü iki büyük parça halıyla kaplandı. Bilardo masalarının olduğu bölüm için biraz daha küçük iki adet daha rulo vardı. Devirdiler, aldılar, serdiler. Kan ter içinde masalar ve sandalyeler taşındı. Ekrem sandalyelerin ve masaların hemen taşınmasına kızdı. Daha bilardo masalarının olduğu kısmı yerleştirmemişlerdi. İşin en zor kısmıydı. Mahallelinin işi aceleye getirip oyuna dönme çabası, çay ve Oralet'e olan bu açlık Ekrem'in canını yakıyordu. İlk 10 dakika kadar insanlar Ekrem'in öfkesini idare ettiler. Fakat içleri, "Ulan biz burada müşteriyiz sen niye bize çalışanın muamelesi yapıyorsun?" diye bağırıyordu. Beş kişi bilardo masalarını çevrelediler. Herkesi sessiz bir boşluğa düşüren "Nasıl yapalım?" sorusu üzerine düşünülüyordu. Sezer aralara saçma fikirlerle giriyor olsa bile, "boşluk" yanlış bir tanım sayılmazdı.

Her normal kişinin yapacağı gibi bilardo masasının bir ucunda kalabalıklaşıp masayı kaldırdılar ve altından ruloyu saldılar. Sonra diğer ucunda tekrar kalabalıklaşıp, masayı tekrar kaldırıp halının kalan kısmını diğer tarafa geçirdiler. Ardından aynı işlemi diğer bilardo masası için tekrar uyguladılar. Thunder & Shadows'un halı serme işi tümüyle tamamlandığında oluşan görüntü biraz acıklı, biraz da eğlenceliydi. "Haydi geçmiş olsun" sesleri arasında herkes bıraktığı masasına döndü. Ekrem kamyon şoförünün yanına gitti ve kendisinden özür diledi. Kamyon şoförü, "Önemli değil" diyerek aracına atladı. Geri geri giden kamyon sesi, manevra sesi, gürültü kıyamet ve yine onlarca "GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL" eşliğinde ayrıldı Thunder & Shadows'un önünden.

Ekrem halılardan ilk bakışta tiksinmiş olsa da salonunun halılı haline çabuk ısınmıştı. İçinden sık sık "İyi oldu be!" diye tekrarlıyordu. Ayakkabısının tabanında alışık olmadığı yumuşaklık hissiyle ilerledi ocağına. Hiçbir müşterisini düşünmedi, kendisine bir bardak çay doldurdu. Mustafa ve Sezer halıların yerleşmesinin ardından aynı masada buluşmuşlardı. Onların yanına gitti ve "Nasıl oldu abi sence?" sohbetine katıldı. Aynı soruyu o da sordu diğerlerine. "Nasıl oldu abi sizce?"

Mustafa:

"Şimdi öncelikle perdelere bakınca... Şimdi mesela bir sıra tül perdemiz var, üzerine kalın ve parlak kumaştan bir perdemiz var. Renkleri olsun, ortama verdikleri hava olsun, hepsi gayet uyumlu oldu bence. Hem bu halılar bildiğin ev halısı gibi kalın ama bu iyi bir şey. Yumuşaklık hissi, yani ben çok sevdim. Onun dışında bence burası gerçekten insanın içini açan, huzur veren bir yer oldu. Bilmiyorum siz ne düşünüyorsunuz?"

Sezer:

"Ekrem abi bence bu halılar kalsın. Yeminle ben hayatımda böyle bir şey görmedim. Resmen 360 derece döndü mekanın aurası. Baksana Allah aşkına insanların yüzü gülüyor. Yani perdeler zaten şahaneydi, e bir de Hz. İsa olsun, Zülfikar olsun müthiş bir ambiyans olmuştu. Ulan içimden "Bir de halılar gelse..." diyordum, haklıymışım. Bildiğin tamamladı yani burayı. İnşallah yarın öbür gün zenci kadın da işe başlayınca parmakla gösterilecek burası, aha buraya yazıyorum."

Ekrem:

"Ya inanmayacaksınız ama ben de sevdim. Çok esip gürledim ilk başta, sonra bir baktım bayağı güzel duruyor. Bi mescit havası kattı tabii ama...Yani mescitler, ca-

miler muazzam yerler. Aynı huzuru bu halılar verecekse bence kalabilirler. Berkant'a bir şey demeyeceğim, yine getirsin halılarımızı pezevenk. Neyse bu iş de halloldu. Allah'ın izniyle siyahi hanım da gelecek, misafirhane de olacak. Mis gibi Kürt böreği de satmaya başladık. Kürt arkadaşlarla da aramız çok iyi. Vallahi şahane oldu, elinize ayağınıza sağlık arkadaşlar. Ben de hiç beklemiyordum bu kadarını ama harikulade oldu."

Ekrem, Sezer ve Mustafa her gün yaptıkları gibi bir masada buluştular ve birbirlerini eğlediler. Gönülleri hoş tutma rampası insanların nefesini kesiyordu. Yokuşta koluna kim girse, ailesi sanıyordu Ekrem. Her melanetin yakasına yapıştı, hesap sordu. Her tümseği düzledi, kimsenin tekerleğini sarsmadı. Islah etti avuç açmış bekleyen kalabalığını. Bire döndü 10'lar, bitmedi hesap. Kapanmayan borcun altında küçük yiğitlikler kovaladı. "Nereyi, kimin için yuva yapıyorsun bu kadar?" diyerek öfkelense de her defasında farklı isimler verdiği bu belirsizliğe, küçücük şeylerin minicik gölgelerinde serinletiyordu ensesini. Neşeli bir idrak havası başlayınca çalmaya fırlar yerinden, göbek atar, arkasından sis kadar hüzünle çökerdi yerlere. Hayatla arasında, her şeyi bu denli dramatize eden filtreleri var gibiydi.

Ekrem ve çırağı halıların verdiği coşku ve yumuşaklıkla çok daha hareketli ve çalışkandılar gün boyu. Servis hızı geometrik olarak katlanmıştı. Çocuk, ayakkabılarını da çıkardı attı kenara. Bir de süngerfutbol topu alsa Ekrem, Thunder & Shadows onun da evi olacaktı. Gönülleri hoş tutma yarışında zirveyi yakalamak üzereydiler. Ufak tefek can sıkıcı birkaç detay dışında her şey devasa ve fevkaladeydi. Rutinlerin ardından son buldu halılar günü. İyi veya kötü, hissiyatın çoğunu Mustafa sırtlanıp evine götürdü.

Gecesini ne kadar sessizleşebilirse o kadar sessizleştirdi. Yine selamladı sokağına taşmış cansız arkadaşlarını. Evin karanlığında tekrar odasına yürüdü. Üstünü değiştirdi. Bu kez bir de şarkı gaydalandı kendince. Dolapta soğuttuğu sulardan, genelde tezgah üzerinde ve boş beklettiği sürahiye doldurdu. Buz da döktü içine. Kulağında günün en çok tekrarlanan kelimesi "GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL GEL" çınlıyordu. Zigonlarından zigon çekti, bıraktı buz dolu sürahiyi. Bacaklarının arasına yastık aldı, televizyonu açtı. Beş dakika kadar zamanı hızlandıracak bir film aradı. Düşünmesini engelleyecek, fakat hissetmeyi kolaylaştıracak bir film. Öyle bir filmi bulmanın müthiş zor olduğunu düşündü biraz. Bu düşünceyle dalgınlaşarak birkaç kanalı atlamış olabileceğinden korktu. Aceleyle beş-on kanal kadar geriye ilerledi. Kısa süre düşündüğü şeyleri unutarak, tekrar dikkatle baktı kanallara. Atlamış olabileceği beş-on kanalda kayda değer hiçbir şey olmadığını fark edince tekrar düşünmeye başladı. Bu kez hiç ilerlemeden, bakışlarını üzücü ve strese sokucu bir tartışma programına daldırarak düşündü. Sürahisinden, iki adet buzu düşürmemeye gayret ederek su da aldı. Bol eşofman altının paçalarını abdest alacakmış gibi dizlerine kadar muntazaman kıvırdı. Tabanlarını soğuk mindere bastırdı. Bacaklarını sürdü. Sırtını yasladığı kısmın kenarlarına kolunun iç kısımlarını değdirdi. Serinlik o gece aldı başını gitti.

İstediği gibi bir filme denk gelemeyince "en azından karnımı doyurayım" düşüncesiyle mutfağa kalktı. Kapıdan girer girmez tost yapmaya karar verdi. Aynen film gibi, zahmetsiz ve doyurucu olmasını istedi. Lavabonun altındaki, çoğu zaman ucu bucağı yokmuş hissi veren, mutlaka kıyısında köşesinde soğan veya patates

bulunan, aynı anda hem bulaşık deterjanına hem çöp kovasına hem de boy boy tepsilere ev sahipliği yapan geniş, kapaklı bölüme daldırdı başını. Tost makinesi sayılamayacak kadar çaresiz, sadece iki parçası çengelle birbirine bağlanan ve ekmeğe basınç uygulamaktan ziyade bir arada tutan tost yapıcıyı çıkardı. Ocağa koydu ve üst kısmını ardına kadar ayırdı. Dolaptan biraz margarin aldı ve tost yapıcının içini yağladı. İki adet kaşar dilimini reklam filmi çeker gibi bıraktı iki adet ekmek dilimine. Dört parça gıdasını bütün tutması için tost yapıcıyı kullanmaya başladı. Ve tabii ki biraz da pişirsin istiyordu. Bir gecenin nasıl da sabah olabildiğini düşünürken, aralarda acıkıyordu. Gecesiyle gündüzünü bütün tutacak şeylerin izinde ilerlerken, acınmaya müsait, fakat herkesten daha canlı görünüyordu.

Gece Mustafa'ya yat uyu diyene kadar sürdürdü kanallar arasındaki seyahatini. Uyku, kaliteli film ihtiyacını bastırana kadar direndi. Güzel geçirmeyi planladığı birkaç saati minderlerin soğuk yüzeylerine sürtünerek ve buzlu suyunu kafasına dikerek tüketti. Uyumaya can atanların uykusu nasıl hızla kaçıyorsa, uyanık kalmaya çalışan Mustafa'ya da o hızla ağırlık çöküyordu. Gecesini koltukta bitirdi. "Çok şükür" dedi içinden, "her şeyim var."

Sabah, bir gün evvel emanet aldığı salon aurasını eksiksiz teslim etmek üzere yola çıktı. Biraz erken uyumuş ve uyanmıştı. Gücünün yettiğince oyalandı bu yüzden. Üzerini giyinmesi uzun sürdü. Yüzünü yıkaması, su içmesi, salona varması ve cansız arkadaşlarına selam vermesi uzun sürdü. Thunder & Shadows'a yaklaşınca işe yeni alınan siyahi kadının kapı önünde beklediğini fark etti. Bu görüntü onu çok heyecanlandırmıştı. Daha da yavaşlayıp durma noktasına geldi.

Sonra kadının da ona baktığını fark edip normal yürüyüşüne dönmeye çalıştı. Fakat hiç bitsin istemiyordu o yol. Onu heyecanlandıran siyahi bir kadınla günaydınlaşmaya hazır hissetmemişti. Geri dönemez ve çok da ağırdan alamazdı. Hayat boyu neşeyle "Günaydın!" demek zorunda kalmamıştı. İlk defa yaşadığı bu mecburiyete hazırlanmak için 40-50 metresi vardı. "Peki günaydın dedikten sonra ne yapacağım?" diye sordu kendisine. Öylece yanında beklemesi kabalık olurdu. Çok konuşkan da davranamazdı. Üstelik sabah ıssızlığında Mustafa'yı bir siyahi kadınla çok iyi anlaşırken görenler yanlış değerlendirmelerde de bulunabilirlerdi. Yabancılar kesinlikle kötülük yapmak için oradadırlar. "İnsan mahallesinde siyahi bir kadınla konuşarak risk alıyor olmamalı." diye düşündü. "Neden manasız fakat gerekli her şey, mana ve gereksizlikle ağzına kadar doldurulуyor? Sosyal çevremizde ağırlığı olan hiçbir şeyin kalplerimize nokta kadar tesiri yok." teşhisini 40 metresine yedirdi.

Mustafa, ayakları geri geri gitse de vardı siyahi hanımın yanına. Tebessüm edip "Günaydın." dedi. Kadın da başını hafif eğerek aynı gülümsemeyle selam verdi Mustafa'ya. Devamında bir dakikalık sessiz bir kabus yaşansa da kadın "Nasılsınız?" diye sorarak toparlamaya çalıştı. Öğretici bir durumdu Mustafa için. "İyiyim." dedi ve biraz es verdikten sonra o da sordu "Siz nasılsınız?" Siyahi hanımın cevabını Ekrem'in gelişi kesti. Ekrem önce fırına uğrayıp Kürt böreği aldığı için diğer köşeden fırlamıştı, geldiğini göremediler. "Oh!" dedi içinden Mustafa. Sevinçle "Günaydın!" diye bağırdı Ekrem'e. Bu tavrı, kadını onun hissettiğinden daha da yabancılaştırmıştı, fakat sosyal hayatında böyle şeyleri tartamayacak kadar tecrübesizdi.

Ekrem böreği Mustafa'nın kucağına verip, kadını selamlayıp anahtarlarını çıkardı şangır şungur. Salonu açtı ve önce kadını, sonra Mustafa'yı içeriye buyur etti. Gece aklına geldiğinde tekrar hissetmek istediği fakat mecburen sabaha ertelediği halı yumuşaklığına kavuşmuş oldu. Mustafa elindeki börekleri tezgaha bıraktı ve Masis'in masasına oturarak sessizce beklemeye başladı. Siyahi hanım telaşını topyekûn Ekrem'in omuzlarına bıraktı. Henüz maaş konuşmamış olmanın tatlı gerginliğini de yaşıyordu Ekrem. Kadına sanki çalışanı değilmiş de misafiriymiş gibi davranıyordu. Lakin kadın, yabancı olmanın telaşı yüzünden normalde olduğundan daha ince düşünüyordu ve hemen iş yarattı kendisine: "Ekrem Bey dilerseniz ben bir süpüreyim etrafı." diye atladı ortaya. Ekrem kollarıyla maalesef hareketi yaparak "Maalesef elektrikli süpürgemiz yok." dedi. Bunun üzerine kadın kendisine biraz börek ve çay almak istediğini söyledi. Ekrem "Hay hay" dedi, "fakat daha çayın olmasına var." Yapacak hiçbir şey bulamayınca mecburen gidip Mustafa'nın masasına oturdu siyahi hanım.

Mustafa sadece tebessüm etmeye alıştırabilmişti kendisini. Kadın onunla konuşacak diye korkuyordu. Ekrem kendince meşgul olacak şeyler buluyordu hep. Onun da bu kadınla fazla konuşmak istemediğini düşündü. Elinde iki tabureyle dışarı çıkarken siyahi hanımı davet etti Ekrem. Mustafa içeride kendi kendine kalakaldı konuşamadığı siyahi kadın gidince. Ekrem Mustafa'ya "Sen de bir tabure al." demedi, davet etmedi. Mustafa bu olaya anlam veremedi. Camın ardındaki enseleri izledi sessizce. Çok sinirlenmişti.

İnsanlar teker teker damlamaya başladılar Thunder & Shadows'a. Başlarını eğerek ve Mustafa'nınki gibi heyecanlı bir gülümsemeyle selamlıyorlardı siyahi kadını.

Sosyalleştikleri yerlerde kadın görmeye alışık değillerdi. Hele ki siyah kadın. Her gelene kafa salladı Mustafa. Ekrem'in çayı unuttuğunu fark etti. Yeni işe aldığı elemanıyla sohbete dalmıştı. Mustafa kaşlarını çatarak kalktı ve çay işini halletti. Ekrem'in evli bir kadınla ayarsızca kaynaşmasını anlayamadı. Mustafa'nın hemen kontrolü eline aldığını gören Ekrem daha da gevşek davranmaya ve zamanının çoğunu yeni çalışanını tanımaya ayırdı. Neredeyse öğlene kadar Mustafa çay ocağını idare etti. Çırak da gelmediğinden tüm işi sırtlanmak zorunda kaldı.

Öğlen güneşinin alnında, ensesinden terler dökerek, sırılsıklam içeri girdi Sezer. Gülerek "Yahu şu zemine bir de gider yaptıralım. Milletin suyu sabunu aksın." diye bağırmalı bir şaka yaptı. Tezgaha yürüyüp peçete tepeciğinden bir avuç çekti, alnını ve ensesini sildi. Zenci hanım ve Ekrem'in flörtü, pencereye bakan sandalyelere oturmuş 9-10 kişi tarafından naklen izleniyordu. Enseler ele veriyordu çırpınan gönülleri. Fakat bu tabii ki mahallelinin kötü niyetiydi, fesatlığıydı. Zenci hanım evli, Ekrem ise ilkeli bir insandı. Başka bir şey varmış gibi düşünerek izlemek, sadece "yeter ki eğlencelik bir şeyler olsun" arzusuna hizmet ediyordu.

Bir noktada Ekrem bu kadını biraz çalıştırması gerektiğini hissetmeye başladı. Güleç yüzüne her ne kadar bayılmış olsa bile patronluk yapmak zorundaydı. Acelesi varmış gibi hareketler yapmaya başladı salon içerisinde. İnsanlara, "Hanımefendi biraz etrafı silip süpürecek, kendisiyle işbirliği yaparsanız sevinirim." anonsunu da yaptıktan sonra siyahi kadına bir ıslak, bir de kuru bez verdi. Ardından çay kazanıyla meşgul olan Mustafa'ya çırağın neden hala gelmediğini sordu. Mustafa bilmiyordu, bu yüzden kafasını bile çevirmeden hafif bir bo-

yun bükmeyle kendisini ifade etti. Gerçek şu ki Thunder & Shadows yaratılan ambiyans sebebiyle değişimin zirvesini bulmak üzereydi. Bu durum hallere, tavırlara ve konuşmalara da yansıyordu. Sanki artık Oralet içmek istemiyor gibiydiler.

İki adet müşteri ansızın bilardo inatlaşmasına girişti. "Var mısın?", "Neyine?", "Neyine?", "Sen söyle.", "Sen söyle." gibi defalarca tekrar eden cümlelerle bilardo masalarına yürüdüler. Tertemiz, yumuşacık, yeşil üzerine kırmızı safları olan cami halısı insanları dinginleştiriyordu. Oyunculardan biri çoraplarını sıyırdı attı ve "Oh be tabanlarım rahatladı." diye bağırdı. Diğeri de özendi, o da sıyırdı. Çoraplarını güzelce dürüp ayakkabılarının içine yerleştirdiler. Karşılıklı yalınayak bilardo oynamaya başladılar. Ekrem ve Mustafa, hatta Sezer bile bu görüntüden biraz rahatsız olmuşlardı. Fakat kimse sesini çıkarmadı. Bu iki hırslı bilardocunun çıplak ayaklarını izlediler. Kontrol edilmesi gereken şeylerle aralarındaki mesafe süratle açılıyordu. Son gaz ilerleyen bir minibüsün arka camından, küçülen dünyalarını izliyor gibi izlediler.

Yalın ayakları süsleyen şangır şungur bilardo sesleri arasına Masis'in kapı şıngırdatması karıştı. Girer girmez coşkuyla "Merhaba!" dedi, sonra özel olarak siyahi hanıma, "Merhaba hanımefendiciğim." diye ekledi ve Hz. İsa'ya saygılarını sunarak yerine oturdu. Hz. İsa'nın pozisyonu biraz değiştirildiği için oturduğu sandalyenin tam arkasına denk geliyordu artık. "Ekremciğim bu böyle olmaz." dedi. "Ben sırtımı dönmek istemiyorum, bunu değiştirelim." Ekrem, Mustafa'ya eliyle işaret edip, "Masis abiye yardım etsene be Mustafa." diyerek ocağa yöneldi. Bir derecelik açıyla televizyon izleyen ve bir yandan da hala terini silen Sezer fırladı yerinden. Ek-

rem telefonun ahizesini kaldırdı ve hala gelmemiş olan çırağının evini aradı. Kızgınlığının yerini endişe almıştı çünkü. Telefona çocuğun annesi cevap verdi. Ekrem, "Rahatsız mı neden gelmedi?" diye sordu. Çocuğun annesi, "Valla bana işten çıkarıldığını, yerine zenci bir kadının alındığını söyledi." dedi kadın. Ekrem'in sinirleri bozulmuştu bu cevaba. "Anladım abla. Hay Allah hiç de öyle bir şey yok halbuki. Tamam, ben onun gönlünü alırım." deyip telefonu kapattı. Çay turuna çıkmak için sırıtarak hazırlanmaya başladı.

O sırada Mustafa, Masis ve Sezer hızlıca derinleşen bir sohbetin içine ilerliyorlardı. Diyordu ki Masis:

"Benim takım taklavat hala çalışıyor. Karımla yatamıyorum, başkasıyla yatacak olsam benimle yatacak başkası yok. E parasını verip seks yapayım desem ona da durumum uygun değil. Belki ayda bir diyelim. Ama o zaman da hastalık falan kaparım diye çok korkuyorum. Ne yapacağım bilmem. Şu yaşımda ortaokul talebesi gibi elim sikimde gezmek hiç hoşuma gitmiyor. Arkadaşlar cinsellik gerçekten çok önemli."

Mustafa ve Sezer bu cümleleri gerçekten bir ortaokul talebesi gibi kıkırdayarak dinlediler. Yetişkin tavrı değildi bu, fakat Masis bozuntuya vermedi. Lafı Sezer devraldı. Gevşekliğini biraz hafifletip,

"Abi seks diyorsun, iyi diyorsun. Tabii ki bunlar herkesin yaşadığı şeyler, seni çok iyi anlıyorum. Şimdi diyeceğim şeyi yanlış anlama sakın, dilersen ben sana güzel bir kadın çözerim. Kesinlikle sağlıklı, dinç bir kadın ama. Beni biliyorsun boşa konuşmam. Bak burada yeni sayılırım ama kısa sürede sevdik birbirimizi. Ekrem abinin de ne kadar işini gördüm. O yüzden yanlış anlama yani beni."

Masis, yavru kediye bakar gibi baktı. Sanki parmağını sağa sola sallayıp, gözleriyle takip edişine gülüyordu. Sezer "karı çözmek" başlıklı konuşması sırasında hızla sevimlileşmişti. "Ay canım benim, karı mı çözüyorsun sen?" diyerek Sezer'in yanaklarını sıkası geldi Mustafa ve Masis'in. Her şeyin hayırlara vesile olması dileği kimse tarafından dillendirilmiyordu, fakat vücut bulamasa da yaşadığını hissettiriyordu her masaya.

Mustafa boynunu, "Ya siz işin bu kısmını düşünmüyorsunuz ama" diyecekmiş gibi bükerek yanlış bir sohbet etrafında yeşeren muhabbeti tamamlamak için söze girdi:

"Arkadaşlar. Bunu teklif etmeye tabii ki çok utanıyorum. Fakat sizler benim arkadaşlarımsınız. Ben de yardımcı olmak isterim. Abimin İngiltere'den gönderdiği, gayet kaliteli bir yapay vajina var bende."

Sezer bu habere çok heyecanlandı. Gayet kaliteli ve ithal bir yapay vajina herkesin tüylerini ürpertmişti. Masis pis pis konuşacakmış gibi masaya iyice eğilerek ve daha da sırıtarak sordu: "Nasıl bir şey ya biraz anlatsana, bildiğin vajina gibi mi?" diye sordu. Mustafa da gevşemişti iyice. Masis cinsellik üzerine sinirleri yıpratan bir tonda konuşmaya başlayınca, hem Sezer'in hem de Mustafa'nın böyle şeylerden bahsetmek isteyen yönü kabarmıştı. Devam etti:

"Abi yani malzeme öyle bir şey ki, yani o sıcaklığı sikinin ucunda hissediyorsun falan. Muazzam bir şey yani. Bir jeli var abi, senede bir kez değiştirsen de oluyor yani. O vajinaya has ıslaklığı, nemi şahane veriyor. Yani hiç insansız, gayet şahane halleder bu işinizi. Ben abimi ararım varsa isteyen alır gönderir. Eğer çok acil işiniz varsa benimkini alabilirsiniz. Sonra yıkar kullanırım ben, bir şey olmaz herhalde."

Bu vajina, Mustafa'ya birkaç sene önce abisi tarafından hediye edilmişti. Abisi ambalajın köşesine bir de not sıkıştırmıştı. Demişti ki: "Hem yaşın geçkin hem de yalnızsın. Elalemin karısına kızına sulanmaya falan kalkarsın. Bunu kullan. Temiz kullan."

Ekrem de masaya gelerek yeni çalışanını da kibarca buyur etti. Hemen son bir tur daha sırıttılar ve hızla sus pus oldular. Siyahi hanım bilerek yapmıyordu, fakat oturuşuyla, kalkışıyla ne kadar eğitimli olduğunu belli ediyordu. Tekrar belli etti. Ekrem, "Ee ne konuşuyorsunuz kıkır kıkır, anlatın biraz ya?" diye yerleşti sandalyesine. Sessizlik masaya sindi aniden. Yüzler karardı. Ekrem tansiyonu yüksek tutmayı ve ondan evvel gerçekleşen zevkli konuşmayı bir de yanında bayan varken yaşamayı istiyordu. Tekrar zorladı, "Hadisenize abi niye sustunuz?" diye kızarak. İlk gördüğü andan itibaren siyahi kadınla konuşmaya çekinen, utanan, gerilen Mustafa, kaşlarını çattı ve "Sen misin bizi zorlayan" diyerek söze girdi:

"Ya abim bana çok kaliteli yapay bir vajina göndermişti. Ama bir görsen nasıl gerçekçi. Yani vajinanın o kendine has sıcaklığı, suyu falan muazzam. Onu anlatıyordum Masis abiyle Sezer'e." Ekrem'in ısrarı üzerine tüy dikmişti. Ekrem bu kadarını hiç beklemiyordu. O sabah Mustafa'yı nasıl sinirlendirdiğinin de farkında değildi. Eli ayağı titredi ve konuyu hemen, "Ya benim çırak çok alınmış hanımefendiyi işe almama, kovulduğunu falan sanmış hergele ya. Ahahaha." şeklinde araya girerek değiştirdi. Fakat konu değişmedi. Siyahi hanım bıyık altı gülüyordu lakin gözleri buz kesmişti. Mustafa farkında olmadan, bahsettiği kaliteli yapay vajina sayesinde insanları tüm hassasiyetlerinden arındırmıştı. "Nerede nasıl konuşmalı?" şuurundan yoksun bir grup

orta yaşlı adam, yanlarında asaletle ışıyan bir siyahi bayan olmasına rağmen iştahla vajinadan konuşmak istiyorlardı. Sezer devam etti:

"Abi kesinlikle bana bir tane sipariş edelim. Fiyatı nedir bunun?"

Derken bir anda İsmet oturdu masalarına. Belli ki bunu yaşatmak için çıyan gibi sızmıştı salona. Sessizce ve mesafesini koruyarak dinlemişti konuşmanın son kısımlarını. Ne zaman kimin zihnine ne şekilde ziyan verilir, fevkalade iyi biliyordu bunu. Çabukça çevirdi bir sandalyeyi ve kondu üzerine. Gözlerini belertti, kendine güvenen insanın ağzı gibi bir ağız yaptı. Ne tebessüm, ne hüzün, ne de gerçekten safi güven yansıtıyordu bu ağız. Sezer'in, Ekrem'in, Mustafa'nın ve Masis'in şaşkınlığına dahi müsaade etmeden, hızla araladı dudaklarını ve söze girdi:

"Yanınızda bir kadın varken vajina satın almamalısınız. Diyelim ki aldınız, bunu niye anlatıyorsunuz? Anlatmamalısınız. Hadi bundan da bahsedeceksiniz diyelim. Kesinlikle satın alınacak vajinayı ballandırarak anlatmamalı, gerçek bir vajinayla kıyaslayacak kadar ileri gitmemelisiniz. Şayet, illa ki vajina satın almanız gerekmişse, ortada bir aciliyet varsa, bir yakınınız için aldığınızı belirtmeli ve bu davranışı ayıplamalısınız. Yine de tüm bunlar, yanında vajina satın alınan kadının ruhundaki hasarı onarmayacaktır. Beyler, bu diyeceklerimi not ediniz. Bir kadının senelerce emek verdiği çiçek bahçesine tankla girip, namlunuzun çok uzaklara top atabildiğini söyledikten sonra oradan ayrılmamalısınız. Ayrıca, vajina gayet kaliteli, ithal ve yapay bile olsa sizi yutmanın bir yolunu arayacaktır, dikkat etmelisiniz. Sanmayın ki sanayi hamlesiyle var olan bir vajina tümüyle korkularınızdan bihaber olsun. Erkek cinsi fıtratı sebebiyle, kendi

elinden çıkan vajinada bile boğulmaya meyleder, lütfen libidonuzu mahşere saklayınız. 'İsmet amcamız demişti.' dersiniz, demeyiniz. Ben sizi çok seviyorum ama siz böyle misiniz? Telaşınızı sulanmış, plastik vajinanızda demleyin bakalım. Sonra küllü göbeğinizde kuruyan sperminize bakıp, bahtınızı okuyayım. Yok mu aranızda öfkeme erekte olacak bir delikanlı? Gerçeğini aratmayacak bir genital kadar sinirliyim. Yüzüme de boşalabilirsiniz, yeter ki içinizden geldiğini göreyim." dedi ve hızla çekip gitti. 10 saniyelik sessizliğin üzerine Masis izin istedi ve ayrıldı. Ekrem'in gözleri yere dalmış, halının detaylarında kaybolmuştu. Sezer'in sinirden gözleri doluyor, çenesini sıktırarak geri gönderiyordu gözyaşlarını. Siyahi kadın, yaşanan muazzam gerilimi iliklerine kadar hissetmişti. Ortama yabancı oluşu, bu yaşananın normal olabileceği ihtimalini diri tutuyordu. Herkesin sessizce başka bir masaya taşınması beş dakika sürdü. Gün boyu ara sıra denk gelip İsmet'e sövdüler. Ekrem aklı başına gelir gelmez, İsmet'i bir daha dükkana almama kararını açıkladı. "Yaşlı olabilir, manyak olabilir, ama bize ne!" dedi.

Herkes gibi Mustafa ve Sezer de gizli gizli ayakkabılarını çıkarıp tabanlarını yumuşacık halıya sürttü günün kalanında. Bir mescit hissi salonun ortak hisler havuzunda birikmeye başlamıştı. Ekrem evine yine bir delilikle döneceğini anlıyordu. Yeni çalışanından biraz etkilenmişti, fakat kendisine bunu itiraf etmeye hazır değildi. Ara sıra içinden "Yahu hayatımızda hiç kadın yok ki" diyerek, "Nasıl davranılır bilmiyoruz, ondan böyle." düşüncesini pekiştiriyordu. Akşam Thunder & Shadows'dan ayrılırken, siyahi kadın eşinin elektrikli ev aletleri satan dükkanından bir adet elektrikli süpürge alıp salona getireceğini söyledi. O günün tek güzel gelişmesiydi bu.

Misafirhane

Sezer sabahçı telaşıyla daldı içeri. Yürüyüşüyle etrafına "Hadi hadi hadi!" der gibiydi. Fakat hep birlikte harekete geçmeden evvel oturup birer bardak çay içilmeliydi. Acelesini var gücüyle dindirdi ve Ekrem'in masasına yerleşti. Ekrem önce gülümseyerek "Günaydın" dedi, sonra kaşlarını hafif kaldırıp "Bugün hallediyoruz değil mi misafirhane işini?" diye sordu. "Tabii tabii" dedi Sezer, "Mustafa da gelsin bir plan program yapalım."

Biraz çay, biraz Oralet içtiler. Bir noktada siyahi kadın da onlara eşlik etti. Mustafa'yı ve kahvehanenin çocuk çırağını beklediler. Ekrem bir yandan nasıl bir şey hayal ettiğini anlatırken, bir yandan da Sezer'e ve siyahi hanıma ne düşündüklerini sordu. Tamamen gri, güzel aydınlatılmış ve Avrupai olması gerektiğini söyledi. Sezer buna biraz karşı çıktı. Bunun bir öneri olabileceğini fakat neden gereklilik olduğunu anlamadığını söyledi. Siyahi hanım Ekrem'in her sözünü aksatmadan onaylasa da, ona karşı söylenmiş cümlelere de gülmeyi ihmal etmiyordu. Ekrem'i haksız çıkarabilecek her şey sanki onu mutlu edecek gibiydi.

Ekrem makul sebepleri varmış gibi neden misafirhanenin içini o şekilde istediğini açıklamaya başladı. Her cümlesinde "Çünkü daha güzel" demeyi de ihmal etmiyordu. Sıraladığı nedenlerin ardından, açıkça ve tek makul argümanı olan "Burası benim kahvehanem." cümlesini bıraktı masaya. En başında bunu çevresine hissettirmiş olmamanın, "Burası hepimizin kıraathanesi" düşüncesini aşılamış olmanın pişmanlığını da yaşıyordu. Evli de olsa yakınlarında bir kadın vardı artık. Neyi kimin kontrol ettiği, son sözü kimin söylediği net bir şekilde anlaşılır olmalıydı.

Sezer biraz bozulmuştu. Yaşadığı hayal kırıklığını, bozulmayı gizlemiyordu. Ekrem o noktada Sezer'in gönlünü mü almalı yoksa söylediklerinden ödün vermeden beklemeli mi, karar veremedi. Kısa bir sessizliğin ardından Sezer'e, "Ya öyle demek istemediğimi biliyorsun. Ben de en az sizin kadar hayal kuruyorum bu dükkanla ilgili. Kırdıysam kusuruma bakma." diyerek masanın tansiyonunu azalttı. Sezer, "Tabii canım, yanlış bir şey anlamadım zaten." dedi. Siyahi kadına döndü ve "Sen kocandan kredi kartını ne zaman alırsın?" diye sordu. "Ne zaman dersen." dedi siyahi hanım. Ekrem kendisinden evvel konuşulmuş ve üzerine anlaşılmış bir planın varlığını sezdiği için biraz rahatsız olmuştu. Siyahi kadın da bunu fark ettiği için Ekrem'e açıklama yapma ihtiyacı hissetti. Diğer yanına dönerek, "Biz kartı alır, misafirhanenin ihtiyaçlarını beraber hallederiz diye düşünmüştük. O sırada da Mustafa badanayı halleder falan gibi..." dedi Ekrem'e. Ekrem kafa salladı. Fakat Sezer'in, yanında çalışan bir kadınla sanki 40 yıllık arkadaşıymış gibi konuşmasına, üstelik onun salonu üzerine plan program yapmış olmasına biraz kızmıştı.

Günü detaylandırma sohbeti, dahil olan hiç kimseyi tatmin etmese de en azından kararlar alınıyor olması misafirhane projesi için faydalıydı. Arada sırada salona gelmiş sabahçıların siparişleri için masadan ayrılan Ekrem'in aklı neler konuşulduğunda kalıyordu. Siyahi kadını bir patron olarak sahiplenmiş gibiydi. Zaten elinde birisini sahiplenmeye yarayacak tek enstrüman olarak patronluk vardı. Bir tur çay ve Oralet servisinin ardından masaya geri döndüğünde Sezer malzeme listesi çıkarıyordu. Alınacak boyayı, fırçayı, yerleri kaplamak için gerekli olan naylonu yazmıştı. Siyahi kadınla birbirlerine bakarak, "İçerisi için ne almalıyız?" konusunu değerlendiriyorlardı. Siyahi hanım söylüyordu: "Bir adet yatak. Karyolaya gerek yok. Bir adet şifonyer gibi, ufak bir dolap da olabilir. Onun haricinde yastık, yorgan, çarşaf..." Sezer hepsini listeye geçirdi, sonra Ekrem'e bakıp, "Senin de eklemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu. Ekrem ilgilenmeyen tavırlarla, "Önce bir kuralım, bir şeye benzesin, sonra zaten kendisini tamamlar." dedi. Cümlesinin bitişiyle Mustafa'nın "Günaydın"ı birbirine eklendi.

Mustafa, bir süredir Ekrem, Sezer ve siyahi kadın arasında yaşanan rahatsız edici çekişmeye varlığıyla son verecek gibiydi. Biraz uykuluydu ve gözleriyle çırağı arıyordu. Ekrem'e "Daha gelmedi mi?" diye sordu. Ekrem neşeli bir öfkeyle, "Ne söz söyletiyorsunuz, ne iki tokat attırtıyorsunuz. Baksana kerataya saat kaç oldu hala ortalıkta yok." diye salondaki yaşlıların da duyabileceği şekilde sesini yükseltti. Arkasındaki gülüşmelerin eşliğinde bu kez daha sakin "Ne içersin hemen halledeyim?" dedi Mustafa'ya. Mustafa henüz afyonu patlamamış olsa da bu şakalaşmayı anladı ve sırıtarak Ekrem'e kafa salladı. Ardından sade kahve istedi. Ek-

rem bu kez, masada Mustafa'nın varlığından aldığı rahatlıkla hiç aklı takılmadan ocağa geçti, sade kahveyi hazırlamaya başladı.

O sırada Mustafa'ya yapılan planlardan, yaşanan düşünce ayrılıklarından bahsetmeye başladı Sezer. Ekrem'in ısrarla misafirhaneyi koyu gri istemesinden, yapılan alışveriş listesinden, iş paylaşımından... Mustafa her duyduğuna "Bence olur." dedi. Hiçbir sorun çıkartmıyor ya da yeni bir öneride bulunmuyor olması orayı yeterince sahiplenmediğini göstermezdi. Herkes kadar oralı değildi sadece. Çocuğu bekleyelim dediler. O sırada boya badana için harcanacak parayı hesaplamaya koyuldular. Ekrem elindeki kahveyle masaya yaklaşırken, bir yandan da konuyu anlayarak, "Boya badana tamamen Thunder & Shadows'a ait, geri kalanı için siz zaten planınızı yapmışsınız." dedi. Ekrem'in kinayesi, hiçbir konuyla alakası olmayan Mustafa'yı bile rahatsız etmişti. Sezer sesini çıkartmadı, siyahi kadın ise başı önünde bekledi. Mustafa'nın kahvesini verdikten sonra diğerlerine, "Ben kendime Oralet alacağım, siz bir şey ister misiniz?" diye sordu. Sezer ve siyahi hanım da Oralet istediler. Hep birlikte yeni meşrubatlarla masada buluştuklarında, tekrar çocuğu bekleme kararı aldılar. Mustafa çocukla birlikte boya badana malzemelerini almaya gidecekti. Dükkana dönünce odanın zeminini iyice kaplayıp işe koyulacaklardı. Sezer ve siyahi kadın "gerekli şeyler" alışverişine çıkacaklardı. En nihayetinde, Thunder & Shadows misafirhanesi akşama yaşanır hale gelecekti.

Çocuk sonunda geldi. Kendisini bekleyen koca koca insanlar olduğundan haberi yoktu. Üstelik bir tanesi patronu, bir tanesi de zenciydi. Hiç bu kadar beklenmemişti. Genç yaşında zenci bekletmişti. Bunu bilse belki

zamanlama konusunda özen gösterirdi. Ekrem hızla ayağa kalkınca yaşlılardan ikisi hemen "Yahu dur kızma şimdi çocuğa" diye müdahil oldular. Çocuk çekinerek ocağa yaklaştı, masada bir tek Mustafa sırıtıyordu çırağa. Yanına çağırdı, sarıldı, "Seninle alışverişe gideceğiz şimdi, sonra da aşağı katı boyayacağız." dedi. "Tamam Mustafa amca." dedi çırak. "Haydi o zaman." diyerek ayaklandı Sezer ile siyahi kadın. Ekrem de çekmeceden biraz banknot çıkarıp Mustafa'ya uzattı. Operasyon artık resmen başlamıştı. Salon üzerine düşünülen her şeyin art arda gerçekleşiyor olması Ekrem'e kendisini güçlü hissettiriyordu. Çok paylaşan insanların düştüğü bencillik tuzağına düşmek üzereydi.

Herkesin görevlere dağılması üzerine Ekrem kendisine bir Türk kahvesi yaptı ve Masis'in masasına geçti. Masis henüz gelmemişti, fakat illa ki gelecekti. Masis'in tarafında oturdu, arkasına Hz. İsa'yı aldı, Masis gibi camdan baktı. Tam yanında kalan büyük camı Masis öyle sever diye vitray yapıp yapmamayı düşündü. Bu biraz pahalıya gelebilirdi. Üstelik Thunder & Shadows'un tarihinde kaş yapayım derken göz çıkarmanın örnekleri de vardı. Aklına bir zamanlar gençliğini çürüten çok süslemeli çay kazanı geldi. Bu vitray işinin de ona benzemesinden, üstelik böylesi bir çirkinliğin çok fazla masraf çıkaracak olmasından endişeliydi. Masis hatırlatmadıkça bu konu üzerine tekrar düşünmemeye karar verdi. Kahvesini yarıladığı sırada Masis salona buyurmuştu. Elindeki gazeteyi ofisine yerleşen bir devlet memuru edasıyla masaya fırlattı. "Naber Ekrem?" dedi, "naaptınız?"

Ekrem hemen Masis'e yerini verdi ve "Sana da kahve yapıyorum abi?" diye sordu. Masis kafasını salladı, yerine yerleşti, gazetesini açtı ve camdan dışarıya baktı. Kısa

tuttu bakışını, salona dönüp herkese "Günaydın" dedi. Gülen bir yüze döndü. Eğitimsiz gözler için neşeli sayılırdı. Ekrem kahveyle masaya yanaştı ve "Hayırdır abi, hem geçe kaldın hem de keyifsizsin?" diye sordu. Masis kafasıyla "yok bir şey" sallaması yaptı, bir yandan da gülümsüyordu. Çok az bir ara verip, "Ailevi bazı sıkıntılarım var. Anlatabilecek olsam sana anlatmaz mıyım?" dedi. Ekrem dudaklarını büktü. "Abi anlatmayan derman bulamaz. Belli mi olur bir faydamız dokunur, yine de sen bilirsin." diyerek konuyu sonlandırdı. Masis ilk yudumunu alırken insanları sordu. "Mustafa'yla Sezer ne alemde?" dedi. Ekrem de nasıl olsa misafirhane projesinde kendisine beklemekten başka bir şey düşmediği için, biraz da zaman geçsin diye tüm detaylarıyla durumu anlatmaya başladı. Masis çok heyecanlanıyordu. Ekrem'i açık zihinli, ileri görüşlü bir vizyoner bellemişti. Her gelişmede coşkulanıyor, "Bravo be!" diyordu içinden. İçerinin tamamen koyu gri ve güzel aydınlatılmış olmasına o da onay verdi. "Güzel aydınlatılmış" denince kimin aklına nasıl bir şey geliyordu kestirmek biraz güçtü. Fakat cümle içinde güzel geçmesi herkesi ikna ediyor gibiydi.

Masis nasıl bir gri olacağı üzerinde çok durdu. Tam olarak nasıl bir gri olacağını bilmek istiyordu. Açık mı, koyu mu ya da başka bir renge yaklaşan gri gibi mi? Detay istiyordu. Bu ısrarı yüzünden Ekrem, Mustafa'nın doğru rengi alıp alamayacağı konusunda endişelenmeye başladı. Onun aklında yine çok güzel bir gri vardı. Kimsenin itirazı da yoktu. Kesinlikle çok güzeldi, fakat henüz aklındaydı. Duvarda görmeden bilemezdi. Ekrem düşünceli haliyle Masis'e aşağı yukarı nasıl bir gri olacağını anlattı. Masis araya girip, "Tabii ki aydınlatma da çok önemli. Sonuçta rengi gösteren ışıktır." diye ekledi. Gerçekten de rengi gösteren ışıktı, ve çok güzeldi.

"Peki" dedi Masis, "içeriye alınacak eşyalar üzerine neler düşündünüz? Nasıl bir yatak alacaksınız?" diye sordu. Ekrem bunları konuşmadıklarını o an fark etti. Sanki kendisine fikirleri sorulduğunda "Zamanla toplar kendini." diyen o değilmiş gibi, hiçbir detayı atlamak istemeyen iş adamı misali kaygılandı. Masis'in bu sorusunu zenci kadının zevkine güvendiğini ve kararı ona bıraktığını söyleyerek cevapladı. Masis tekrar çok sevindi. "Bravo" dedi, "en doğrusu bu işi bir kadının zevkine bırakmak zaten."

Ne yapsa, ne söylese haklı çıkıyordu Ekrem. Masis güne keyifsiz başlasa da aldığı haberler sayesinde iyice düzelmişti. Her gün gelip akşama kadar camından baktığı Thunder & Shadows'un yaşadığı bu değişimler onu heyecanlandırıyordu. Ekrem de en çok Masis'e bir şeyler anlatırken iyi hissediyordu. Onaylanacağını bilmek onun için iyi bir şeydi. Kahveler bitince Ekrem ayaklandı, "Birer Oralet içer miyiz abi?" diye sordu. Masis, "Oooh şahane olur valla." deyince ocağa yöneldi. Hazır yoldayken salonun diğer siparişlerini de topladı ve kafasında bir servis planı tasarladı. Beş dakikalığına kendi üzüntüsüyle başbaşa kalan Masis, bu boşluğu her zamanki gibi camdan dışarıyı izleyerek değerlendirdi.

Ekrem koltuğunun altına kendisi için de bir gazete alarak masaya döndü. Oraletler'i bıraktı, Masis'in konuşmasına müsaade etmeden, "Eee bakalım dünyada neler olmuş?" diyerek gazeteyi karıştırmaya başladı. Onunla oturmak, beraber Oralet içmek istiyordu, fakat bir süreliğine başka bir şeyle ilgilenmeye ihtiyacı vardı. Bu neredeyse tüm çiftlerin yaşadığı bir şeydi. Masis'in olayı büyütmemesi, olgunlukla karşılaması ve biraz zaman tanıması gerekiyordu. O da Oralet'ini biraz sağa çekti ve camdan bakmaya devam etti. Ekrem ara sıra

gazeteden manşetler veriyordu Masis'e. Masis kendince bir yorum katıyor ve neticede bahsedilen şeyin haber değeri taşıyıp taşımadığına karar veriliyordu. "Hadi canım sen de"ler, "Bak işte"ler, "Yazıklar olsun"lar...

Sakinliğin rahatsız etmeye başladığı dakikalarda kapıdan Mustafa ve çırak girdi. Ekrem'in tam olarak 15 dakikadır umduğu şeydi bu. Bir havalanma, ferahlama yaşandı. Üstelik ne konuyla ne de bu duygudurumla alakası olan diğer salon sakinleri bile yaşadı bunu. Mustafa elindeki poşetleri Ekrem'le Masis'in oturduğu masaya lap diye bıraktı. Dedi ki: "İstediğimiz griyi aldım. Bir de ne olur ne olmaz diyerek beyaz aldım ki, belki biraz açmak isteriz." "Bravo" dedi Ekrem, "çok iyi düşünmüşsün."

Mustafa burnundan nefesler alarak bodrum katın ışığını açmaya gitti. Çırak da o sırada aldıkları fırçaların poşetlerini soyuyordu. Ekrem boya torbalarını misafirhanenin kapısına taşıdı ve "Bunları buraya koydum." diye seslendi Mustafa'ya. Masis hep camdan baksa da kimin geldiğini bir türlü göremiyordu. Bir şeyin onu heyecanlandırması, sevindirmesi ya da üzmesi için mutlaka kapıdan girip masasına lap diye düşmesi gerekirdi. Nitekim, öyle de olduğu için meraklı gözlerle misafirhane projesini nefes almadan izliyordu. Mustafa geri dönüp yere serecekleri muşamba rulosunu kucakladı ve aşağıya götürdü.

Aşağıdan gelen yankılı bant yırtma sesleriyle işin heyecanı katlanmıştı. Ekrem bile şöyle bir etrafına bakıp her şeyin nasıl da hızla gerçekleştiğini görerek tekrar duygulandı. Mustafa yukarıya kendi etrafını muşambayla bantlamış bir şekilde çıkınca herkes şaşırdı. Ekrem gülerek, "Oğlum zemini kaplaman lazımdı neden kendini muşambaya sardın?" diye sordu. Musta-

fa, "Zemini de kaplayacağım ya, eve gidip kötü kıyafet almaya üşendiğim için böyle yaptım. Sonuçta badana yapacağız, sıçramasın." dedi. Mustafa zemini muşamba kaplamak için çıraktan da yardım isteyerek aşağıya indi. Ekrem tekrar meşrubat servisine çıktı. Badana alışverişi yapılmış ve işe başlanmıştı. Artık Ekrem, Sezer ve siyahi bayanın beraber neler yapıyor olabileceğini var gücüyle düşünebilirdi. Neden böylesi bir rahatsızlık hissettiğini kendisi de anlayamıyordu. Fakat ileride kendisini nelerin beklediğini hissedebilirdi. Biraz sinirli, biraz kaygılı, elinde yeni çaylarla Masis'e döndü servisinin sonunda.

Mustafa rulo fırçayı tatha çubuğa yerleştirmeye çalışıyordu. Fakat bu çubuk odanın enine kıyasla biraz uzun kalıyordu. Bir duvarı, ancak bir diğer duvara tamamen yaslanarak boyayabilirdi. Tek bir duvar boyanacak olsaydı bu mümkündü, fakat boyadığı duvara yaslanamayacağı için mecburen bir çözüm üretmeliydi. Sopayı kolunun altına alarak dikine bir şekilde yandan yandan boyamayı düşündü. Bu şekilde düşününce bunun kulağa bir çözüm gibi gelmediğini anlıyordu, yine de, zorlukla da olsa işe yarayacak gibi görünüyordu. Bir şekilde, yalapşap, badana başlamıştı. Hatta yalap ve şap sesleri yukarıdan duyuluyordu. Bu sesler badanaya dahil olmayanlar için işlerin yolunda gittiğine işaretti.

Yaklaşık 40 dakika kadar sonra Mustafa yukarı çıkıp bir çay molası verdi. Ekrem, Mustafa'nın çayını verdikten sonra aşağıda neler olup bittiğine bakmak istedi. Bir küçük, bir büyük duvar bitmişti, ama sanki bir kat daha istiyorlardı. Ekrem yukarı çıkıp bunu Mustafa'ya söylediğinde o da aynı şeyi düşündüğünü, duvarın boyayı biraz yemesi gerektiğini, biraz ara verip diğer duvarlara geçtikten sonra geri dönüp bir kat daha süreceğini söy-

ledi. Anlamsızca ve haddinden fazla detaylanmıştı bu badana işi.

Enine fırça darbeleri, açılı bakışlar, ikinci katlar, duvara boya yedirmeler, bantla maskelemeler... Çok güzel olduğu defaatle belirtilen gri boyanın, alt tarafı duvarlara sürülmesi Delta harekatına dönüşmüştü. Ve işin aslı bu haller, tavırlar sadece küçük çırağı gerçekten rahatsız ediyordu. Mustafa çayını içerken, bir yandan da duvarın yapısıyla ilgili detay vermeye çalışıyordu. "Zor duvar" diyordu, "hemen yemiyor boyayı."

Ekrem dükkanın önüne çıkmış, Sezer ve siyahi hanımın geleceği yolu gözlerken buldu kendisini. Bunun hiç de sağlıklı olmadığını biliyordu. Bir de sigara yaktı ki ne yaptığı tam olarak anlaşılmasın. Hayatına fazladan, böyle bir heyecanın yerleşmesi ona istediği akışkanlığı sağlasa da, günün birinde çağlayıp, en sonunda tıkanabilirdi. Halleri bir patron sahiplenmesinin ötesine geçmek üzereydi. Avucunun içine oturttuğu çayını sigarasına denk getirdi. İkisi de bitince Masis'in karşısına geri döndü. Aksilik bu ya, Masis direkt Sezer ve siyahi kadının ne zaman geleceklerini sordu. Ekrem yakalanmış gibi hissetti, kalp atışları hızlandı, fakat bozuntuya vermeden ağzıyla bilmiyorum ifadesi yaptı. Kulağı badanada, gözü alışverişe giden Sezer ve siyahi kadının yolunda, boş çay bardağını elinde döndürmeye başladı. Masis ayakkabılarını çıkarmış, ayaklarını yumuşak halıya sürtüyordu. Hıs hıs sesini fark eden Ekrem sırıttı: "Çok iyi değil mi?" Masis alt dudağını ısırıp başını sağa ve sola döndürerek "hem de nasıl!" demeye çalıştı. Sürpriz bir şekilde küçük çırak, Masis'in ve Ekrem'in çaylarını tazeledi.

Alt tarafı bir adet tek kişilik yatak, yastık, yorgan ve çarşaf alacaklardı. Bu kadar gecikmeleri normal değildi.

İkinci molasını veren Mustafa da aynı şekilde düşünüyordu. Arka arkaya birkaç kişi tarafından dile getirildi. "Alt tarafı bir tane tek kişilik yatak, yastık, yorgan ve çarşaf alacaklardı." Belki de zihinlerdeki fazla heyecanın yarattığı ağırlaşmadan dolayı, her konunun altı ısrarla eşeleniyordu. Mustafa, "Bir tavan kaldı abi." diyerek küçük çıraktan çay istedi ve kendisini sandalyeye bıraktı. Üzerindeki koyu gri benekli ve sarmalanmış muşamba ile badana yapan bir mahalleliden çok, alt katta uzaylı doğrayan bir özel ajana benziyordu. Thunder & Shadows, uzaylı parçalamak isteyen özel ajanlar için eşsiz bir gizlenme yeri de olabilirdi ayrıca.

Mustafa çayını bitirdi ve tavanı boyamak üzere misafirhaneye geri döndü. Masis'in heyecanı da hayli hafiflemişti. Kederli bakışlarını camından dışarıya bırakıyordu artık. Ani bir kaş hareketiyle bir şeylerin ona yaklaştığını hissetti. Fakat tabii ki anlayamazdı. 10 saniye sonra kapıdan Sezer ve siyahi kadın ellerinde poşetlerle içeri girdiler. Ekrem yüzünü asmıştı fakat onlar hiç bozuntuya vermiyorlardı. Sezer çok keyifli görünüyordu, siyahi kadın ise gergindi. Ellerindeki poşetleri bilardo masasının üzerine bıraktılar. Ultra battal boy poşetin içinde sarılı bir döşek vardı. Ucuz bir yatağa benziyordu. Ekrem neden böyle kalitesiz bir şey aldıklarını merak etti. Hem de bu kalitesiz şey için niye bu kadar zaman harcadıklarını. "Neredeydiniz bu kadar zaman?" diye sormamak için kendisini zor tutuyordu.

Sezer, Ekrem'in koluna girip önemli bir şey söylemek üzere kenara çekti. Siyahi kadının kocasıyla çok fena kavga ettiğinden, evine dönemeyeceğinden bahsetti. "Şu bilardo masasının üzerine bir yatak yapalım, bu gece burada kalsın." dedi. "Sonuçta hepimiz bekarız, evlerimize götüremeyiz, laf çıkar." diye de ekledi. Ek-

rem sevinçle sinir arası bir yerlerdeydi artık. Geç kalma sebeplerini anlıyordu. Neden kalitesiz ucuz bir yatak aldıkları da belli olmuştu. Demek ki siyahi kadın kocasıyla maddi bir konu üzerine kavga etmişti. Kavga büyümüş, büyümüş ve siyahi hanımı evine dönemez hale getirmişti. "Tabii tabii." dedi Ekrem, bu önemli durumun dışında kalmak ve kadının zor anında Sezer'le birlikte olması onu biraz rahatsız etse de, günün son çeyreğinde yaşadığı kaygılı, öfkeli halinden eser kalmamıştı.

Siyah kadının yatağını herkes gidene kadar hazırlamadılar. En son bilardo masalarının olduğu kısımdaki cama monteli havalandırmayı da çalıştırdılar. Badana siyahi hanımı zehirlemesin diye. Ardından yatağı hazırladılar, iyi geceler dediler, Ekrem ve siyahi bayan ilk kez yanaktan öpüştü, Sezer ve Ekrem salondan ayrıldı.

Siyahi?

Ekrem, çalkantılı kariyeri boyunca ilk defa o kadar erken açacaktı dükkanını. Bu rekorun kaydını tutacak hiç kimse yoktu ortalıkta, herkes uyuyordu. Sadece anlatabilirdi. Fakat dükkanını erkenden açmasa da yapabilirdi bunu. Özellikle yaşamanın sadece onun üzerinde bir tesiri olacaktı. Zaten konu da biraz buydu. Tek başına şahit olabileceği şeylerin gerçekliğinden şüphesi vardı. Blucin görüntülü fakat ince ve mavi gömleğini yatağının üstüne, çok ince fitilleri olan kadife pantolonunun yanına serdi. Dişlerini bir kere macunlu, bir kere de macunsuz boş fırçayla fırçaladı. Elmacık kemiklerinin üzerinde tek tük çıkan fakat koyu oldukları için dikkat çeken kılları yakmaya çalıştı. Önce bir kere yüzünü tam sabunladı ve beş dakika kadar bekledi. Sonra sabunlu yüzünü tekrar sabunlayarak yıkadı. Tırnaklarını kesti. Düştükleri lavabodan peçeteyle sıyırıp tuvalet çöpüne attı. Ayak tırnaklarını yere serdiği bir peçetenin üzerinde kesti, peçeteyi top yapıp aynı çöpe attı. Sabunu tırnaklayarak bir nebze olsun yaşadığı kamaşmayı gidermeye çabaladı. Ara sıra sırtındaki tüyler diken diken oluyordu. Çekmeceden bir ince, bir kalın çorap çıkardı, kalını

alta inceyi üste giydi. Dolabını iyice karıştırdı, en ince pijamasını buldu, altına hızlıca geçirdi ve çoraplarının içine soktu. Bilek kısımlarını biraz gevşetip çoraplarını da aşağıya itti. Gün boyunca içindeki pijamayı hissetmeyecekti. Atletini pijamanın içine yerleştirdi, belinde de pijamayı hissetmemek için. Üzerine giydiği siyah tişörtü de pijamayla pantolonun arasına soktu, pijamanın görünmemesi için. Mavi gömleğini giydi, tişörtünü biraz gevşetip belini rahatlattı. İçi bir spor ayakkabı gibi şişkin ve yumuşak fakat dışarıdan bakınca klasik bir ayakkabı gibi görünen ve aslında bir bot olan botlarını giydi. Normalde uyanması gereken saatte hazırdı. Dükkanına doğru yola koyuldu.

Siyahi kadının kocasından ayrı geçirdiği altıncı günüydü. Tüm bu süreyi Thunder & Shadows'un misafirhanesinde geçirmişti. Hal ve tavırları, içinde bulunduğu şartlara her gün daha da alıştığını gösteriyordu. Yanında bir kadının sadece var olmasıyla bile farklı hissedebilen Ekrem için bu gelişmeler cesaret vericiydi. Henüz açıkça kendisine gösterememiş, elindeki boşa biriken güveni nerelere koyacağını bilememişti. Basbayağı ve gitgide, evli barklı ve siyahi bir kadına yakınlaşıyordu. Lakin ne bir temas ne de bir can alıcı sinyal vuku bulmuştu Thunder & Shadows'da. Bir mahalle kıraathanesinin Avrupai misafirhanesine kadar düşmüş olan siyahi personel, her şeye rağmen yine kaliteli, yine alımlı, yine asildi. Ekrem hala neden kocasıyla arasının bozuk olduğunu sormamıştı siyahi hanıma. Konuşmak istemiyordu bu konuyu, fakat sık sık sorması gerektiğini de hissediyordu. Hiçbir şey olmamış gibi neşeyle yatağına gönderiyorlardı siyahi bayanı. Üstelik ilk üç gün boyunca salon müşterilerinin neredeyse tamamı kızcağızın yaşadığı odaya ahıra dalar gibi dalmış, etrafa bakınıp, "Yahu ne

güzel olmuş, eline sağlık Ekremciğim." demişlerdi. Yeni bir hayata başlamak üzere olduğunu kabul etmek istemeyen insanlara biraz olsun alan açmıyorlardı.

Ekrem bariz bir şekilde siyahi kadınla yalnız kalabilecekleri anları kovalıyordu. Kadın salonda uyumaya başladığından beri her gün yavaş yavaş daha erken açmaya başladı salonu. İnsanlar gelmeden belki birer bardak çay içebileceklerini düşünüyordu. Sadece ikisi olacağı için, insan içinde konuşamayacakları daha özel konulardan konuşup, bir ihtimal hızla yakınlaşacaklarını düşünüyordu. İlk üç gün siyahi kadın moloz gibi uyumuştu. Ekrem her çeşit gürültüyü çıkarıp kadını uyandırmaya çalışsa da fayda etmemişti. Kapıyı çok şangırdatarak açmış, sertçe kapatmış, metal lavaboya tazyikli sular akıtmış, sabah sabah son ses televizyondan Türkçe pop dinlemişti. Fakat olmamıştı. Daha sonra siyahi kadının bu aşırılığı fark edip irite olduğunu ve bu yüzden bilerek yukarıya, onun yanına gelmediğini düşünmeye başladı. Bu ihtimal onu korkuttuğu için kadının moloz gibi uyuduğunu varsaymaya devam etti.

Altıncı günün sabahında ilk beş günün aksine sakince açtı dükkanını. Yavaş yavaş sıyırdı perdelerini. Ocağa geçip tanka su çekti usul usul. Yine de içinden köşedeki Hz. İsa figürünü alıp camı çerçeveyi indirerek, "Uyan be kadın!" diye bağırmak geliyordu. Bu düşünceye yenilmedi. Kendisine bir tabure alıp kapıya çıktı, ilk sigarasını içmeye başladı. "Kör olasıca kadın uyanmıyor arkadaş." dedi içinden. Siyahi kadının en azından Ekrem'in normal geliş saatinden erken uyanması gerekiyordu. En azından Ekrem'in erkenden geldiğini onun fark etmesi gerekiyordu. Ve bunu doğru düzgün bir sinyal olarak alması, hareketlerini bu yönde yenilemesi gerekiyordu.

Lakin Ekrem'in de içinden söylediği gibi "kör olasıca kadın uyanmıyor."du.

Ekrem artık çayı hazırladığında ve ikinci sigarası için kapı önüne çıktığında siyahi kadın uyanmıştı. Ekrem sesleri duyduğunda hiç oralı olmadan çayını içmeye devam etti. Siyahi kadının kapıya gelip ona günaydın demesini bekledi. İçerilerde bir yerde uyanık olduğunu biliyordu, fakat dışarıya gelmiyordu kadın. Dönüp bakmak da istemiyordu. Siyahi kadın kendisine bir bardak çay aldı ve ocağın önündeki masaya yerleşti. Ekrem mecburen sigarasını yarıya gelmeden söndürdü ve içeri girdi. Masada sakin sakin çayını yudumlayan siyahi kadının gülümseyerek günaydın demesini istiyordu. Siyahi kadın hafifçe başını kaldırdı, gözlerini kıstı, gülümsedi ve "Günaydın Ekrem." dedi. "Günaydın." dedi Ekrem de. Kadın güzel gülümsemişti. İyiydi. Ama sanki biraz yukarıdan bakarak gülümsüyordu. Anasınıfı öğretmenlerinin çocuklara gülümsediği gibi. Tabii ki içinde sevgi vesaire barındırıyordu bu tebessüm. Keşke biraz da tutku vesaire görebilseydi.

Ekrem yarım çayıyla karşısına oturdu siyahi kadının. Nasıl olduğunu, alışıp alışamadığını, kendisini nasıl hissettiğini sordu hemen. Bir ihtiyacı varsa gidermek istiyordu. Onu kahvehane köşelerinde konaklamak zorunda bırakan kocasının aksine anlamak istiyordu. Anlamasa bile, onu kahvehane köşelerinde konaklamak zorunda bırakan kocasının aksine dinlemek istiyordu. Tüm bunlara rağmen, siyahi bayan bir şeyler anlatmak istemiyor olsa dahi, Ekrem onu kahvehane köşelerinde konaklamak zorunda bırakan kocasının aksine yanında öylece beklemek istiyordu. Ekrem'i itseler, kovsalar ve hatta sevmeseler de, bunu karı koca yapsalar bile, yine de, onu kahvehane köşelerinde konaklamak zorunda

bırakan kocasının aksine sevmek istiyordu. Fakat bu gibi düşünce ve hislerin ardına hep, "Tabii bir işveren olarak" cümlesini eklemeyi ihmal etmiyordu.

"İyiyim" dedi siyahi kadın, "alıştım." "İyi bari." dedi Ekrem. "Arada sırada aklıma geliyorsun, akşamları diyorum acaba bir ihtiyacı var mı?" Siyahi kadın önündeki çaya baktı, sonra Ekrem'e baktı. "Bugün çok şıksın." diyerek gülümsedi. İçinde pijaması vardı Ekrem'in, ama siyahi kadın bunu bilmiyordu. Ekrem teşekkür etti ve "Sen de çok hoşsun her zamanki gibi." dedi. Zevksiz ve bayat, bir kadının hep ve sadece çok güzel sözler, hatta sadece şiir duymak isteyeceğini düşünen bir amatör gibiydi. Siyahi kadın biraz daha gülümsedi fakat uzun sürmeden yeni uyanmış insan nemrutluğuna geri döndü. Sessizce karşılıklı çaylarını içtiler. Bu süre zarfında siyahi kadın jestlerini kullanarak bazı şeylerin yolunda gitmediğini Ekrem'e hissettirdi. Hatta ara ara, yine aynı jestlerle Ekrem'e, "İyi ki yanımda senin gibi bir adam var. Beni düşünen, gözeten ve iyi hissetmem için çabalayan..." demeyi başardı. Ekrem'in vücut dili sadece, "Olur mu canım? Ehehe." demeye yetiyordu. Öyle dedi o da. Kendisini ifade etmesi için yetersiz kalan birkaç ifadenin ardından başını önüne eğerek anlattı derdini. Siyahi kadının bir sıkıntısı olduğunu biliyordu, anlıyordu. Mesele belki kocasıdır diye düşünerek konuşmaya çekinse de sordu, "Gerçekten neyin var?" Siyahi kadın bu güçlendirilmiş sorguya direnmenin boş olduğunu fark etti. Belli ki Ekrem netice alana kadar yineleyecekti. Üstelik karşındakine iyi olmadığını hissettiriyorsan neden iyi olmadığını da açıklamalıydın.

Siyahi bayan çayından biraz daha içti. Daha duygulu, tedirgin ve sinirli bir yüz ifadesi araştırdı suratında. Tüm bu hislerin karşımı bir haldeydi fakat hepsini kısa

sürede ve aynı anda gösterebilmesi için öylesi bir surata ihtiyacı vardı. "Biraz canımı sıkıyorlar." dedi kafasını kapıya doğru çevirerek. Ekrem kaşlarını çattı ve daha dikkatli dinlemeye başladı. Fakat siyahi kadın sözüne devam etmedi. Onu kimin ya da kimlerin nasıl sinirlendirdiğini söylemedi. Ekrem'in bunu sormasını istiyordu. Biraz nazlanmak, karşı taraf zorlayınca dökülmek istiyordu. Bunu yaparken Ekrem'e, "Senin gazabından korkuyorum, insanlara zarar vermenden..." motivasyonunu da verebiliyordu üstelik.

Ekrem çatık kaşlarıyla bir süre kadının neden konuşmaya devam etmediğini düşünerek bekledi. Ardından soru sorması gerektiğini anlayınca sinirine biraz da şefkat katarak, "Kimler sıkıyor senin canını? Ne oldu?" diye sordu. Haliyle siyahi hanım, "Önemli bir şey değil ya." dedi. Ekrem bu gibi şeyleri anlayabiliyordu. Bu sebeple "Önemli değilse sorun yok. Üzme kendini." diyerek çayına döndü. Siyahi hanım sinirlenmişti. Anlık sinirini zaten canını sıkmakta olan meseleninkiyle bir ederek, "Bu mahallenin kadınları beni çok taciz ediyor." dedi. Bunu herkes anlıyor, biliyor ve olayların müdahale edilecek kadar büyümesini bekliyordu. Ekrem "Nasıl olur?" dedi. "Ne yaptılar? Bir şey mi dediler?" Siyahi kadın bu kez samimi bir şekilde içini dökmeye başladı.

"Burada herkes bana yabancı yüzlerle bakıyor zaten. Ne halde olduğumu görüyorsun. Beni en iyi anlayabilecek kişi sensin. Güya kocalarını ziyarete geliyormuş gibi yapıp bana kötü kötü bakıyorlar. Bir tanesini, kocasına "Bu orospu kılıklı karı ne yapıyor aranızda?" derken duydum. Duyduğumu da anladı üstelik. Bu kadarını hak etmiyorum. Burada kalamıyorum, eve dönemiyorum. Senin burası için söylediğin şeyleri düşünüyorum. Sonra içimden böyle olmamalıydı diyorum.

Belli ki artık eve dönemeyeceğim. Neyse ki sadece beraber yaşıyorduk, nikah yoktu aramızda. Yeni bir düzenin oturması için başıma neler gelecek hiçbir fikrim yok. Senin ne kadar hassas ve özenli bir adam olduğunu biliyorum. Çoğu zaman senden güç alıyorum. Madem ki şu an buradayım, buranın bir parçasıyım, biraz rahat etmek istiyorum. Mahallenin orospusu olmak istemiyorum. Zaten bir kahvehanede kadın olarak yaşamanın ne olduğunu kolayca anlayabiliyor insan. Üstüne bir de zenciyim. Ben orospu değilim. Yaptığım bazı yanlışlar sonucu bu durumdayım. Kusura bakma kafanı şişiriyorum ama biraz doluyum bu konuda."

Ekrem aniden bastıran bu sinirsel boşalmayı sakince kafasını sallayarak dinlemişti. Kadının artık tümüyle kocasından ayrı olduğunu anladığı için çok heyecanlanmıştı fakat önemli bir an yaşandığı için bunu mümkün mertebe gizlemeyi başarmıştı. Hazır siyahi kadın biraz gevşemişken, desteğe ve şefkate ihtiyacı varken son gaz yüklenmek, etkili bir iz bırakmak istiyordu. Cesur bir hamleyle elini tuttu siyahi bayanın. Karşı taraf hiç itiraz etmeyince neredeyse zevkten dört köşe olacaktı. Elini tuttu ve biraz da sıktı. Başını hafifçe eğerek, "Sen benim hayatım boyunca gördüğüm en hanımefendi, en asil kadınsın. Kendine has bir duruşun var. Üstelik entelektüelsin de. Bu cahil sürüsünün seni saçma sapan hayat pencerelerinden yargılamaları benim de canımı sıkar. Onlar, onlar için neler yaptığımın da farkında değil. Fakat sana yapabileceğim iyiliğin hep bir kıymeti olacak. Üzme kendini, konuyu çözmenin bir yolunu bulacağım."

Ekrem, kabaran heyecanı yüzünden bazı manasız sözler sarfettiğini anlıyordu. Fakat cümle cümle düşünerek anın büyüsünü bozmak istemiyordu. Sözleri et-

kili olmuştu. Siyahi hanımı ağlatmayı başarmıştı. Bir an için sandalyesini ona biraz daha yaklaştırıp başını omzunda okşamayı düşündü. Çok fazla hareket ve aşırılık içeriyordu bu plan. Eğer sonuç alamazsa güç bela inşa ettiği yakınlığı da kaybedebilirdi. Biraz daha duyguyu artırıp siyahi kadının kendisini iyice salması için uğraşmaya karar verdi.

"Hala senin gibi bir kadının burada ne işi olduğunu anlamıyorum. Bizim gibiler için o kadar fazlasın ki. Fakat bunu sorgulamıyorum da. İlk gördüğüm andan itibaren kendimi sana yakın hissediyorum. Beni anlayabileceğini biliyorum. Beni yarı yolda bırakmayacağını, önemseyeceğini biliyorum. Şurada senelerdir tanıdığım insanlar bana bunları hissettiremiyorlar. Bu güveni veremiyorlar. Kendini üzerek haksızlık etme. Sen de biliyorsun ki senin gibi bir insanı hiçbir şey durduramaz."

Bu kadarı da artık ayıp diye düşünmeye başladı içinden. Fazla fazla, büyük büyük, insanın kaşını gözünü oyan cinsten laflar ettiğini fark etti. Fakat netice almıştı karşıdan. Siyahi kadın kendiliğinden kapandı Ekrem'in omzuna. Teşekkürler ederek koluna sarıldı. En önemlisi "Beni bırakma." dedi. İşlerin bir anda buraya kadar varması ikisi için de çok garipti. Hatta bu tavırlarını sürdürürken, birbirlerinden habersiz ortak bir şekilde salona müşteri gelmesinden çekiniyorlardı. Bu yüzden siyahi kadın, daha fazla dayanamamış gibi yaptı ve hızla misafirhaneye koştu. Ekrem işini bilen bir zampara gibi boşları aldı masadan ve lavaboya koydu. Arkasından kapının önüne çıkıp bir de zevk sigarası yaktı. Siyahi personelini ağlatarak yaşadığı misafirhaneye gönderme zevkiydi bu.

O sabah tam olarak hayal ettiği şeyi yaşayabilmişti Ekrem. Her seferinde uyandırıp cilveleşmeyi denedi-

ği siyahi kadın, o sabah istediğini ona vermişti. Siyahi kadına Sezer'den, hatta kocasından bile daha yakın olabileceğini düşünüyordu sigarasını içerken. Artık patronu değil, çok yakın arkadaşıydı. Hatta flörtü bile sayılabilirdi ona göre. Kendisine yeni bir çay aldı ve televizyonun karşısında müşterilerini beklemeye başladı. Televizyonu açmak ve biraz sabah haberlerine bakmak istiyordu. Fakat az evvel siyahi kadını ağlatarak odasına gönderdiği için çekiniyordu. Ayıp olabilir diye düşündü. Eğer birisi ona, "Senin gibi bir insanı hiçbir şey durduramaz." dedikten sonra dönüp televizyon izlemeye başlasaydı biraz bozulabilirdi. Bu sebeple sabredip, sessizce beklemeye başladı. Birkaç dakikayı kendisiyle biraz gurur duyarak atlatabilmişti. Lakin Thunder & Shadows sıkıcı olmaya başlamıştı artık. Derhal kapıdan birisi girmeliydi ve zamanın akışı hızlanmalıydı. Siyahi kadının müşteriler gelmeden odasından ayrılmayacağını da biliyordu. Sabahın erken saatinde onu ve siyahi kadını yan yana ya da samimi bir şekilde sohbet ederken görmelerini o da istemezdi. Kimseler gelmeyince bir sigara daha içmeye karar verdi. Yarıladığı çayıyla beraber esnaf taburesine yerleşti ve genelde ilk müşterilerinin geldiği yöne doğru bakmaya başladı.

Nasıl bir bahane, hem her fikrini apaçık yansıtır ve hem de tüm kusurlarıyla gurur duymasını sağlar. Nasıl bir korku, hem saldırganlığını sevdirir ve hem de sevgisizliğinden korkutur. Güzel bir insanı büyük bir rendeden geçirmek istiyor, yorgunluktan bilekleri derisini parçalayarak fışkırsa bile. Ne şiddette tiksinmeli ki bu yüzden ailesinin şanına yakışır bir sevgi filizlensin içinde. Bütün hepsi bekliyorlar hala. Köşeleri onarılmış eski bir bina duvarı gibi, sanki ona hep yeni görünmek ister gibi. Bitmeyen bir tadilat var yüzlerinde. İstedi ki biraz,

azıcık anlasın. Bu yüzden yaşlanmayı bekledi. İçinde sıcak tutan kıyafetler, dışında güzel gösterenler.

Siyahi kadın gözlerini ovuşturarak Ekrem'in yanına geldi, kendisinden özür diledi. Ekrem gülümseyerek, "Saçmalama o nasıl söz?" dedi. Siyahi kadın elindeki küçük kağıt parçasını Ekrem'e uzattı. "Bunu bana İsmet amca verdi, hep böyle şeyler yapar mı?" diye sordu. Ekrem yaşlı adamın yine bir acayiplik peşinde olduğunu hissedip biraz kızmıştı. "Bakalım yine ne saçmalıklar kovalamış." diyerek kağıdı aldı ve okumaya başladı:

"Kaç gün yaşaması gerektiğini bilen
bir kelebeksin,
hazırsın ilk günden son güne.
Aslında yoktur sandığından başka bir şey.
İnanınca hayatın en güzel varlığı olduğuna,
gitmek herkesten çok seni üzer.
Dur bakalım,
nerede senin kalp monitörün?
İşte yine aynı çizgiler.
Sen kaç gün yaşaman gerektiğini biliyorsan,
onlar da seni kaç gün hatırlamak gerek,
onu biliyorlar.
İsmet Narlı."

Ekrem biraz beğenmişti İsmet'in bu yazdıklarını. Ama bunları yazıp flörtü sayılabilecek bayana verdiği için yine de sinirlenmişti. Herkes kontrol edilebilirdi, fakat İsmet'in manyaklığı Ekrem'in boyunu aşıyordu. Daha fazlasını yapabileceği konusunda tedirgin oldu. Zenci bayan bir elinde çay, diğerinde plastik tabure Ekrem'in yanına yerleşti. "Ne demek istemiş?" diye sordu Ekrem'in elindeki kağıdı göstererek. Ekrem "pff"ladı ve

"Her zamanki İsmet amca manyaklığı işte." diyerek geçiştirdi. Ardından eğer bir daha böyle bir şey yazıp verirse ya da gelip bir şeyler söylerse hemen kendisiyle görüşmesi konusunda uyardı siyahi hanımı. O sırada Masis'i gördüler. Gülümseyerek ve kısık sesle, arka arkaya "Günaydın çocuklar." diyerek yaklaşıyordu Thunder & Shadows'a. Onlar da gülümsediler, "Günaydın" dediler. Çift gibi görünüyorlardı. Masis sırıtarak kapıyı açtı ve direkt ocağa yöneldi. Ekrem bazı müşterilerinin kendilerine çay almasından çok memnundu. Genelde ilk işi Türk kahvesi içmek olan Masis'in o sabah hiç kimseye iş çıkartmadan kendi servisine çıkmış olmasına ayrıca sevindi.

Siyahi kadın Ekrem'e kaşlarını kaldırarak, "Hadi içeri geçelim sana bir şey daha anlatmam lazım, Masis de duysa iyi olur." dedi. Ekrem sigarasını söndürdü ve hızla taburesini kaptığı gibi içeri daldı. Masis elinde yeni doldurduğu çayıyla cam kenarı masasına ilerliyordu. Ekrem kendisine ve siyahi hanıma yeni çaylar doldurdu ve Masis'in karşısına oturdu. Siyahi kadın da taburesini yerine koyduktan sonra masaya geldi. "Evet" dedi Ekrem Masis'e bakarak. Siyahi kadını gösterip "söylemek istediği birkaç bir şey var, senin de duymanı istiyor." diye devam etti. "Ihımm"la yerini aldı siyahi kadın, meselesini dile getirmeye başladı:

"Sabah biraz Ekrem'e de bahsettim yaşadığım sıkıntıdan. Mahallenin kadınları bana takmış durumdalar. Sürekli tacize uğruyorum. Giydiğim kıyafetler çok açık saçıkmış mesela. Burada yaşıyor olmam gitgide büyüyen bir sorun haline geliyor. Çok üzülüyorum. Gerçekten kılık kıyafetime dikkat etmeli miyim? Siz ne düşünüyorsunuz bu konuda? Bana bir yol gösterin, bir çözüm bulalım. Ekrem'in bu konuyu halledeceğinden

eminim fakat durmaksızın içimi kemiriyor bu konu. Danışmak istedim."

Masis de durumun farkında olduğunu gösteren bir ifadeye büründü, kafasını sallayarak "maalesef" der gibi yaptı. Ekrem sadece ellerini kullanarak "durum bu" dedi. Siyahi kadın ise verdiği es üzerine "Hazır birlikteyken bir şeyler düşünelim." diye sonlandırdı açıklamasını. Ekrem, "Gerekirse herkesle tek tek konuşacağım." dedi. Masis, "Ne konuşacaksın?" diye sordu. Ekrem, "Diyeceğim ki karılarınıza söyleyin, salona gelmesinler. Thunder & Shadows'un adına kötülük gelecek şekilde konuşmasınlar." Masis gülerek:

"Yahu bu insanların böyle konularda nasıl da hızla yamyama dönüştüğünü bilmiyormuş gibi konuşma Ekremciğim. Maalesef bunların suyuna gitmek zorundayız. Demiyorum ki bu kızcağız buradan gitsin ya da üstü başı açık saçık. Sadece öyle bir çözüm bulacağız ki milletin ağzı kapanacak, bu hanımefendi de rahat edecek." dedi.

Bu sözleri Ekrem'den önce siyahi kadın onayladı. Mahalle kadını linçine maruz kaldığı için belki de senelerdir orada yaşayan insanlardan daha iyi görüyordu vaziyeti. Masis'in biraz kadınsı yönü yardım etmişti. Ekrem uzunca bir nefes verdi. "Masis abi sana bu doğru gelmeyebilir ama galiba iyi bir çözüm fikri. Din değiştirsin, Müslüman olsun. Bunu da herkese duyuralım, kutlayalım. İnsanları iyice yumuşatır hem bu." Siyahi kadına dönerek, "Eğer senin için bir şey fark etmeyecekse bu şekilde insan tacizinden kurtulabiliriz." dedi.

Masis, "İnsanların inançlarıyla bu şekilde oynamayı her ne kadar tasvip etmesem de Ekrem'e bu durumda katılmak zorundayım." dedi. O sırada içeri Mustafa

girdi. Herkese selam verdi, masaya oturdu. Cebinden çıkardığı siyah poşeti Masis'e uzatarak, "Abi bu benim vajinam. Ne zaman istersen geri verebilirsin." dedi. Masis bozuntuya vermeden aldı vajinasını, arkasındaki Hz. İsa figürünün yanına, yere sakladı. Ekrem bu garip anın stresini herkesin üzerinden almak için Mustafa'ya hiç özet geçmeden, siyahi bayanı göstererek "Din değiştirecek." dedi. Biraz sinirleri bozuldu ve güldü. Mustafa da durumu zihninde taratmadan, sıraya koyduğu cümleyle devam etti. "Yanımda çok fazla bozuk para getirdim, tümlersin değil mi?" Siyahi kadın bu zincirleme garabetten kurtulmak için, herkesin çayını tazeleme niyetiyle yerinden ayrıldı ve ocağa yöneldi. Masis kızdı: "Niye öyle pat diye ortalık yerde bana vajina veriyorsun! Ya da ver tamam da neden vajina diye söylüyorsun. Utancımdan yerin dibine girdim hanımefendinin yanında!"

Mustafa özür diledi ve yeni uyandığını, henüz ayılamadığını söyledi. Masis, hazır siyahi hanım da yokken, yerden poşetini aldı ve içine biraz göz gezdirdi. Kaşlarını Mustafa'ya doğru kaldırarak: "Sıvısı falan hep tamam değil mi bunun?" diye sordu. "Tamam abi." dedi Mustafa. "Ben makinede bir yıkadım ama istersen sen de yıka."

Mustafa'ya tüm vaziyet her detayıyla anlatıldı. Seçilen cümleler ve tonlamalar, düşünülen şeylerin ne denli haklı olduğunun altını çiziyordu. Nihayetinde Mustafa, "Olur abi, iyi düşünmüşsünüz." demek durumunda kaldı. Gün ortası Sezer geldi, bir fırsat yaratıldı ve mesele ona da anlatıldı. Aynı şekilde ablukaya alındı, "Başka ne olabilir ki?" sorusu yakınırcasına soruldu. Sezer, Mustafa'nın aksine herkesi takdir etti, sevindi. "Tabii abi bu işin başka yolu yok." dedi. Geriye siyahi

kadının vereceği karar kaldı sadece. O, bu konu üzerine bahsettiği kadar çok kaygılanmak yerine Ekrem'e sık sık gülümsüyor, bazen çay ocağında bilerek denk gelip elini eline değdiriyordu.

Hoşgeldiniz

İsmet'in brandası:

"Seni seyrettiğime inan diye, benden habersiz
gözüm seğirdi.
Ne yapıyorsun gözüm? dedim. Tabağıma konulan
kişisel mevzuları,
Zayi etmediğime inan diye, inan diye tabağımı
sünnetlediğime,
Vücudum benden habersiz geğirdi, ne yapıyorsun
vücudum benim?
LÜTFEN!
Söylediklerini dinlemediğim için, kulağım
kendiliğinden tıkandı.
N'oluyor? dedim. Eminim dediğime.
Duyamadım dediğimi, başladım ağzını izlemeye.
Sonra anladım. Kulaklarım kendiliğinden açıldı,
ağzını izlediğimi görünce.
Kendisiyle gurur duydu gözlerim, yaşardı hemen,
dur yapma dedim.
Dilim tutuldu cümle bitmeden, sonra çözüldü,
dedi ki:

Rahat bırakın gözleri! Dur dememe kalmadan,
durdu.
Az kalsın dur diyecektim
LÜTFEN!
Sağ gözümü kapayınca vıyk diye bir ses çıktı. Sol
gözüm duydu, dedi ki:
Ben yalnızım sanıyordum, arada burun varmış,
bilmiyordum.
Sağ göz dedi: Nereden duydun o acayip sesi?
Yoksa sana gizlice, bunu kulak mı söyledi?
Benim kulak söylemiyor, çok hayırsız, çok dedi.
Söylemiyor olsaydı sen, cevap veremezdin bana.
Sol göz dedi: Söylüyormuş demek ki.
Araya burun girdi, herkesi yatıştırdı.
Anlamadığım şu ki dedi beyin.
Bağırdı hepsi, lütfen söyleyin.
Kulağın dili yok ki dedi.
Kulak bunları nasıl söyledi?
Dil uyandı seslere ve kulağım yok ki dedi.
Nasıl duydum bunları? Hem senin de dilin yok,
nasıl konuştun beyin? Burun girdi araya,
N'olur yapmayın, etmeyin!
Nasıl konuştun burun? Gerçekten bilmiyorum.
Ya da nasıl duyarsın? Sen hep bana uyarsın!
Ben ne demişsem sana, önce derim kulağa,
Kulak dile, dilden sana, dilim dil olur, konuşur.
Kulağım kulak olur işitir, sen de burun olup
alırsın,
ne kadar zor durumda olduğumuzun kokusunu!
N'OLUR YAPMAYIN, ETMEYİN...
İSMET NARLI."

Mahalleli bunu, kocaman bir brandaya basılmış ve İsmet'in üçüncü kattaki balkonundan ta zemine kadar sallanır halde gördü. İsmet bunun için biraz para da harcamıştı anlaşılan. Fakat yine kime ne anlatmak peşindeydi? Thunder & Shadows'un yeni gündemi bu olmuştu. Günün erken saatlerinden itibaren salonda hızla birikilmeye başlandı. Ekrem, Sezer, Masis ve siyahi kadın cam kenarındaki ayrı masalarında sırasıyla birçok şeyi değerlendirmeye çalışıyorlardı. Kapıdan her giren, "Ekrem abi gördün mü?" diye bağırıp, sırıtıyordu. Bir kısım genç mahalleli, manalı bir şekilde Sezer'e bakıp gülüşüyordu. Sezer asabını bozmamak için kendi masasına iyice odaklanıp, yeni mevzular ve çözümler üretmeye veriyordu kendisini.

Siyahi kadın din değiştirmek üzerine pek düşünmüyordu. Ona üç günlük bir süre verilmişti kararını açıklaması için, o gün neticelenmeliydi bu mesele. Zira kendisi pek inançlı biri değildi. Değiştirilen din ona fazladan konfor ve nispeten saygınlık kazandıracaksa, pek tabii mantıklı bir karardı. Sezer ardındaki uğultudan soyutlanmak isterken sesini de biraz fazla yükselterek, "Evet, geçen konuştuğumuz konu ne durumda?" diye sordu. Siyahi kadının akıbeti üzerine sahiplenici bir tavır sergiliyordu. Ekrem'in siyahi hanımla ilgili canını sıkan birçok meseleden biri de buydu. Sezer, Ekrem ve siyahi kadının flörtünden bihaber, kendi kendine gelin güvey olur gibiydi. Mustafa son kez, din değiştirmenin gerçekten gerekli olup olmadığını sorguladı masada. Tüm cümlelerini ara ara siyahi kadına bakarak sarfetti. Ekrem, Sezer ve Masis başka bir yol göremediklerini dile getirdiler. Sırayla konuşmaya başladıkları sırada, içeriye İsmet girdi. Hiçbir şey yokmuş gibi, evinin balkonundan aşağıya tüm binayı kaplayan enteresan bir

branda yokmuş gibi; televizyonu net görebilen, fakat Masis'in masasında konuşulanları da duyabileceği bir masaya yerleşti. Ekrem din değiştirmenin önemini vurgulayan son kişi olarak, İsmet'in ani varoluşu sebebiyle biraz teklese de cümlesini sonlandırdı. Masadaki herkes, İsmet'in konuşulanları dinlemek için oraya oturduğunu biliyordu. Hep beraber tedirgin olmuşlardı. Sadece Sezer net bir öfke yaşıyordu. İçinden "Yeterse yeter, ne duyacaksa da duysun manyak." diye geçirdi. Siyahi kadın sakince, "Ben zaten pek fazla şeye inanmıyorum. Siz eğer Müslüman olmak insanların çenesinden kurtaracak seni diyorsanız, olurum tabii. Fakat yine de bunu bir şova dönüştürüp bütün mahalleye duyurmak konusunda emin değilim." dedi. Sezer hemen eliyle "dur dur" yaptı. "Olur mu?" dedi, "Asıl herkese duyurmak lazım, salonda yaşayan bu kızcağız hiç kimse için bir tehlike değildir demek lazım." dedi.

Sezer'e masa olarak katıldıkları, onay verdikleri sırada korkuyla bekledikleri şekilde İsmet seslendi: "Değiştirin arkadaşlar, alem değişim görsün. Değiştirin ve bir bakın. Baktınız olmamış, taş attınız da kolunuz mu yoruldu, tekrar değiştirin. Hatta aklıma şöyle bir fikir geldi. Bu kızcağız hem gariban, hem zenci, hem de Müslüman olmak üzere. Gelin bunun adını Bilal koyalım, sonra dükkanın önünde çıplak sesiyle bir ezan okuturuz, en son yatırır taşla ezeriz. Ne dersiniz?" Kimseden çıt çıkmıyordu. Salonun her köşesine dağılmış mahalleli dikkatle İsmet'in bir acayiplik yapmasını bekliyordu. Nihayet İsmet başlamıştı. Fakat direkt Masis'in masasına konuştuğu için ne söylediği salon tarafınca pek anlaşılamıyordu. İsmet sandalyesini şık bir şekilde Masis'in masasına çevirip yanaştırdı, hızlıca yerleşti. Devam etti:

"Bakın bu yanımda oturan kişi bir Hıristiyan. Masis abiniz. Onu da Müslüman yapabiliriz, neden yapmıyoruz. Neden sadece zenci kız? Aaaa pardon, dalgınlık işte. Masis'in amı yok, değil mi Masis? Amın olsa bir yol bulurduk belki. Haaaa bir dakika, bir dakika. Masis'in amı da var artık değil mi Mustafa? Sen yaşlı dostun Masis'i am sahibi yaptın geçenlerde. Bence istersek olur. Masis'ten Müslüman olmasını isteyelim. Gerçi yabancı ve güzel bir kadın kadar tehlikeli değil Masis, acelesi yok. Ama düşünelim. Sizi gidi ağrılı sivilceler sizi. Siki olana İsa'lı köşe, amı olana davul zurna namus merasimi. Tek derdiniz var, onu da çözemediniz, senelerdir. Asırlardır halledemediniz. Bitmedi. Dinmedi acısı, azalmıyor kaygısı... AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM! Sahtesini ayrı, gerçeğini ayrı sikeyim. Bir de şu var. Yahu zenci bir kadının böylesi bir kıraathanede bir anda çalışmaya başlaması sadece bana mı garip geliyor? Gerçekten, kendinize "Bu niye oldu?" diye sordunuz mu hiç? Ne alakası var kardeşim bunun burayla? Nereden fırladı bir anda? Kimsin evladım sen? Necisin? Yabancıyım diye ağlanacağına kendini tanıtsana bize. İnsanlar sana baktıklarında siyah bir am görüyorlar, kusura bakma. AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM AM! E seni sikemiyorlar da maalesef. Çok üzülüyorlar, içlerine dert oluyor. Şöyle hep beraber seni bir sikseler aslında sen de çok rahat edersin. Sonra hepsi birbirine düşecek çünkü, seni de el üstünde tutarlar hem. Değil mi? Bak sen yabancısın ben sana anlatayım burayı. Buradaki insanlar sikemedikleri am karşısında birlik olurlar. Sikilecek am

varsa düşman olurlar, anladın mı? Yani parolamız: AM AM AM

yerek. Sezer sandalyesinin tepesine çıkıp, "İsmet amca özür dilerim. Vallahi cehaletten." diye bağırmaya başladı. Masis'in üzerinde biraz daha yaşlı olduğu için daha az baskı vardı. Mustafa sessizce kapının önüne çıkmıştı, siyahi kadın da odasına kaçtı. O sırada masayı sarmış mahalleli son sürat sıkıştırmaya devam ediyordu.

"Sen. Sen. Sen, sen sen, sen sen, bir dakika, bi dakika sen, sen, nasıl, bi dakika, sen sen, nasıl, nasıl, nasıl, nasıl, sen, bi dakika bi dakika, sen, nasıl nasıl, yaşlı başlı adama, yaşlı başlı adama, yaşlı başlı adama tokat, tokat, tokat, bir dakika bir dakika bir dakika, atabilirsin Ekrem abi? Oldu mu böyle Ekrem? Oldu mu böyle? Söyle bana bir, söyle bana bir, söyle bir, oldu mu? Oldu mu böyle? Oldu mu böyle Ekrem? Ekrem, Ekrem, Ekrem, Ekrem, bir de bana, bir de bana, bir de, bir de, bir de bana, oldu mu böyle? Bu mu? Bu mu? Bu mu? Söyle bir ya, böyle oldu mu? Yahu koca adama, şimdi, şimdi, şimdi, tabii, tabii, şimdi, kocaman adam, kocaman adam, kocaman adam, şimdi, ayıp, ayıp, ayıp, şimdi, bir saniye, bir saniye, yaşlı başlı adama, kocaman adam, kocaman adam, yakıştı mı? Yakıştı mı? Yakıştı mı? Ekrem abi, Ekrem abi, Ekrem abi, şimdi, şimdi şimdi, sana, sana, sana, sana, sana, yakıştı mı? Yakıştı mı? Yakıştı mı?"

"Arkadaşlar, arkadaşlar, arkadaşlar, arkadaşlar, arkadaşlar, bir sakin, bir sakin, bir sakin, arkadaşlar, arkadaşlar, Ali abi, Ali abi, Ali abi, bir sakin, bir sakin, durun bir, durun bir, arkadaşlar, arkadaşlar, arkadaşlar, durun bir, durun bir, bir sakin, bir sakin, bir durun, arkadaşlar, Hasan amca, Hasan amca, Hasan amca, bir saniye, bir dakika, arkadaşlar, bir sakin, bir sakin, durun bir, sakin, arkadaşlar, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, tamam, tamam, tamam, arkadaşlar, Tuncer, Tuncer, Tuncer, dur bir, tamam, tamam, bir saniye, lütfen, lütfen, arkadaş-

lar, Tuncer tamam, yahu durun, tamam, sakin, Hasan amca lütfen, tamam arkadaşlar, tamam arkadaşlar, bir saniye, bir saniye, tamam bir saniye durun, sakin, bir sakin olalım, yahu tamam, tamam, tamam, Ali abi, Ali abi, Ali abi gözünü seveyim tamam, tamam, Hasan amca, Hasan amca, olmuyor böyle, olmuyor böyle, tamam arkadaşlar, bir sakin, bir sakin, Tuncer tamam abicim, anlıyorum, anlıyorum, anlıyorum, durun bir, durun bir, duralım bir, Hasan amca, Hasan amca, Hasan amca."

İsmet ağlamaktan neredeyse katılacak hale gelmişti. Çevresindeki çember tarafından sakinleştirilmeye çalışılıyordu. Yaşı elvermediği için bir noktada mecburen duruldu. Sadece ağlamasını bitirmek üzere olduğu için "hııı, hıııı, hıı" gibi sesler çıkartıyordu. Etrafını açtılar. "Açılın İsmet amca biraz hava alsın." dediler. Arkalardan birisi "Su verin çabuk, su verin." diye bağırdı. Baktı ki su veriliyor, hemen "Piyaz getirin İsmet amcaya, sever." diye ekledi. Hemen önündeki yaşlı amca "Ya manyak mısın ne piyazı?" diye öfkeyle arkasına döndü, fakat hemen önünde piyaz önerisi de kabul edilmişti. İnsanlar, "Çırak nerede, çırak nerede hemen alsın gelsin." demeye başlamıştı. Masis sesi titreyerek, "Çocuk korktu kaçtı herhalde, gençten birini gönderin, alıp gelsin." dedi. İsmet yavaş yavaş nefes alıp vermeye başlamıştı artık. Ekrem ve Sezer'in başları önlerindeydi. Yaptıklarından çok utanmışlardı, fakat içlerindeki öfke son hızıyla büyümeye devam ediyordu.

İsmet suyu gelince bir de Oralet istedi. Sonra göz ucuyla Ekrem ve Sezer'e bakarak, "Ben yine bir büyüğünüz olarak bunu yaşanmadı sayıyorum. Piyazım da gelsin, elbet bir diyeceğim var." dedi. Ayakta kimse kalmamıştı, mahalleli masalara dağılmıştı. Beş dakika boyunca, İsmet'in piyazı gelene kadar kimseden ses çık-

madı. Nihayet İsmet'in piyazı geldi, bir kaşık alıp ağzına attı, elindeki peçeteyi buruşturdu ve başladı: "Size Orhan Bey'i anlattım mı hiç?"

Orhan Bey

"Orhan Bey'in karısı üst komşusu tarafından dövülerek öldürülmüştü. Ardından kendisi üst komşusunu ayıplamak için nasıl bir yol izledi, tahmin etmek güç. Fakat nasıl becerdiyse bu durumu olgunlukla karşıladı. Bir zaman sonra üst komşusu da ilginç bir şekilde hayatını kaybetti. Araba çarpması sonucu ölmüştü, fakat yapılan otopsi sonrasında kendisine birkaç farklı arabanın birkaç kez çarpmış olabileceği sonucu çıktı. Bu sonuç pek yayılamadan sönümlendi haliyle. Bu travmatik olaylar sonrasında Orhan Bey başka bir şehre taşındı ve başka işlerle meşgul oldu. Kendisinden 17 yaş küçük bir kızla evlendi. Bu kez Orhan Bey dersini almıştı, tek katlı bir eve yerleştiler. Bir de minik bahçeleri vardı. Sevgili eşi ve arasındaki tek sıkıntı, sevgili eşinin bir alkol bağımlısı olmasıydı. Genç kadın uyku haricindeki tüm zamanını alkolle geçiriyordu. Yani kahvaltıdan hemen sonra başlıyordu sarhoş olmaya, uyuyana kadar... Orhan her ne kadar bu durumdan bunalıp sıkılsa da idare ediyordu. Hem genç hem güzel bir karısı vardı. Onun sayesinde geçmiş saçmalıklarından kurtulmuştu.

Bir sabah Orhan, birkaç gündür kafasında tasarladığı "tost makinesi satın alma" işi için evden ayrıldı. Evde, eşiyle paylaştığı nice güzel kahvaltı anlarına minik bir katkı sağlamak ve lezzet yelpazesini biraz olsun genişletmek niyetindeydi. Öncesinde bazı teknolojik araştırmalar yaptı. Hangi modele ne kadar para verebileceğini değerlendirdi ve bir karar aldı. Fakat tüm bu geçmişine rağmen yine de "o" sabah için planlanmış bir şey değildi bu alışveriş. Uyanışıyla aklına kahvaltı keyfinin gelişi ve hemen arkasından "neden bu sabah tost makinemiz yok?" sorusunu kendisine soruşu, bir şekilde onu sokaklara döktü.

Almaya karar verdiği tost makinesi arabayla 20-25 dakika uzaklıktaydı. Lakin tost makinesini satın alacağı alışveriş merkezinin açılmasına bir saat vardı. Bu durum yolculuğun 15. dakikasında aklına geldiğinden, yine sürekli önünden geçerken kafasında tasarlamaya başladığı "şu köy kahvesine bir gün geleyim" planını devreye soktu. Önünden geçmesine beş dakika vardı, hem de "o sırada alışveriş merkezi açılmış olur" diye düşündü.

Köyün toprak yoluna saptı. İleride kahve görünüyordu. Daha da ileride köyün kendisi vardı. Toprak yolda arabasıyla ağır ağır ve sendeleyerek ilerlerken, kahvehanenin çaprazında uzanan sıralanmış kavak ağaçları arasında çok ilginç bir şey gördü. Aslında "hmmm çok ilginç" şeklinde tepki verilecek bir şey de değildi bu. Boğazından sıkıca kavak ağacına bağlanmış ve havada asılı duran bir inekti.

Orhan'ın karısı dövülerek öldürüldüğünde de doğru düzgün, insana yaraşır bir tepki verememişti zaten. O yüzden olayların vahametini ya da enteresanlığını Orhan'ın tepkileri üzerinden değerlendirmek sağlıklı olmaz.

Arabasını durdurdu ve terlikleriyle otların arasından hesleye hesleye idam edilmiş ineğin yanına ilerledi. Otlar arasında ısırgan otu da vardı. Birkaçı Orhan'ın çıplak ayağını dağladı ve yanmayla kaşınma arasında cins bir çile başladı bedeninde. Fakat köy yerine mahsus hiçbir mesele, tost makinesi alma hayaliyle uyanmış bu şehirli adamı, uzakta gördüğü idam edilmiş ineğe yürümekten alıkoyamazdı. Isırgan eziyeti, kavak ağacına bağlanmış ölü inek görüntüsünün yarattığı kaşınma ile yanma arası şaşkınlığın sonrasına ertelendi.

Orhan Bey ineğe yaklaşınca durum iyice garipleşti. Çünkü ineğin karnında kocaman ve sapsarı 'Orhan' yazıyordu. Birisi bunu sprey boyayla yazmıştı. Hayvan ölmeden mi yazıldı yoksa öldürülüp ağaca bağlandıktan sonra mı yazıldı bilinmez. Orhan Bey kendi ismini öyle olmayacak bir yerde ve şekilde görünce sinirleri boşaldı. Arabasını da yolun ortasında öylece bırakarak köy kahvesine yöneldi. Yine otlar arasından ve hesleyerek.

Kahvehanenin verandasına çıktı ve kahveciye gözüyle hızlıca selam verdikten sonra, 'O inek ne öyle orada?' diye sordu.

Kahveci 'Hangi inek?' sorusuyla dışarıya çıktı. Orhan Bey eliyle uzaktaki ölü ineği gösterip, 'Şu boynundan ağaca bağlanmış, karnında Orhan yazan inek.' dedi.

Kahveci şaşırdı ve 'Allah Allah bu ne zaman oldu ya?' diye kendi kendine söylendi. Birkaç saniyelik sessizliğin arkasından 'Orhan mı yazıyor orada?' diye sordu.

Orhan Bey ineği görebileceği şekilde bir sandalye çevirdi ve oturdu.

'Kimse yok mu ya bu sabah?' diye sordu kahveciye. Kahveci:

'Buranın köy olduğuna bakma, herkesin işi gücü şehirde.' cevabını verdi.

Kahveci -belki de bu bir kahveci refleksidir- Orhan Bey'e, o istemediği halde çay getirdi. Orhan Bey çayına bir şeker attı ve uzun bir süre karıştırdı. Uzun bir süre yaptı bunu. Orhan Bey çayını neredeyse bir yıl kadar karıştırdı.

Bazen varoluşsal bir sıkıntıya sarılıp, ortalık yerde ve derince susmak iyi hissettirebiliyordu. Bunun yeni bir tost makinesinden ne farkı vardı? Eşit derecede rahatsız ediciydi. Eşit derecede oyalayıcıydı. Umulmayan olarak yavaş bir tur atmaktı insanların arasında. Tasarladıkları güzel bir görüntüyü arıyordu hepsi. Gerçekten, bunun bir tost makinesinden ne farkı vardı?

Yarım saat kadar çayını içip, ineğini izledi. Kalbinde biraz korku vardı evet, çabalayan beyni ona, 'Tek Orhan sen misin?' diye soruyordu ve biraz nefes alıyordu. Ardından yine mantıklı bir soru: 'Tüm bunlar nasıl tesadüf olabilir, günün bu saatinde bu şekilde ve bir köyün girişinde?'

Orhan hedeflediği güne geri döndü, apar topar ve düşünmeyerek, teybin sesini iyice açarak tost makinesini almaya gitti. Her şeyi unutup, biraz pazarlık yaptı. Sonra sakince evine döndü, sevgili karısını uyandırdı. Kucağında tost makinesiyle yanına uzandı. Orhan'ın uzaklaşacağı yeni bir 'şey'di o sabahın sebebini bilmemek. Onlarca elektronik alet alınmalıydı eve, olanları anlama gayretinden kaçmak için.

Bu olayın gerçekleştiği yıllarda, ülkede ciddi bir sigara düşmanlığı vardı. Koca ülkeyi yönetenler arasında sigara içen tek bir kişi bile yoktu. Zehir gibi yasaklar, yasalar geçirildi meclisten. Şehir sınırları içerisinde

hiçbir şekilde sigara içilemiyordu. Şehir merkezlerinde sigara satılmıyordu. Evinizde dahi olsanız sigara içmeniz yasaktı. Lakin hükümet, her ay üç günlük bir sigara tatili olmasına da karar vermişti. Sadece şehrin dışına ve ayda üç günlüğüne büyük sigara kampları kuruluyordu. Bu kamplar aslında sürekli olarak aktifti. Sigara satabiliyorlardı ve zamanı olanlar her hafta ya da her gün şehir dışına çıkıp sigara içebiliyordu. Yani bir dini bayram gibi, bir festival gibi insanlar çayır çimen geze geze tüttürüyordu üç günlüğüne. Ne yazık ki o zamanın tüm gerçeklerini sayılar belirliyordu. Bir kimsenin yalnızlığı en nihayetinde ölçülebilir hale gelmişti. Fakat bu yalnızlığın yarattığı baskıyı ve utancı yalnız başınıza yaşayamıyordunuz. Zayıflar ve güçlüler net bir şekilde görülebilmeliydi.

İşte Orhan Bey'in rızkı böyle çıkıyordu. Kamplardan birinde sigara sattığı küçük bir büfesi vardı. Kendisi sürekli durmuyordu tabii ki büfede. Genellikle zaten şehir dışında yaşayan ablası bakıyordu bu işe. Orhan da ayda üç günlüğüne gidip, ortalıkta sigara içerek geziniyordu.

Bilmem anlatabildim mi?"

Hiç kimsenin hiçbir şey anlayamadığı ve İsmet'e de "Hayır, anlatamadın." diyemediği sıralarda, mahallenin cami hoparlöründen "Puh puh" diye bir ses geldi. Başlar pencereye çevrildi ve topluca dışarıya kulak verildi.

"Değerli mahalle halkı. Bir süredir mahallemizin uğrak noktası ve sosyal zemini haline gelen Thunder & Shadows'da misafir olarak ikamet eden siyahi hanımefendi, İslam dinine geçme, yani hidayete kavuşma kararı almıştır. Siyahi bayan, yarın saat 14:00'da, Thunder & Shadows'da, camimiz imamı Mithat Tektöre tarafından hak dini olan İslamiyet'e geçirilecektir. Tüm mahalleli, bu ulvi anı yaşamaya davetlidir. Çeşitli ikramlar olacak-

tır. Değerli siyahi hanımefendiyi şimdiden tebrik ediyor, ve dinimize hoşgeldin diyoruz. Hoşgeldiniz."

Kavga sırasında salonu terk eden Mustafa, inisiyatif alıp bu anonsu yaptırmıştı. Ekrem de, Sezer de içlerinden bir "oh" dediler. Mustafa'ya sarılıp öpmek istiyorlardı. İsmet gülerek kalktı, salonu terk etti. Sonra salona yüzünü dönüp, pencerelerin ardındaki mahallelilere "Hoşgeldiniz!" diye bağırdı. Ve yine gülerek uzaklaşmaya devam etti.

Salondaki insanlar arka arkaya yaşanan tempolu acayiplikleri arkalarında bırakarak birer birer salondan ayrıldılar. Aralarında, "Beyler yarın 14:00'da buluşuyoruz burada." diye sözleşiyorlardı. Salondaki son müşteri de ayrılana kadar Ekrem ve Sezer yerlerinde beklediler. Mosmor yüzleriyle önlerine baktılar. Masis de hiçbir şey söylemeden ayrıldı salondan. Ekrem ocağın arkasına geçti, lavaboda yüzünü yıkadı, kendisine bir bardak çay doldurdu ve sigaraya çıktı. Ardından Sezer de aynı şeyleri sırasını bozmadan yaptı. Birbirleriyle konuşmadan Mustafa'nın camiden gelmesini beklediler. Beklediler, fakat Mustafa bir türlü gelmedi. Bir müddet sonra yolun aşağısında çırağı gördüler. Çocuk salona iyice yaklaştığında yüksek bir sesle, "Mustafa amcanı gördün mü?" diye sordu Ekrem. Kafasını iki yana salladı çırak, yanlarına geldiğinde, "Camiye gittim müezzin abiye anlattım meseleyi, anons yaptırdım." dedi. Ekrem'in ağzı açık kaldı. Sezer kahkaha atarak yerinden kalktı ve çırağı bir çırpıda kucaklayıp havaya kaldırdı. Suratını Ekrem'e doğru göstererek, "Bu var ya bu, çok fena olacak bu." diyerek kahkaha atmaya devam etti. Bu enteresan gelişme Ekrem'in bile keyfini yerine getirmişti. Beraber içeriye geçtiler ve çaylar tazelendi.

Siyahi kadın bir ergen gibi saklandığı odasından hala

çıkmamıştı. Sezer ve Ekrem yeni çaylarıyla yine Masis'in boş masasına yerleştiler, ertesi günün planını yapmaya başladılar. Ekrem çocuğa dönüp, "Yahu neden çeşitli ikramlar olacak dedirtiyorsun sen?" diye kızdı. Çocuk, "Ya onu hoca kendisi ekledi ne bileyim ben." diye yanıtladı. Önlerine dönüp ikramların nasıl ve ne kadar çeşitli olacağı üzerine konuşmaya başladılar. Sezer küçük pastalar almayı teklif etti. "Nasıl olsa Kürt böreği de var." dedi. Ekrem de, "İki buçuk litrelik kola da alırız beş-on tane." dedi. Fakat bu plan yine de çok çeşitli gelmiyordu kulağa. Pasta ve böreğin yanına, dilimlenmiş simit ve biraz da sarı kola eklediler. "Bu kadarı kafi" dediler, "daha ne olsun?"

Her şeyin kararı alındıktan sonra Ekrem, "Daha gelen giden olmaz." diyerek salonu kapattı. Sonra camın ardından içeriye bakarak, "O da daha çıkmaz zaten odasından." dedi. Evlere dağıldılar.

Hoşgeldin

Mithat Tektöre:

"Bugün güzel bir gün. Bugün aydınlık bir gün. Bugün siyahi hanım kardeşimizin doğum günü. Bacımızı hak dini İslamiyet'e geçirmeden evvel birkaç meseleye değinmek isterim. İslamiyet hoşgörü dinidir arkadaşlar. Biz Müslümanlar her türlü çeşitliliğe, ayrılığa karşı hoşgörülü olmak üzere yetiştirildik. Camimizin müezzini Hüseyin kardeşimiz daha geçenlerde dünyaevine girdi. Biz de hatırlarsanız kendi aramızda bir miktar yardım toplayıp mütevazı bir lojman inşaatına start vermiştik. Fakat neticede önümüze çıkan masrafı karşılamak için bir miktar daha yardıma ihtiyacımız var. Siz değerli Müslüman kardeşlerimizden cömert olmanızı ve cami lojmanımızı tamamlamak için gerekli olan meblağı el-birliğiyle tekrardan toplamanızı rica ediyorum. Allah yardımlarınızı kabul etsin. Törenin ardından yardımlarınızı kapı önüne kurulacak sandığa bırakabilirsiniz. Şimdi hanım kardeşimi yanıma alayım ve hep birlikte başlayacak olan yeni hayatına tanıklık edelim."

Siyahi kadın, üzerindeki onlarca insanın gözünün tesiriyle çekine çekine hocanın yanına ilerledi. Salonun

dışında ise mahallenin neredeyse tüm kadınları toplanmıştı. Bazıları kendi kendilerine evden getirdikleri Yasin'leri okuyorlardı. Salonda ise mahalleli çeşitli ikramların tadına bakmakla meşguldü. Siyahi kadın tedirgin bir şekilde hocanın yanına geçti ve dikilmeye başladı. Hoca etrafına bakarak gülümsüyordu. "Hey yavrum hey, biz kimleri kimleri Müslüman ettik" der gibiydi. Önce, yanında getirdiği küçük mikrofonlu hoparlör düzeneğinden sureler okumaya başladı. Sonra hamd-ü sena ve temennilere geçti.

Euzubillahimineşşeytanirracîm - Bismillâhirrahmânirrahim.

Ey bütün kainatı yaratan, mevcudâdı yoktan vareden, gaybı, ezeli ve ebed'i bilen, canlılara hayat veren, tüm mahlûkâtı rızıklandıran, âlemleri terbiye edip kemâle erdiren, darda kalana yetişen, dua edene icâbet eden, günahlarına pişman olup tövbe edenleri bağışlayan, kulunun dua ve niyazından hoşnut olan Rabbimiz! Sana teveccüh eden bu mü'minlerin sesini duy Ya Rabbi.

AMİN

İlahi; şeytanın vesvesesinden, müfsidin fesadından, nefsimizin kötü arzularından, münafıkların şerrinden, kâfirin küfründen, fâsıkın fıskından, zâlimin zulmünden, hasetçilerin hasedinden, ikiyüzlülerin gıybetinden ve bütün âfât-ı dünya ve âfât-ı kevniyyeden, kûllü bela ve musibetlerden cümlemizi muhafaza eyle Ya Rabbi.

AMİN

Sana imanla ellerimizi açtık, boynumuzu büktük. Sana açılan eller, seni zikreden diller, senin aşkınla yanan gönüller hürmetine bizleri kendine kul, habibine ümmet eyle Ya Rabbi.

AMİN

İnayetine sığındık kapına geldik, hidayetine sığındık lütfuna geldik, kulluk edemedik affına geldik. Şaşırtma bizi doğruyu söylet, sapıtma bizi hakka yönelt.

AMİN

Sen duyurmazsan bizler duyamayız, sen söyletmezsen bizler söyleyemeyiz, sen sevdirmezsen bizler sevemeyiz. Sevdir bize hep sevdiklerini, yerdir bize hep yerdiklerini, yar et bize hep erdirdiklerini Ya Rabbi.

AMİN

Ardından hoca siyahi kadına, "Söylediklerimi aynen tekrarla." diyerek Kelime-i Şahadet getirdi. Siyahi hanım ilk denemede beceremeyince salonda gülüşmeler başladı. Hoca da gülerek "Olsun." dedi ve bu kez tane tane tekrarladı. İkinci denemesinde başarılı oldu siyahi hanım. Kalabalık alkışladı. Hoca elleriyle susturdu mahalleliyi. "Kardeşimize, eğer siz de uygun görürseniz, yeni isim olarak 'İkbal' ismini öneriyorum." dedi. Sonra siyahi kadına dönerek, "Kabul müdür bacım?" diye sordu. Siyahi kadın kafa sallayınca tekrar bir alkış koptu. Hoca mahalleliye tekrar bakarak, "Şimdi ardımdan tekrar edin arkadaşlar: İkbal Hanım hoşgeldin." Kalabalık üç kere tekrarladıktan sonra hoca bu kez, "İkbal Hanım bundan böyle hepimizin bacısıdır." dedi ve ikramları göstererek "Afiyet olsun arkadaşlar, lütfen camimize yardımı unutmayalım." cümlesiyle konuşmasını sonlandırdı. Kalabalığın ikram peşine düştüğü sırada birkaç mahalleli kadın salona girdi ve İkbal Hanım'a sarıldılar. Kendisine bir adet uzun entari, bir adet de başörtüsü hediye ettiler. Ne zaman isterse, sıkılırsa kendilerini ziyaret edebileceğini söylediler. İkbal Hanım hepsine gülümseyerek teşekkür etti, "Tabii tabii." dedi.

Ekrem uzaktan, sanki çocuğunun sünnetini izler gibi

izledi İkbal'i. Anlam veremediği bir gurur hissediyordu. Normalde utanacağı ve sertçe karşı çıkacağı bir şey yaşanmıştı fakat neticede herkes çok mutlu olmuştu. O gün İkbal Hanım herkesin bacısı ilan edilince daha da rahatlamıştı. Takip eden hafta boyunca, her fırsatta elini tuttu, koluna dokundu. Her akşam vedalaşırken iki yanağını da öptü. Bir kere, salonda hiç kimse yokken biraz şakalaştılar. Aşık olduğunu kendisine rahat rahat itiraf edebiliyordu artık.

Bu Adam

İsmet Narlı henüz 81 yaşındayken, kendi rızasıyla dünyadan ayrıldı. Öylesine, laf ola beri gele bir şekilde de terk etmedi tabii ki. Siyahi kadının herkesin bacısına dönüşmesinden 12 gün sonra, yeni bir branda ve yeni bir mesajla gözlerini yumdu hayata. Önce yine akılları karıştıracak brandasını saldı balkonundan, sonra hemen yanına gelecek şekilde kendisini... Onu o şekilde balkon demirlerinden sallanırken görüp, bir de yanına denk gelen yazıyı okuyan hiç kimse bu yaşadıklarını hayat boyu unutamazdı. İsmet Narlı, ölü bedenini herkesin zihnine kazıyarak gitti. Brandasında ise şöyle yazıyordu:

"bu adam!....
biz bu adamı tanımıyoruz (gülüşmeler)
bizim tanıdığımız adam,
şu adam (gülüşmeler)
şu adam!...
bize en az bu adam kadar yakında durarak,
kendisine şu adam denmemesi konusunda
hepimizi düşündürdü (gülüşmeler)

bu adam, kendisine bu adam dememiz için artık
daha yakında.
peki bu adama neden bu adam diyoruz?
nereden çıktı bu adam? (gülüşmeler)
biz bu adamı tanımıyoruz.
bizim tanıdığımız adam,
eski şu adam."

Kendisine çok öfkelenmiş olan insanların kalbine müthiş bir acıma hissi salarak, onları diriyken diliyle yaraladığı gibi, ölüyken de cesediyle hırpalayarak veda etti İsmet Narlı. Kapısını kırıp evine giren ve bedenini balkon demirinden alanlar arasında Ekrem de vardı. İsmet'le son münasebeti pek hoş değildi. İhtiyarlığı ölüde görünce vicdanı da sarsılmıştı. Kadınlar çocuklarını görüntüden uzak tutmaya çalıştılar. Polis brandayı, ambulans cenazeyi aldı. Ekrem, İsmet için salonda mevlit okutmaya karar verdi. Kendilerini sessizliğe bırakıp, bir grup mahalleli kalabalığıyla ağır ağır salona döndüler.

Masis Türk kahvesi istedi. Mustafa Oralet istedi. Ekrem çay istedi. İkbal Türk kahvesi istedi. Masis İkbal'e dönüp, "Kızım sen burada çalışmıyor musun? Kalkıp yardım etsene işverenine, burada müşteri gibi oturuyorsun!" dedi. İkbal utana sıkıla kafa salladı ve Ekrem'in arkasından ocağa yöneldi. Ekrem kısık sesle, arada sırada çalışıyormuş gibi yapması gerektiğini, yoksa insanların aralarındaki münasebeti anlayacağını ve ikisini birden tefe koyacaklarını belirtti. İkbal ocağın arkasındayken de utana sıkıla kafa sallamaya devam etti. Günün kalanını çeşitli şeyler içerek ve pek konuşmayarak geçirdiler. Akşamüstü, İsmet'in balkonundan sallandırdığı yazıların birer çıktısını alıp salona gelen bir mahalleli Ekrem'den müsaade istedi ve enteresan yazıları duvara,

kocaman Zülfikar'ın tam altına bantladı. Ekrem bantlanmış yazılara bakıp, "Bunlara çerçeve de yaptırmak lazım." dedi. İsmet bir şekilde hep can sıkıcıydı, fakat bu kez can sıkıcılığı kabul edilebilir hale gelmişti. Kabul edilen her şeyin içinde bir çeşit sevgi de uyanıyordu, lakin elbette sönecek, yavaş yavaş silinecekti.

Günün ağırlığı sebebiyle insanlar daha erken ayrıldı salondan. Birer birer, sesli bir şekilde selam dahi vermeden, sadece kollarını kaldırarak, evlere dağıldılar. İkbal de bulaşıkları halledip odasına çekildikten sonra Ekrem öylece, bir süre boş boş etrafına baktı. Kalktı, perdeleri örttü, kapı önü hariç diğer ışıkları kapattı ve tekrar yerine döndü. Biraz daha oturduktan sonra en derin nefesini verip ayaklanacağı sırada dışarıdan bir ses duydu. Bir adam yüksek sesle "Niye ki?" diye bağırıyordu. Birkaç saniye sonra "Sezer!" ve "Ekrem!" diye de bağırmaya başladı. Ekrem hemen kapıya yöneldi, açtı ve bağıran kişinin siyahi kadının, yani İkbal'in eski eşi olduğunu fark etti. Epeyce tepesi atmıştı bu duruma. Bu adamı sevmemek için bazı derin duygusal sebepleri olması yetmezmiş gibi, bir de kendi mahallesinde eşkıya gibi bağırıyordu. Yine de sinirlerine sahip çıkarak adamı salona buyur etti ve kapıyı kapadı. Adam burnundan soluyordu, yüzü beton gibiydi. Ekrem'e sürekli "Neredeler?" diye soruyordu. Ekrem merakla yumuşadığı için "Dur, sakin ol önce bir otur şöyle." diyerek adamı biraz frenledi. Adam oturup etrafına yine "Niye ki?" diye bağırdı biraz. Ekrem hiçbir şey anlamadı "Ne demek niye ki?" diye çıkıştı. Adam meseleyi hızla idrak edip, zenci kadını kastederek "N'yeki'den bahsediyorum, ismini sormadınız mı hiç? Onun gerçek adı N'yeki" dedi.

Ekrem'in vücudunun bir yerinde, bir şeyler çıldırıyordu. Beynine depoladığı yaşanmış zamanın içinden

onu küçük düşüren, üzen ve korkutan bütün detaylar gözlerinden fışkırıyordu. Kendisi ve dışındaki her şey hakkında söylediği her şey, yanan bir naylon poşet gibi büzüşüyor, kapanıyor ve rezalet bir koku yayıyordu artık. Öfkelenmenin ötesinde o an hiç işine yaramayacak bir huzur da bulmuştu kendisine. Kendisine ilk defa samimi bir şekilde şöylece bakıp, karşısında hırsla saldırdığı sahtekarlardan birini görünce, kaçınılmaz bir çırpınmayla hayatta kalmayı deniyordu. Hırsla saldırıp, yok edeceği bir kendisi daha olsun ve onu daha yavaş ve acılı öldürsün diye. Ekrem karşısındaki adama bakıp:

"Ben İkbal'e aşığım. Onun adı artık İkbal. Lütfen neden burada olduğunuzu söyleyin ve salondan ayrılın. Manasız bir tatsızlık yaşanmasın. Kız size dönmek istemiyor. O da bana karşı aynı duyguları besliyor. Üstelik aranızda nikah da yok. Bu meseleyi daha fazla zorlaştırmayalım." dedi.

Eski N'yeki'nin (İkbal) eski nikahsız eşi gülmeye başladı. Adamın sinirleri bozulmuştu. Ekrem bu gevşekliğe anlam veremedi. İnsanda biraz utanma olur diye düşündü. Gülmesi bitene kadar sükunetini korudu ve sert duruşundan ödün vermedi. Adam kısa bir süre normale döndü.

"Güzel kardeşim seninle bir sıkıntım yok. N'yeki'yi istediğin gibi sev, öp, okşa bana ne. O da seni sevsin, öpsün. Konumuz bu değil. Ben bir-bir buçuk sene evvel zenciye heves ettim, parasını verdim pasaportunu aldım. Sonra Sezer geldi, N'yeki'yi çok beğenmiş, bana "Satar mısın?" diye sordu. Ben de Rus'a geçmeyi düşünüyordum. "Tamam, altı bin liraya satarım." dedim. Bana bu salondan bahsetti, bir misafirhane yapacağız dedi. "Belki" dedi, "ben bu kızı orada satarım. Ben hayatımı karılara harcadım, ömrüm ziyan oldu. Şimdi

alacağım bir tane, canım nasıl isterse onu yapacağım." dedi. "Ne bok yersen ye" dedim, "altı bin lira." Bana her ay ikişer bin ödeyeceğini söyledi. Anlaştık. N'yeki'yi pasaportlarıyla buna teslim ettim. Sonraki ay "Sıkışığım." dedi. Telefonlarıma falan çıkmadı. Neyse dedim bekleyelim. Ulan bekle bekle haber yok. Yani anlayacağın dört bin lira daha ver, sonra dilediğin gibi sev. Bana ne sizin özel hayatlarınızdan, bana paramı verin. Şimdi güzel güzel gidiyorum, seninle bir sıkıntımız yok. Sezer'e söyle borcunu üç gün içinde getirsin. Yoksa ben parayı falan unutur hıncımı çıkarmaya bakarım."

Ekrem bir delilik sakinliğiyle adama kapıyı gösterdi. Adam gitti, Ekrem neredeyse bir yıl kadar önündeki duvara baktı. İçindeki acıyı, öfkeyi taşıyacak bir yüz ifadesi de yoktu. Sanki gözlerine uyku çökmüş gibiydi. İkbal (N'yeki) neler olduğunun farkındaydı fakat korkusundan hareket dahi edemiyordu. Belki çıkıp Ekrem'e hislerinde samimi olduğunu da söyleyebilirdi, lakin en nihayetinde yalancıydı ve bir nevi orospuydu. Ekrem sakin ve tehlikeli görünüyordu. Yavaşça doğruldu ve Masis'in masasının arkasında, cam kenarında duran sarı Hz. İsa figürünü kucakladı. Sonra misafirhanenin kapısının önüne gelerek İkbal'e seslendi: "Kendini üzme. Hep yanındayım. Seni suçlamıyorum. Sakın korkma." Biraz daha bekleyip, "Haydi çık konuşalım biraz. Kendini saklama daha fazla." dedi. İkbal (N'yeki) bir dakika kadar yaslandığı kapıda derin nefesler aldı ve kapıyı araladı. Ağır bir tam adımla dışarıya çıkıyordu ki Ekrem elindeki Hz. İsa'yı başına indirdi. Kadın bayılmadı fakat gerisin geri misafirhaneye yığıldı, hareket edemedi. Kafasından iki çizgi halinde yoğun kan boşalıyordu. Ekrem yastık kılıfını söktü, rulo yaptı ve İkbal'in (N'yeki) ağzını sıkıca bağladı. Koşarak çay ocağına gitti,

çekmecelerden ip ve bant aldı, geri döndü. İkbal'i kucaklayıp yatağa yerleştirdi ve ellerinden, ayaklarından yatağa bağladı. İkbal'i (Nyeki) yatağa tamamen sabitlediğinden emin olunca bir hışım salonu terk etti.

Evine gidip bir saat ikili koltukta oturduktan sonra Sezer'i aradı. Siyahi kadın İkbal'in (N'yeki) çok hastalandığını, derhal Thunder & Shadows'a gelmesi gerektiğini söyledi. Evinden ayrıldı, salonuna koştu. Sezer gelmeden tüm kalın perdeleri sıkıca örttü ve beklemeye başladı. Sezer epey bir süre gelemedi. Ekrem Türk Kahvesi pişirdi ve Masis'in sandalyesinde içmeye başladı. Fincanının sonlarına doğru ayak sesleri duydu ve ardından Thunder & Shadows'un cam kapısı zangırdadı. Ekrem hemen elindeki fincanı yere bıraktı ve kapıya koştu. Sezer'i hızlıca içeri aldı, misafirhaneyi göstererek "Çok kötü durumda, hemen hastaneye gitmemiz lazım." dedi. Sezer panik içinde misafirhaneye doğru ilerledi. Yerde devrili duran Hz. İsa figürünü görünce biraz duraksadı, anlam veremedi. Ekrem tam beline sert bir tekme savurdu ve Sezer'i misafirhaneye fırlattı. Ardından elindeki sandalyeyle sırtına, kafasına, bacaklarına defalarca vurdu. Sezer'in çırpınacak hali kalmamıştı ve sandalye darbeleriyle sağ bacağı da kırılmıştı. Ekrem hemen ağzını bantladı, ellerini bağladı ve Sezer'i sırtlanarak yukarı taşıdı. Bilardo masasının üzerine yatırdı, bacaklarını masanın elverdiği ölçüde ayırdı, iple altlı üstlü tekrar bağlayarak Sezer'i sabitledi.

Yere bıraktığı kahvesine döndü ve bir de sigara yaktı. İki yudumda bitirebileceği kahveyi sigara yaktığı için sekiz yudumda bitirdi. Bir süre salonun içinde telaşla makas aradı, en alt çekmecede buldu. Sezer'in pantolonunu ve donunu kesti, misafirhaneye gidip İkbal'in (N'yeki) iplerini çözdü, onu da kucaklayıp bilardo ma-

sasına, Sezer'in üzerine sırtüstü gelecek şekilde yerleştirdi. İkisini birbirine kollardan bantlayıp, en üstten bir kat daha iple bağladı. En son İkbal'in (N'yeki) de bacaklarını ayırdı ve Sezer'in bacaklarına bantla sardı. Bir süre makasını aradı.

İkbal'i (N'yeki) yerleştirirken düşürmüş olabileceğini düşünüp yerlere baktı. Biraz yerlerde debelendikten sonra sinirlenip kalktı. İkbal'in (N'yeki) pijamasını ve külotunu bileklerine kadar sıyırdı. Eline bir ıstaka alıp söktü, ince kısmını yere atıp kalın kısmıyla bilardo masasının üzerine çıktı. Sırtı Sezer'e ve İkbal'e (N'yeki) gelecek şekilde, bir ayağını bir yana, diğerini diğer yana koydu. Elindeki ıstakanın kalın tarafıyla Sezer'in testislerine, İkbal'in (N'yeki) vajinasına defalarca vurdu. İkisinin de genital bölgeleri tanınmaz hale gelecek kadar deforme olunca aşağı atlayıp biraz nefes aldı. Sezer ve İkbal (N'yeki) çırpınıyor ve inliyorlardı. Ekrem sesin fazla olabileceğini düşündü. Misafirhaneye inip İkbal'in (N'yeki) yorganını aldı, dört kat yapıp başlarının üzerine örttü. Yorganın baş kısımlarını açık bırakacak şekilde yanlarını bilardo masasına iyice bantladı. Yeni bir ıstaka aldı eline. Bu kez ince kısmını İkbal'in (N'yeki) vajinasına sokup çıkartmaya başladı. Bir süre bunu yaptı ve Sezer'e geçti. Istakanın ince tarafıyla kendisine yol yapıyordu ve her defasında azıcık daha derine itiyordu. İkbal'in (N'yeki) ıstakasını iç organlarını parçalayacak kadar sapladı ve içeride biraz çevirdi. Ardından yeni bir ıstaka alıp aynısını Sezer'e de yaptı.

Salonun içinde sigara içerek uzun süre turladıktan sonra Sezer'in ve İkbal'in (N'yeki) yüzlerini örttüğü yorganı alarak misafirhaneye indi. Yatağa yerleşti ve sabaha kadar etrafına baktı. Güneşin doğmasına yakın doğruldu, yukarıya çıkıp tüm masalara kolonya döktü.

Duvarda asılı duran kocaman Zülfikar'ı koltuğunun altına aldı, içten dışa doğru tüm masaları tutuşturarak Thunder & Shadows'un önüne çıktı. Kısa sürede alev alev yanmaya başlayan Thunder & Shadows'a sırtını vererek diz çöktü, Zülfikar'ın sap kısmını boynuyla omzu arasına sabitledi ve iki bileğini de dikine kesmeye başladı.

Mustafa'nın Normal Günleri

Mustafa tüm günü salam yiyerek ve kapıyı gözleyerek geçirmişti. Fakat siparişini verdiği komodini gelmemişti. Evin her yerini turlamıştı, bir türlü zil sesini duyamamıştı. Mustafa belli bir mesafeden gözler kısık, televizyonunun üzerinde duran not kağıdına baktı. Bu notu ona İsmet vermişti. Üzerinde, "Kendini aşağılayan tarafım çok daha güçlüdür, ama hep kaybeder." yazıyordu.